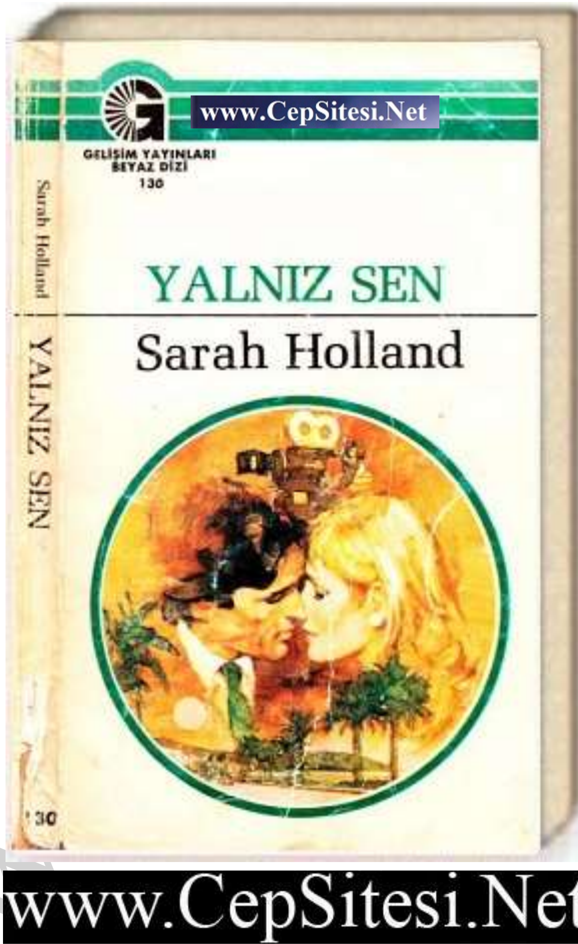
Sarah Holland - Yanlız Sen

YALNIZ SEN

Filme gösterilen ilginin odak noktası onlardı.

Haydi gel hayatım, diyerek ayağa kalktı Alex. Herkes bizi bekliyor.

Natasha acıyla, nasıl bir işkencenin içine sokulduğunu kimsenin bilmediğini düşündü. Geçmişte olanları ve aralarında sürüp giden amansız savaşı kimse, hiç kimse bilmiyordu.

Alkışlar arasında bomboş piste çıktılar. Koskoca pistte tek başlarına, üzerlerine düşen spot ışığının altında dans ediyorlardı. Na-tasha'nın pırıl pırıl altın saçları ve narin güzelliği ile Alex'in güçlü yapısı, esmer teni, simsiyah

saçları ve vahşi çekiciliği hem çarpıcı bir karşıtlık, hem de kusursuz bir uyum oluşturuyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Natasha esneyerek yataktan kalktı, altın sarısı saçları uzun dalgalar halinde omuzların dökülüyordu. Bir gün önceki yolculuk onu epeyce yormuştu; ama bütün bir gece deliksiz uyuduktan sonra şimdi kendini alabildiğine zinde ve dünyayı yiyip yutacak kadar iştahlı hissediyordu. Trafiğin uzaktan gelen homurtusunu duyunca, bakışları, öna Fransa'da olduğunu hatırlatan geniş, pırıl pırıl çerçeveli pencerelere çevrildi. Nice, yavaş yavaş uyanıyordu.

Mutlulukla gülümsedi. İşte, güzel bir gün başlıyordu. Banyoya gidip önce dişlerini fırçaladı, sonra çabucak bir duş aldı. Bütün günü plajın insana tatlı bir uyku veren sıcağında geçirebilir ya da Nice’i gezmeye çıkabilirdi.

Tembellikle geçen bu tatil günlerini düşününce kendi kendine güldü. Lynx’i buluncaya kadar yapacakları hiçbir iş yoktu. Bütün bir yıl Lynx rolüne en uygun erkek oyuncuyu aramışlar, ama bulamamışlardı.

Kapı çalındığı sırada Natasha duştan yeni çıkmıştı. Kahvaltısı gelmiş olmalıydı!

Fransızca seslendi. Bir dakika lütfen. Fildişi rengi dantel sabahlığını aceleyle giyerek kuşağını incecik beline bağladı. Az sonra esmer bir garson elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi.

Günaydın Matmazel Fox. Gözlerinde açık bir hayranlık vardı.

Natasha’nm yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. Çünkü bu delikanlının, ona baktığında yalnızca, ince kemikli narin yapısı, pırıl pırıl sapsarı saçların çevrelediği zarif yüz çizgileri, bir çocuk saflığıyla bakan soluk kesici iri menekşe rengi gözleriyle, ünlü film yıldızı Natasha Fox’u gördüğünü biliyordu.

Renkli basın onu göklere çıkarıyor, ama Natasha bu övgü yağmurunu yalnızca küçümsü-yordu. Sansasyon peşindeki gazete ve dergiler onun ince yapısından yansıyan masum, duyarlı ve kolay incinir kişiliğini bir simge haline getirmişlerdi. Oysa onun gerçekten kolayca incinen bir insan olduğunu görmüyorlardı. Mar-ney ona hep, 'Sen çok fazla duyarlısıri, derdi

Marney onun hertı menajeri, hem de yakın dostuydu. Çok zeki, becerikli ve en önemlisi, Natasha’ya karşı çok dürüsttü.

Giyim zevkine bakıp Natasha’ya, 'Sen erkeklerin içindeki babalık dürtüsünü su yüzüne çıkarıyorsun', derdi. Gerçekten de Natasha eski zamanları hatırlatan beyaz dantelli, uzun bol kollu elbiseleri, geniş kenarlı beyaz şapkaları çok severdi. Hatta bir kez beyaz dantel bif- güneş şemsiyesi almıştı da, basın kıyametleri koparmıştı. Gazeteler ondan, 'Yüzyıl öncesinden çıkagelen bir prenses', diye söz etmişti.

Buram buram dumanlar tüten kahvesini fincana doldurup iştahla pastasını yerken, garsonun getirdiği İngiliz gazetesini açtı.

Gazetenin iç sayfasındaki resmi görünce birden yüzü bembeyaz kesildi. Resmin yanındaki yazıyı okurken, acımasız siyah gözler alayla kendisine bakıyordu. Doğru olamazdı! Bu sinema seyircisini şaşırtmak için düzenlenmiş bir oyun olmalıydı.

Gazeteyi panik içinde kapatıp bir süre gözlerini boşluğa dikti. Kendisini tanıyan hiç kimse böyle bir şey yapamazdı, buna izin veremezdi.

Gazeteyi tekrar açtı. Alex Brent'in esmer, sert çizgili yüzü ve kara gözleri Natasha'ya bakıyor, yüreğine bir bıçak gibi saplanıyordu. Vahşi bir gücü çağrıştıran ağzı şeytansı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Natasha resmin altındaki yazıyı okudu. ...Hazırlıkları süren 'Şeytanın Sevgilisi' adlı 1 yeni yapımda Lynx rolü için, uluslararası üne sahip sahne ve film yıldızı, jet sosyetenin uslanmaz çapkını, milyonların sevgilisi Alex Brent seçildi.

Hayır! diye fısıldadı Natasha. Bu onun için gerçek bir şoktu. Gözlerine inanamıyordu. Yanlış haber almış olmalıydılar. Yüzünde, çatılmış kaşlarmda derin bir acı okunuyordu.

Bunun doğru olup olmadığını hemen öğrenmeliydi. Ama kime telefon edebilirdi bu - otel odasından? Eğer Marney'nin bu işten haberi olsaydı, mutlaka kendisini önceden uyarırdı. Düşte yaşarmış gibi telefonun başına gitti, bir numara çevirdi.

Karşı taraftan telefon açılınca titrek bir sesle konuştu. Marney? Gözlerini hâlâ gazeteden ayıramıyordu.

Natasha! Nasılsın hayatım?

Natasha, Marney'nin sesinde belli belirsiz bir kaygının varlığını sezdi. Belli ki o da her şeyi öğrenmiş, fırtınayı mümkün olduğu kadar az zararla atlatmaya çabalıyordu.

Marney, neler oluyor?

Telefonun öbür ucumdan bir süre ses gelmedi. Sonra Mamey'nin içini çektiği duyuldu Dinle güzelim, önlemek için hiçbir şey yapa madım. Elim kolum bağlıydı. Senin karşındî başrolü oynaması için kimi seçtiklerini öğren diğimde, sözleşmeyi feshetmek için çok geç kal mıştık. Dava açıp bizi milyonlar tutan bir taz minat ödemeye mahkûm ettirirlerdi. Duyuyor musun, milyonlar! Düşündükçe içimden...

Artık Natasha' gerisini dinlemiyordu. Gpzleri iri iri açılmış, dudakları titreyerek dehşet içinde karşıdaki duvara bakıyordu. Bunu asla yapamazdı. Bir ay Alex'le birlikte film setlerinde! Hem de bütün olanlardan sonra!

Hayatım, Natasha? Beni dinliyor musun? Mamey'nin sesi Natasha'yı kendine getirdi.

Evet, dedi zayıf bir sesle. Evet, dinliyorum. Gözleri yenidetı Alex'in fotoğrafına kaydı. Kaim, kalkık kaşlar, gür kara saçlar ve o ağlarken en ufak bir acıma belirtisi göstermeyen o şeytansı siyah gözler...

Sana bunu alıştıra alıştıra söyleyecektim güzelim., Ama bu allahın belası av köpekleri kokuyu umduğumdan da çabuk almışldr.

Natasha derin bir soluk aldı. Marney... ben bu işi yapamam. İnan bana, yapamam! Sözcükler duygularını anlatmak için yetersiz kalıyordu. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?

İnan bana, bir tanem, çok üzgünüm. Eğer sözleşmeyi çiğnersek, bu adamlar bizim ciğerimizi söker. Hem de nasıl! Sabrina ile Lynx etrafında koparılan fırtınayı, Lynx'i kimin oynayacağı hakkında aylardır sürdürülen tantanayı biliyorsun. Başımızı beladan kurtaranlayız. Marney içini çekti. Yapacak bir şey yok.

Natasha çaresizlikle dudaklarını kemjrmeye başladı. Kapana kısılmıştı, hiçbir çıkış yolu yoktu. 'Şeytanın Sevgilisi' filmi kamuoyunda büyük yankılar uyandırmıştı. Natasha'nııı rolü tam ona göreydi; büyüleyici güzellikteki Sabrina rolü anında, hiç tereddütsüz ona verilmişti.

Saman sarısı saçlı Sabrina bir denizkızma benziyordu. Karşısında ise güçlü Lynx vardı. Lynx ona tümüyle egemen oluyor, kendine âşık ediyor ve aşklarının tutkulu alevleri her ikisini de yutuncaya kadar, vahşi siyah gözleriyle onu tutsak alıyordu.

Alex Brent bu rol için biçilmiş kaftandı. O, gerçek bir Lynx'ti.

Natasha, sana daha da kötü bir haberim var, dedi Marney, temkinli bir sesle. Belli ki Natasha'nın tepkisinden çekiniyordu.

Natasha garip bir huzursuzlukla kaşlarını çattı. Az önce öğrendiği şeyden daha kötü ne olabilirdi? Haydi söyle Marney, dedi yavaşça. Zaten tümüyle uyuşmuş durumdayım, şu anda beni hiçbir şey daha fazla sârsamaz.

Bugün bir toplantı. yapmamızı. istiyorlar. Sen, ben, Alex Brent ve International'dan fil-; mm yapımcısı.

Natasha'nın soluğu tıkandı. İşte bunu yapması olanaksızdı! Kendini hiç bu kadar bitkin, bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Yo, hayır, dedi zayıf bir sesle. Üzgünüm, ama yapamam. Dudaklarını ısırdı. Birden gözlerine yaşlar dolmuştu. Alex'e ne diyecekti? Ona nasıl doğal davranabilecekti?

Dur bir dakika hayatım, diyerek babacan bir tavırla onu sakinleştirmeye çalıştı Marney, Sandığın kadar kötü olmaz, inan bana...

Yo, çok kötü olur. Sesi artık bir fısıltı halindeydi. Aramızda olanları bilmiyorsun. Bir damla gözyaşı kirpiklerinin arasından kurtuldu, solgun yanağından aşağı süzüldü.

Dinle güzelim, ben yanında olacağım. Nasıl olsa, er ya da geç bunu göğüslemek zorunda kalacaksın. Bari bugün olsun bitsin. Bir süre susup telefonun öbür ucundan Natasha'nm tepkisini ölçmeye çalıştı. Hem unuttun mu, diye onu neşelendirmek istedi, sen bir oyuncusun. En yeteneklilerinden biri...

Natasha gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi. Kapris yapıyor değilim, dedi zor duyulur bir sesle. Gerçekten bunu kaldıramam. O gözlere yeniden bakmak! Her şeyi yeniden yaşayacak, o dayanılmaz acıyı bir kez daha içinde duyacaktı.

Hayır, kaldırabilirsin! Bana bak, gideceksin ve hayatının en büyük rolünü onlara oynayacaksın. İnan bana tatlım, onları muma çevirirsin.

Marney... diye söze başladı Natasha, ama o alelacele sözünü kesti.

Seni öğleyin alırım. Göz kamaştırıcı bir şeyler giy.

Marney telefonu kapatmıştı. Natasha almacı düşteymiş gibi ağır ağır yerine bıraktı, boş gözlerle denize bakmaya başladı. Marney'nin bu işte hiç suçu yoktu. International yöneticileri
Alex'i seçmişse, onun yapabileceği bir şey kalmıyordu.

Araba, Promenade des Anglais'yi. iki yanı palmiyelerle kaplı uzun karayolunu hızla yutup Monaco'ya doğru uçarcasına yol alıyordu. Az sonra sahil yoluna çıktılar. Natasha denize inen sarp kayalıkların egemen olduğu güzel manzarayı düşünceli gözlerle izliyordu.

Zarif elleri asabi hareketlerle elbisesinin dantel kumaşını çekiştirip duruyordu. Ürkek, telaşlı gözlerle Marney'ye baktı. Başka kimler olacak? Sakin sesi, içinde kopan fırtınayı yalanlamak ister gibiydi.

Marney, yüzünde geniş bir gülümseme ile birkaç kez Natasha'nın eline vurdu. Söyledim ya, yalnızca sen, ben, Alex ve B.B. Jackson. Göreceksin, her şey iyi gidecek. Seni iyi tanırım. İstediğin zaman öyle bir rol yaparsın ki, adamı parmağında oynatırsın.

Natasha başını çevirdi. Gerçekten iyi bir oyuncuydu, ama Alex'e karşı duygularını saklayabilecek kadar değil!... Çünkü bu duygular onun içinde, çok derinlere işlemişti.

Monte Carlo'ya girdiler. Natasha yürek atış-laryıın birden hızlandığını hissetti.

Gülümse biraz güzelim, diye kulağına fısıldadı Marney, otelden içeri girerlerken.

Az sonra otelin geniş yemek salonuna giriyorlardı. Kendisini izleyen bir çift delici siyah göz ve alaycı bir gülümsemeyle aralanmış sert, etkileyici dudaklarla karşı karşıya geldiğinde Natasha'nın yüzü gözle görülecek şekilde sarardı. Gür, siyah saçları hâlâ göz alıcı, sırım gibi vücudu hâlâ soluk kesecek kadar esnek ve güçlü görünüyordu.

Kuruyan dudakları arasından, Alex, diye fısıldadı.

Natasha'ya bir göz atan Marney kaygıyla dirseğinden hafifçe tuttu. Cesaret güzelim, diye fısıldayarak, onu iki erkeğin oturduğu masaya doğru yöneltti.

B.B. Jackson yerinden fırladı. Natasha! Seni görmek ne güzel. Jackson filmin yapımcı-sıydı. Bitmez tükenmez enerjisi, inanılmayacak çalışma temposu her zaman Natasha'da hayranlık uyandırmıştı. Ama bu Jackson'a üç siyah tel dışında bütün saçlarının dökülmesine mal > olmuştu.

Natasha, Alex'i görmek korkusuyla gözlerini yapımcıdan ayırmadan gülümsedi. Merhaba Jackson. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Onu gerçekten severdi. En belirgin özelliği, hayata ve insanlara karşı sıcak, içten bir coşkuyla bağlı olmasıydı. Bu yüzden de çevresinde sevilen, sayılan bir insandı.

Jackson, bodur parmakları arasına sıkıştırdığı purosundan bir nefes alıp, elini üç tel saçında gezdirdi. Seni Mr. Alex Brent ile tanıştırayım. Yoksa onu 'Lynx' diye tanıtmam daha mı uygun olur? diyerek bir kahkaha patlattı.

Natasha yavaşça Alex'e doğru dönerken tüm kaslarının gerildiğini hissetti. Ona ne diyecekti? Nasıl konuşacaktı? Yıllardan sonra, burada, böyle karşılaşmak..

Alex doğrularak ayağa kalktı. İki metreye yakın boyu ile Natasha'ya tepeden bakıyordu.

Merhaba Miss Fox. Tanıştığımıza memnun oldum. Natasha'nın elini sıkarken, çekiciliğini tüm gücüyle duyuran dudaklarında etkileyici bir gülümseme vardı.

Natasha'nın kalbi duracak gibi oldu. İnana-mıyordu, Alex onu hatırlamıyordu bile. Kendisine çektirdikleri yüzünden intihara bile kalkıştığı bu adam şimdi onun yüzünü bile unutmuş görünüyordu.

Mr. Brent, diyerek onu selamladı. Gözleri Alex'in yüzünde onu hatırladığını, unutmadığını gösteren küçücük bir izi bile boşuna arıyordu.

Alex'in güneşte bronzlaşmış esmer elinin içinde neredeyse kaybolan kendi ince, açık tenli eline baktı. Ellerinin arasındaki çarpıcı karşıtlık, aralarındaki ilişkiyi simgeler gibiydi. Bu güçlü, acımasız adam istese kolayca onu ezip yokede-bilirdi.

Öğle yemeği tek sözcükle bir işkenceydi. İştahı tümüyle kaçmıştı. Alex'le her göz göze geldiğinde anılar yeniden canlanıyor, yüreği aynı acıyla eziliyordu.

Bu film bir bomba gibi patlayacak, dedi Jackson, purosunun dumanını savurarak. Bundan adım gibi eminim. Böyle konularda içgü dülerim hiç yanılmaz.

Alex karşıdan, için için gülümseyen kısık göz lerle Natasha'yı izliyordu. Ve en önemlisi, Mis Fox, Sabrina rolü için gerçekten kusursuz bi sanatçı.

Natasha gözlerini kaldırdı, Teşekkürler, di ye mırıldandı. Alex'le göz göze gelince toka yemiş gibi sarsılmıştı.

Alex dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, Öyle narin ki, diye ağzının içinde mırıldandı, incecik bir porselen gibi. Masanın üzerine koyduğu esmer, uzun parmaklı elini ağır ağır kapadı, yumruk yapıp sıktı. Şöyle yapsam, kırıİverecek sanki...

Natasha dehşetle ona baktı. Sanki aklından geçenleri tek tek okuyordu. Sırtından aşağı soğuk bir ürperti dolaştı. Alex'e, çevresinde dolaşarak saldırı fırsatı arayan vahşi bir kaplanmış gibi ürküntüyle bakıyordu.

Marney konuşmanın yönünden tedirgin olarak araya girdi. Neden ona Natasha demiyorsunuz? diye sordu Alex'e. Ondan hoşlanmadığını büyük bir dikkatle gizlemeye çalışıyordu. O zaman kendini daha rahat hissedeceğinden eminim.

Alex bakışlarını ağır ağır Marney'ye doğru çevirdi. Size hitap ettiğimi hatırlamıyorum, dedi buz gibi bir sesle.

Jackson şaşırmıştı, hemen araya girerek ortamı neşelendirmeye çalıştı. Alex hep böyle-dir. Lynx rolüne kendini şimdiden alıştırmaya çalışıyor. Tehlikeli adam Lyn£!

Natasha ürpererek düşündü. Onun rol yapmasına gerek bile yoktu, zaten tehlikeliydi. Kendisini bir çırpıda unutuverdiğini anlamanın acılı şokundan hâlâ kurtulamamıştı. Demek o Alex için yalnızca bir başka kadın, bir başka yüz, bir başka vücut, bir başka sesti. Alt dudağını ısırarak güçlükle duygularını bastırmaya çalıştı.

Kahveleri geldiğinde, Natasha bu işkencenin bitmek üzere olduğunu düşünüp rahatladı.

Alex gözkapakları yan yarıya kapalı, puro dumanının ardından ona bakıyordu. Sanırım gelecek ay çekime başlıyoruz.

Jackson geniş bir gülümsemeyle cevapladı. Evet Alex. Onun için sen ve güzel yıldızımız birbirinizi şimdiden tanıyıp, beraberliğe alışsanız çok iyi olur. Alex'e göz kırpıp ekledi. Tabii fazlaca alışmanızı istemem. Enerjinizi film çalışmalarına saklamanızı yeğlerim.

Alex tekrar Natasha'ya baktı. O halde, diye mırıldandı, bence onu otele benim götürmem çok iyi olur.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Natasha telaşla atıldı. Yo, hayır. Yardım ister gibi Marney' ye baktı. Gerçekten bu gerekmez. Beni Marney götürür.

Alex delici bakışlarını Marney'ye çevirdi, beyaz dişlerini göstererek kötü kötü gülümsedi. Bir sakıncası yok, değil mi Marney? Karşı çıkma cesaretini göstermezse, kendisi için daha-iyi olacağını anlatmak ister gibiydi.

Şey, ben... Marney ne diyeceğini bilemedi, yardım etmesi için Jackson'a baktı.

Natasha gözlerini önüne indirdi; onu durdurmak için ne yapabilirdi ki? O her zaman istediğini elde ederdi. Amansızdı... Acımasızdı... Natasha onunla aynı arabada gitme düşüncesine bile katlanamıyordu, hem de sanki birbirlerini hiç tanımıyorlarmış gibi... Oysa Alex tüm yaşamını paramparça etmiş, onu ezip geçmişti.

Saçma! Jackson elini şöyle bir sallayıp, bütün itirazları bir anda geçersiz kıldı. Bence çok iyi bir fikir. Birbirinizi ne kadar iyi tanırsanız, çekimde de o kadar iyi uyum içinde olursunuz.

Natasha son bir kez yalvaran gözlerle Mar-ney'ye baktı. Marney yalnızca omuzlarını kaldırmakla yetindi. Jackson da onayladıktan sonra ona yapacak hiçbir şey kalmıyordu.

Alex ayağa kalktı. Üzerine oturan beyaz ceketi, içindeki beyaz-mavi çizgili gömleği ve adaleli bacaklarını belirginleştiren siyah pantolonu ile görünümü gerçekten çarpıcıydı.
İki erkeği kısaca başıyla selamlayıp, İyi günler, diyerek masanın çevresini dolaştı, Natas-ha'nın kalkmasına yardımcı oldu.
Natasha da diğerlerine, Hoşça kalın, dedi. Ayağa kalktığında dizlerinin titrediğini, kalp atışlarının kulaklarında uğuldadığım hissediyordu.
Alex hafifçe Natasha'nm kolundan tutmuştu. Birlikte Monte Carlo üzerinde parlayan haziran güneşine çıktıklarında, Natasha hâlâ hiç ona bakmadan yürüyordu.
Alex arabasının kapısını açıp, genç kadının binmesine yardımcı olduktan sonra ağır adım-arla dolaşıp direksiyona geçti. Hangi oteldesin? diye sordu motoru çalıştırırken.
Natasha bakışlarını yola dikmişti. Negres-co'da, dedi yavaşça. Ona bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerinden her şeyi anlayabilirdi. Sesiyle, yüzüyle çok başarılı rol yapabilirdi, ama gözleri iç dünyasını olduğu gibi gösteren birer aynadan farksızdı.
Nice'e kadar hiç konuşmadan yol aldılar. Ama otele varıncaya kadar Natasha'nın tüm sinirleri gerilmişti. Onu tanımıyormuş gibi davranma çabasından bütün kasları sızlıyordu sanki.
Alex kontağı kapatıp'Natasha'ya döndü. Gözleri sessizce yüzünde dolaştı. İçeri girelim mi?
Natasha yutkundu, aceleyle başını salladı. Hayır... teşekkürler. Biraz yorgunum da...
Alex bir süre onu izledikten sonra arabadan çıktı, Natasha'nın kapısını açıp çıkmasına yardım etti. Bence soğuk bir şeyler içtikten sonra kendini daha iyi hissedersin.
Natasha, Hayır, gerçekten... diye söze başlamıştı ki, Alex'in güçlü eli onu kolundan kavradı, otelin kapısına doğru yöneltti.,
Mermer zeminde ayak sesleri yankılanıyor, tavandaki kristal avize hava akımıyla şıkırdıyordu. Yanında yürüyen adam hâlâ ona en az eskiden olduğu kadar korkutucu geliyordu.
Seni odana çıkarayım.
Hayır, gerçekten gerek yok, dedi Natasha soluk soluğa. Ama Alex ona şöyle bir baktıktan sonra tekrar sıkıca kolundan tuttu, büyük mermer sütunların gözlerden gizlediği asansör kapısına götürdü.
Asansör gelince, Natasha'nın kulağına eğilip kısık bir sesle mırıldandı. Hayatım, odana gelmem için yalvardığın günleri çok iyi hatırlıyorum.
Natasha bembeyaz olmuştu. Benden uzak dur, diye titrek bir sesle fısıldadı, arkasını dönüp kaçmak istedi. Ama Alex kollarından sımsıkı tuttu, açık kapıdan iterek ağır gövdesiyle asansörün duvarına bastırdı. Natasha'nın yüreği onun sert göğsünde atıyor, soluk almakta güçlük çekiyordu.

Alex’in kaşları alayla kalktı. Seni unuttuğumu mu sandın Natasha?

Natasha korku Ve nefret dolu gözlerle ona baktı. Evet, diye fısıldadı. Ondan kurtulmaya çalışırken elleri titriyordu.

Alex kuru bir sesle güldü. Seni unutmak mı? Gözleri yavaş yavaş Natasha’nm vücudunda dolaştı, heyecanla inip kalkan dik göğüslerinde takılı kaldı. Seni nasıl unutabilirim? Bakışları tekrar yüzüne çevrildi. Vücudunun ellerimin altında canlandığı günler daha dün gibi.

Natasha kıpkırmızı oldu, gözleri dökemediği yaşlarla alev alev yanıyordu. Evet, vücuduna onun elleri yaşam vermişti, ama onu öldüren de yine o olmuştu. Bana hiçbir şey hatırlatmaya çalışma. Hatırlamak istemiyorum, dedi titrek bir sesle.

Ama istemesen de hatırlıyorsun, diye fısıldadı Alex. Elleri soluk kesici hareketlerle Natasha’nm vücudunda dolaşıyordu. Uzun parmaklan göğüslerinde gezindi. Görüyor musun? diye devam etti Alex. Dokunuşlarım seni heyecanlandırıyor.

Natasha korkuyla ürperdi. Çek ellerini üstümden, diye soludu, onu itmeye çalışarak. Bana dokunma! Ondan nefret etmesi gerekirdi, oysa elleri vücudunda inanılması güç bir heyecan dalgası yaratıyordu.

Asansör durunca, Natasha odasına ondan önce vanp kurtulmak için koridor boyunca koşmaya başladı. Ama Alex birkaç saniyede ona yetişti, bileğinden yakaladı. Kapısının önüne geldiklerinde, O kadar acele etme güzelim, dedi. Parmaklan bileğini kıracakmış gibi sıkıyordu. Benden kaçmak istediğini düşünebilirim.

Canımı acıtıyorsun, dedi Natasha, soluğu tıkanıyormuşcasına. Sararmış yüzünde iri, menekşe rengi' gözleri pınl pınldı.

Alex kaşlarını hafifçe kaldırdı. Öyle mi? Gözlerini indirip avucunun içinde kaybolmuş narin bileğine baktı ve eğilip elinden anahtarı aldıktan sonra serbest bıraktı.

İçeri girince Alex anahtarı girişteki sehpanın üzerine koydu. Yeniden birleşmemizi kutlama-lıyız, öyle değil mi?

Küçük buzdolabına doğru yürüyüp, içinden bir şişe şampanya çıkardı. Kadehleri doldururken, Böyle bir kutlama için en iyi cins şampanya gerekirdi, dedi alaylı bir sesle.

Natasha artık daha fazla dayanamayacaktı. Keşke kendisini gerçekten unutmuş olsaydı!

Lütfen, artık şuna bir son ver, diye fısıldadı. Yüreğine acı veren bir aşağılanmışlık duygusuyla gözlerini yerden kaldıramıyordu. Neden böyle yaptığını anlayamıyorum.

Alex gülümseyerek ona kadehi uzattı, ezici bakışları hâlâ üzerindeydi. Onuruna içilen kişiler bizleriz, hayatım. Natasha’ya çok yakın duruyordu. İç. İlk yudumu ona kendi eliyle içirdi. Hava kabarcıkları genzine kaçınca,

Natasha öksürmeye başladı. Alex güldü. Hiçbir zaman içkini doğru dürüst içemezdin.
Natasha onun kendisine neyi hatırlatmak istediğini çok iyi biliyordu; yanaklarına ateş bastı. Hava kabarcıklarından, diye açıklamaya çalıştı.
Alex tekrar güldü. Yaa! Ama şarapta hava kabarcığı yoktur, değil mi? Ona daha da yaklaştı. Söyle, değil mi?
Natasha başını eğdi, yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Hayır, diye fısıldadı.
Alex elini Natasha'mn ensesine götürdü, ipek-si saçlarının üzerinden başını kavradı. İki kadeh şarap içtikten sonra nasıl da aklın başından giderdi, hatırlıyor musun?
Natasha korku ve kederle irileşmiş gözlerini ona doğru kaldırdı- Lütfen yapma Alex. diye yalvardı.
Alex elinin altındaki yumuşak, san saçları hoyratça kavrayarak yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Bana aklının nasıl başından gittiğini bir kez daha hatırlat, Natasha, dedi boğuk bir sesle. Siyah gözlerini Natasha'nm rengi kaçmış dolgun dudaklarına dikmişti. Göster bana.
Ve sıcak ağzı Natasha'nm dudaklarına kapandı. Natasha içinde coşkun bir heyecan dalgasının kabardığını, bacaklarının bir anda güçsüzleştiğini hissetti. Vücutları yeniden canlanan yakıcı bir tutkuyla birbirine kenetlenmişti. Alex'in elleri yumuşak dokunuşlarla vücudunda dolaşıyordu. Genç kadının boğazının derinliklerinden bir inilti yükseldi. Şampanya kadehi parmaklarının arasından kayıp halının üzerine yuvarlandı, elleri Alex'in saçlarına gömüldü.
Alex başını kaldırdığında gözlerinde tutkulu pırıltılar yanıp sönüyordu. Hâlâ yaşamım boyunca seviştiğim en heyecan verici yaratıksın Natasha, diye fısıldadı. Soluklan hızlanmış, bakışları alev alevdi.
Natasha birden tokat yemiş gibi oldu. Kendini nasıl böyle kavbedebilmişti? Onun öpüşlerine böyle karşılık verebilmesi için deli olması gerekirdi. Ama gerçek ortadaydı: Duygularına gem vuramamıştı. O güçlü, esmer ellerin bir tek dokunuşuyla tüm gövdesi önüne geçilmez bir arzuyla uyanıyor, denetimden çıkıyordu.
Hoşuma gittiğini düşünüyorsan, yanılıyorsun, diye yalan söyledi. Tersine, nefretten başka hiçbir duygu uyandırmadın.
Alex güldü. Beni aptal mı sanıyorsun? Öpüşlerime cevap veriş biçimin beni hiç yanıltmaz.
Natasha pembeleşen yanaklarını görmemesi için başını öne eğdi. Sen gerçekten aptalsın Alex. Sesi son derece ifadesiz ve donuktu. Benden çok daha güçlüsün. Eğer direnseydim, bana karşı kaba kuvvet kullanırdın.
Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Alex boğuk bir sesle cevap verdi. Hayatım boyunca hiçbir kadına el kaldırmadım, bunu sen de biliyorsun.
Natasha yalanının etkili olduğunu anlayarak gözlerini ona doğru kaldırdı. Belki şimdiye kadar kaldırmadın, ama sana güvenemem. Sen istediğini elde

etmek için rahatlıkla.zor kullanabilirsin. Zorla öpülmektense, bir an için boyun eğmeyi tercih ederim.
Alex’in yüzü birden karardı, gözleri sanki daha da koyulaştı. Yalan söylüyorsun!
Evet, yalan söylüyordu, ama zorunluydu. Senden korktuğum için öpüşlerine cevap verdim.
Alex’in dudakları öfkeyle kenetlenmiş, Natasha’nm omuzlarını kavrayan elleri daha çok kasılmıştı. Ama yine de ellerime karşı kayıtsız değilsin, öyle değil mi? diye dişlerinin arasından fısıldadı. Hiçbir duygu uyandırmadığımı söyleyemezsin.
Natasha iliklerine kadar ürperdi, silkinerek ondan kurtulmaya çalıştı.
Kaçıyor musun Natasha? Alex bileklerini arkasında kıvırarak geniş elinin içine hapsetti. Hep kaçtın zaten. Tüm yaşamını kaçmakla mı geçireceksin?
Natasha’nm menekşe rengi gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Yo, Alex, kaçan ben değildim. Ben, geride kalan zavallı küçük aptaldım.
Alex bir süre sustu, dudaklarında alaycı bir gülümseme dolaştı. İnşallah bu sana gereğinden fazla erkeği yatağına davet etmemeyi öğretmiştir.
Natasha’nm soluğu kesildi. Hakaretin ağırlığı karşısında birkaç saniye dili tutulmuş gibi kalakaldı. Sonra hıçkırır gibi fısıldadı. Sen aşağılık bir adamsın Alex. Ama bu kez bana zarar veremeyeceksin.
Aşağılanan, onuru kınlan insanın beklenmedik başkaldırısıyla, aniden silkindi, insanüstü bir güçle Alex’i itti. Dengesini kaybeden Alex kendini toparlamaya fırsat bulamadan Natasha kapıdan fırlamıştı bile. Alex’i yanıltmak için asansöre değil, merdivenlere koştu. Gerçekten de arkasına baktığında Alex asansöre doğru koşuyordu.
Kalabalık caddeye çıktığı zaman Alex’in otel kapısından kendisine seslendiğini duydu. Ama Natasha insan selinin içinde çoktan kaybolmuştu.
Bir süre sonra otele döndüğünde Alex’in arabası yoktu. Resepsiyondan ikinci bir anahtar isteyip odasına çıktı. Ondan şimdilik kurtulduğu için rahattı, ama geri döneceğini biliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığında kendini duygusal olarak yaralanmış, hırpalanmış hissediyordu. Aİ9x’in öfkeli, acımasız yüzü hâlâ gözlerinin önünde capcanlıydı.
Plaja inip şezlonga uzandığında vücudunu okşayan, pırıl pırıl güneşten de umduğunu bulamayacağını anladı.
Öğle yemeğini plajdaki sevimli bir restoranda yedi. Saatler geçtikçe gerginliğinin azaldığını, sinirlerinin gevşemeye başladığını hissediyordu. Âlex’le karşılaşma tehlikesi de yoktu, çünkü plaj yalnızca Negresco otelinde kalanlara açıktı. Acaba Alex nerede kalıyordu?
Saat altıda odasına geri döndü. Vücudu sıcakta iyice gevşemişti. Soyunup duşa girdi, ılık suyun güneş yağından vıcık vıcık olmuş gövdesini

canlandırdığını, sıcağın uyuşturucu etkisini bir anda alıp götürdüğünü hissetti. Az sonra suyu kapatıp havluya sarındı ve banyodan çıktı.

Yatak odasına girdiğinde küçük bir çığlık atarak geri sıçradı. Gözlerine inanamıyordu. Alex yatağına uzanmış, ona bakıyordu.

Tek kaşını kaldırıp gülümseyerek sordu. Dilini mi yuttun?

Natasha güçlükle yutkundu. Yüreği yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Buraya nasıl girdin? Elleri hemen havlusuna gitti, göğsünün üzerinde iyice sıkıştırdı.

Hiç dikkatli değilsin, dedi Alex, cebinden Natasha'nm oda anahtarını çıkarırken. Bundan böyle gözlerini biraz daha açmanı ve aklını daha çok kullanmanı öğütlerim.

Ver onu bana! diye haykırdı Natasha. Belli ki, bir gün önce, kendisi kaçtıktan sonra o da anahtarı alıp öyle çıkmıştı otelden.

Alex gözlerini hafifçe açtı, yumuşak bir sesle, Gel de al, dedi.

Natasha onun o kendini beğenmiş yüzüne bir-tokat atabilmek için neler vermezdi. Ama kendini tuttu, buzdolabına gidip bir şişe maden-süyu çıkardı. Kaybedeceğim önceden belli olan bir mücadeleye neden gireyim? dedi, maden-suyunu bardağa doldururken.

Ben her zaman kazanmak için oynarım. Tersi aptallık olur.

Natasha madensuyunu içerken, uzun kirpiklerinin arasından ona baktı. O anahtarı almak için mutlaka bir yol bulmalıydı.

Alex onun aklından geçenleri hemen anlamıştı. Hiç denemeye kalkma, dedi yavaşça. Eğer bana doğru ani bir hamle yaparsan, bunu bir davet olarak kabul edebilirim.

Natasha haklı olduğunu biliyordu. Böyle bir girişim intihar olurdu. Ne istiyorsun Alex? diye sordu sakin bir sesle.

Ne kadar etkileyici bir soru! Alex'in gözleri vücudunda dolaştı. Sözcüklerine dikkat etmeyi sana bir türlü öğretemedim. Çok safsın.

Alex'in gözleri bir süre, havlunun açıkta bıraktığı uzun bacaklarında takılı kalınca, Natasha'nın yanaklarına ateş bastı. Nefret dolu bir sesle, Ne söyleyeceksen söyle, sonra defol git, diye fısıldadı.

Sözleri ve sesinin tonu Alex'i çileden çıkarmıştı. Yataktan fırlayıp Natasha'ya doğru bir adım atarken yüz çizgileri, öfkeyle gerildi. Bir daha benimle böyle konuşma Natasha.

Ona sırtını dönerek sakin bir sesle cevap verdi. Aramızda her şey bittiğine göre, nasıl istersem öyle konuşabilirim.

Alex arkasında bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. Ayak sesleri bir ara kesildiğinde, Natasha kuruyan dudaklarını ıslatıp, korkulır bir dikkatle sessizliği dinledi. Birden, onun tam arkasında durduğunu hissedince, yıllar önce kendisine arkadan saldıran o adamın tüyler ürpertici anısıyla sıçradı.

Alex onu omuzlarından tuttu. Yumuşak bir sesle, Bana sırtını dönme Natasha, diyerek kendine doğru çevirdi.

Natasha'nın yüzü solgun, gözleri ürkek bakıyordu. Alex bir süre araştıran gözlerle ona baktı. Gülümsemiyordu, tersine düşünceli bir ifade vardı yüzünde. Hep aynı Natasha'sın, dedi alçak sesle. Gözleri anlaşılmaz duygularla yüklüydü. Hep aynı korkular. Söylesene, geçen zaman içinde bunlara yenileri eklendi mi? Yoksa üç yıl önce tanıdığım aynı tedirgin, çocuk ruhlu kadın mısın?

Natasha, gözleri yerde, derin bir acıyla düşündü. 'Eğer başka korkular da içimde kök sal-dıysa, bunlardan sen sorumlusun, sen Alex!'

Başını kaldırdı, yorgun gözlerle ona baktı. Neden buradasın Alex?

Alex ellerini cebine soktu. Bir süre hiç konuşmadan Natasha'ya bak|ı. Sonra yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle cevap verdi. Birlikte bir akşam yemeği yiyebileceğimizi düşünmüştüm.

Natasha başını salladı. Üzgünüm ama, hayır. Bu akşam yalnız kalmak istiyorum. Gözlerini kaldırıp ona baktı. Seninle film çevirme düşüncesine kendimi alıştırabilmem için zamana ihtiyacım olacak.

Hiç değilse dürüstsün.

Evet, diye ağır ağır konuştu Natasha. Sana karşı her zaman dürüst oldum.

Bir süre göz göze bakıştılar. Alex'in kaşlarını çattığını gören Natasha aklından geçenleri hemen anladı.

O konuya hiç girmesek daha iyi olur. Alex' in sesi birden sertleşmişti.

Söylediği gerçeği onun bu kadar kolayca, acımasızca bir çırpıda yok saydığını görmek Na-tasha'yı yaralamıştı. Aynı kanıdayım, dedi yavaşça. Onun için herhalde bir an önce gitsen iyi olacak.

Alex'in dudakları gergin bir ifadeyle birbirine kenetlendi. Giyin, yemeğe çıkıyoruz. Ellerini genç kızın çıplak omuzlarına koydu.

Natasha'fıın gözlerinde öfke kıvılcımları par-iadı, hırsla silkinerek, .yüzüne tükürür gibi, Eğer birlikte yemek yiyeceğimizi sanacak kadar aptalsan, çok kötü bir düş kırıklığına uğrayacaksın, dedi fısıltıyla. Birden Alex'in bakışlarının değiştiğini fark ederek, Bırak beni, diye korkuyla çırpındı.

Alex bileklerini tek eliyle kavradı, serbest kalan eli Natasha'nm göğüslerine doğru uzandı. Parmağı havlunun kenarında geziniyordu. Sevgilim, benden pek hoşlanmadığın duygusuna kapılıyorum.

Natasha'nm gözlerinde açık bir küçümseme vardı. Senden nefret ediyorum, diye fısıldadı dişlerinin arasından. ,

Alex gözlerini Natasha'nm gözlerine dikmiş susuyordu. Natasha onun ne düşündüğünü sezmişti. Verdiği cevaba karşılık onu en iyi nasıl cezalandırabileceğini düşünüyordu.

Birden, Alex, Natasha'yı hızla duvara itti, bileklerini başının üzerinde duvara bastırarak, tek eliyle sımsıkı tuttu. Genç kadın kurtulmaya çalışıyor, ama onun gücü karşısında bir şey yapamıyordu.

Alex'in gözleri ağır ağır Natasha'nm vücudunda gezindi. Bence, diye sakin bir sesle söze başladı. Şu üzerinde olmasa, daha güzel görüneceksin.

Serbest olan öteki eliyle birden havluyu üzerinden çekip aldı. Natasha çırılçıplak kalmış, vücudunu gözlerinden kaçırabilmek için çırpınıyordu. Yüzü alev alev yanıyor, gözleri çılgınca bir öfkeyle parlıyordu. Elinin çıplak tenine uzandığını görünce, Yapma! diye umutsuzca haykırdı.

Alex gözlerini onun vücudundan ayırıp yüzüne kaldırdığında, Haklıymışım, dedi kısık bir sesle. Şimdi çok daha güzelsin.

Natasha bir an için her şeyin bir kâbus olduğunu düşünerek gözlerini yumdu. Kuruyan dudakları arasından, Alçak! diye fısıldadı. Neden beni rahat bırakmıyorsun?

Alex pürüzlü bir sesle güldü. Seni rahaç bırakmak mı? Şakağında bir damar hızlı hızlı atıyordu. Vücudunu Natasha'nm vücudu üzerine bastırdı. Sevgilim, senden uzak duramayacağım kadar güzelsin.

Uzun, sıcak parmakların çıplak göğsünde dolaştığını hissedince. Natasha'nm soluğu kesildi.

Görüyor musun? dedi Alex kısık bir sesle. Sen de hoşlanıyorsun. Parmağı, sertleşen göğüs ucunu okşadı. Natasha'nm kalbi deli gibi çarpıyor, çıplak vücudunda hissettiği Alex'in adaleli bacakları damarlarındaki kanı tutuşturuyordu.

Senin için ifade ettiğim şey yalnızca bu, değil mi? diye soluk soluğa cevap verdi. Ve hep böyle kalacağım.

Alex cevap vermedi. Yüzü değişmişti. Natasha'nm sözleri amacına ulaşmış, Alex'in rengi kaçmış dudakları düz bir çizgi halinde kenetlenmişti. Natasha uzun bir süre cevabını bekledi. Neden susuyordu?

Alex onu bıraktı. Yüzü ifadesizleşmişti. Döndü, yerden havluyu kaldırıp Natasha'ya uzattı.

Giyin, dedi gergin bir sesle. Seni aşağıda bekliyorum. Odadan çıkmak üzere kapıya yönelmişti ki, durdu, geri dönüp yatağın üzerindeki anahtarı aldı.

Natasha son umudunu da yitirmişti. Anahtarı orada bırakacağını sanıyordu.

Alex elindeki anahtarı havaya atıp tuttu, sonra cebine koydu. Bu bende kalacak. On beş dakika içinde barda ol.

Kapı kapandıktan sonra Natasha kendini yatağa attı, orada kıvrıldı kaldı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Alex'in kendisinden nefret ettiğini çoktandır biliyordu, ama bu gerçeği yaşamak, gözüyle, kulağıyla, bedeniyle tanık olmak bambaşkaydı.

Çabucak giyindi. Üstü vücudunu sımsıkı saran, etekleri kalçadan itibaren geniş volanlı, kırmızı bir elbise seçmişti.

Alex piyanistin karşısındaki masaya oturmuş, onu bekliyordu. Ayağa kalkıp, Natasha'nm sandalyesini çekerken kulağına eğildi. Tam zamanında geldin, birazdan odana çıkıp, giyinmene yardım edecektim.

Natasha ona bakmamaya çalışarak oturdu. O sırada piyanist şarkısını onun için söyleyeceğini belirten bir baş hareketiyle Natasha'yı selamladı. Natasha da gülümseyerek karşılık verip başıyla teşekkür etti.

Alex'in gözünden en küçük bir şeyin bile kaçması olanaksızdı. Bir hayranını daha buldun galiba, dedi kuru bir sesle. Her birini günlüğüne işaretliyor musun, yoksa hemen oracıkta unutuyor musun? t

O sırada garson Natasha'nın içkisini ve küçük tabaklar içinde kuruyemiş getirdi. Natasha içkisini yudumlarken kederle düşündü. Alex hiçbir zaman ona güvenmeyecek, her davranışını böyle kuşkuyla karşılayacaktı.

Yemek salonundan içeri girdiklerinde saat sekiz olmuştu. Natasha, Alex'e yönelen bakışları derhal fark etti. Kadınlar her zaman Alex Brent'e böyle bakardı. Bunun nedeni onun tanınmış bir oyuncu olması değildi. Asıl neden Alex'in vücudundan yayılan, ürkütücü denecek kadar güçlü cinsel çekicilikti.

Cam kenarında bir masaya oturdular. İnce dantel perdelerin ardından Nice üzerine çöken akşamın alacakaranlığını seyre koyuldular.

Alex koltuğuna yaslanırken kısık gözlerle Na-tasha'yı süzdü. Film çalışmaları için ne düşünüyorsun?

Natasha omuzlarını kaldırdı. Çekimin başlamasını dört gözle bekliyorum, diye yalan söyledi. İlginç bir yapım olacak.

Siyah gözlerde alaylı bir ışık parladı. Çok!.. Dudaklarındaki hafif gülümseme, ne demek istediğini çok açık bir biçimde anlatıyordu.

Natasha bakışlarını kaçırdı. İçinden garsonun bir an önce yemeklerini getirmesi için dua ediyordu. Sanki iyilik perisinin sihirli değneği dokunmuş gibi, tekerlekli servis masasında yemekleri birden çıkageldi.

Gümüş tabaklar içinde servis yapıldıktan sonra Natasha, Alex'in bakışlarıyla karşılaşmamak için gözleri hep önünde nefis bifteğini yemeye koyuldu.

Bir ara, çatalını batırdığı patateslerden biri balon gibi sönüverince, Aman Tanrım! dedi. Birden neşesi yerine gelmişti; güldü. Patatesime bir şeyler oluyor.

Alex eğilerek Natasha'nın tabağına baktı, gülümsedi. O patates değil, yalnızca kabuğuydu. Herhalde tabağı süslemek için olsa gerek...

Natasha da gülümsedi ve göz göze geldiler. Genç kadının yüreği birden hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

Gözlerin bana safiri hatırlatıyor, dedi Alex yumuşak bir sesle. Daha önce hiç söylemiş miydim?

Aralarında aniden değişen hava ile Natas-ha'nın boğazına bir şeyler düğümlendi. Titrek mum ışığının arasından gözleri Alex'inkilere takılı kalmıştı. Teşekkür ederim, diye fısıldadı.

Bir süre ikisi de hiç konuşmadı, sonra Alex yumuşak, ama gergin bir sfesle, Natasha... dedi.

Ama sözüne devam etmesine fırsat vermeden Natasha bakışlarını kaçırarak şarap kadehine uzandı, aceleyle birkaç yudum içti. Alex onu kısık ve dikkatli gözlerle izliyordu. Natasha kadehini bırakıp yemeğine devam etti. Ama tüm iştahı kaçmıştı. İçi korku ve heyecan karışımı duygularla kıpır kıpırdı.

Yemekten sonra Alex onu odasına kadar çıkarmakta diretti. Asansörden inip odasına doğru yürüdüler. Kapının önüne gelince Natasha ona döndü.

Yemek için teşekkürler, dedi gergin bir gülümsemeyle. Gerçekten hoşuma gitti. Soluğunu tutarak Alex'in dönüp gitmesini bekledi.

Ama. Alex eğildi, çenesini tutup parmağıyla hafifçe okşadı. Ne kadar? diye fısıldadı.

Natasha kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp, Ne demek istediğini anlayamadım, dedi. Onu öfkelendirip, odasına girmesiyle sonuçlanacak bir hareket yapmamak için geri çekilmeye çalışmadı.

Çok basit. Gözleri Natasha'nın yüzünde dolaşıyordu. Birlikte geçirdiğimiz bu akşamdan ne kadar hoşlandığını sordum.

Söyledim ya, dedi Natasha.' Duyguları karmakarışık, sinirleri alabildiğine gergindi.

Alex bir süre sessizce oiıu seyretti. Uzun parmakları hâlâ çenesinde, hafifçe tenini okşuyordu. Başını yana doğru eğdi. Henüz bir delikanlıyken, dedi yumuşak bir sesle, Kız arkadaşlarım, ayrılırken bir iyi geceler öpücüğü verirlerdi.

Natasha yutkundu, yavaşça parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını Alex'in dudaklarına belli belirsiz dokundurup çekti. Tam o sırada göz göze geldiklerinde yüreği duracak gibi olmuştu.

İyi geceler, diye fısıldadı.

Alex'in eli hâlâ çenesindeydi. Ama şimdi aradan yıllar geçti, kız arkadaşlarım beni yataklarına götürüyorlar.

Natasha gözle görülecek biçimde sarardı, onu kendisiyle yatmaya zorlayacağı korkusuyla panik içinde içeri girip kapıyı yüzüne kapadı.

Alex kapıya yüklendiği gibi bir itişte Na-tasha'yı kapıyla birlikte duvara çarptı. Natas-ha'nın soluğu kesilmiş, gözleri iri iri açılmıştı. Onun, öfkeden allak bullak olmuş bir yüzle üzerine doğru geldiğini görünce ellerini kaldırıp, Bırak beni! diye fısıldadı.

Alex onu kollarından tutup duvara bastırdı. Kapıyı neden yüzüme kapattın? dedi dişlerinin arasından.

Natasha korkuyla ona baktı. Çünkü... diye başladı. Güçlükle yutkundu. Çünkü, dedin ki...

Alex'in gözleri öfkeden şimşekler çakıyordu. Allahm belası, yalnızca şakaydı! diye bağırdı. Anlıyor musun, şaka! Yoksa aklınla birlikte espri anlayışını da mı yitirdin?

Ve birden sert bir hareketle onu serbest bıraktı. Gözlerini, küçümser gibi, şöyle bir üstünde dolaştırdıktan sonra, Sen o çabaya bile değmezsin! diyerek hızla döndü, kapıyı arkasından çarpıp çıktı.

Natasha orada durup gözlerini yere dikti. Yanaklarından sessiz yaşlar süzülüyordu. Aynı sözcükleri üç yıl önce de söylemiş ve Natasha şimdiki gibi, yine aynı acıyla ağlamıştı.

Alex İtalya'dan dönüyordu. Uçağının üç saat geç kalkacağını öğrenince telefon edip, Natas-ha'nın kendisini karşılamaya gelmemesini söylemişti. Ama bu, kardeşi Roger'm onu karşılamaya havaalanına gitmesine engel değildi.

O olaydan bir saat kadar sonra Alex, Natas-ha'nın odasına fırtına gibi girmiş, Doğru mu? diye sormuştu. Yüzü öylesine karmakarıştı ki, Natasha şaşkınlıkla bakakalmıştı.

Ne doğru mu? Alex'in yüzündeki acı dolu ifadeyi görüp ona sarılmak, teskin etmek için yürümüş, ama onun buz gibi bir sesle sorduğu soru üzerine donup kalmıştı.

Kardeşimle yattın mı?

Natasba'mn birden yüreği durmuştu sanki. Kulaklarına inanamıyordu. Ne! Delirdin mi sen? Böyle bir şeyi nasıl sorabilirsin?

Alex gözleri öfkeden çakmak çakmak, Bana yalan söyleme! diye bağırmıştı.

Natasha dehşetten irileşmiş gözlerle ona bakmıştı. Alex... anlamıyorum, böyle bir şeyi kim söyledi sana?

Alex'in gözlerine korkunç bir iç çatışması yansımıştı. Natasha'ya doğru yürüyüp, Natasha... diye, bedensel bir acı çekiyormuş gibi in-lemişti. Bana bunun doğru olmadığını, onun yalan söylediğini söyle.

Natasha onun kollarına atılıp, yalvarırcasına yüzüne bakmıştı. Kim yalan söylüyor? Alex... söyle bana, bunları sana kim söyledi?

Roger. O dedi ki... Alex devam edememişti. Parmakları omuzlarını sıkıyordu. Hıçkırır gibi tekrar sormuştu. Doğru mu?

Natasha başını iki yana sallayıp, Hayır, demişti yavaşça. Hayır, doğru değil.

Alex birden boşalan sinirlerinin acısıyla inleyip, ona sımsıkı sarılmış, saçlarını okşamıştı. Natasha da tüm sevgisiyle ona kenetlenmişti. O sırada kapıdan onlara bakan Roger'ı görmüş ve çok tehlikeli bir düşmanla karşı karşıya olduğunu anlamıştı.

Karanlıklara gömülmüş Nice'i seyrederken, 'Evet,' diye düşündü genç kadın. 'Gerçekten çok tehlikeli bir düşmandı.' O konuşmalarından yalnızca bir saat sonra Roger onları tümden ve bu kez gerçekten ayırmayı başarmıştı.

Ama Natasha'nın, birbirlerine sımsıkı sarıldıkları o andan sonrasını hatırlamaya gücü yoktu. Yavaşça yatağa uzandı, şafağın sökmesini bekledi.

Telefonun zili onu saat on birde uyandırdı. Uykulu gözlerle çevresine bakındı. Kahvaltı tepsisi odaya getirilmiş, el sürülmemiş durumda sehpanın üzerinde bekliyordu. Acaba kaçta uykuya dalabilmişti?

Almaca uzandı, Fransız aksanıyla bir kadın sesi, Ödemeli olarak aranıyorsunuz Matmazel. Kabul ediyor musunuz? diye sordu.

Natasha'nın kaşları çatıldı. Nereden?

İngiltere, Londra'dan.

Birazdan telefonun öbür ucundan teyzesinin tiz sesi duyuldu. Tasha?

Merhaba Stella teyze, dedi Natasha sıkıntılı bir sesle. Nasılsın?

Eh, fena değil. Yuvarlanıp gidiyoruz işte. Biraz para sıkıntım var, ama boş ver. Teyzesinin sözcükleri ağzının içinde yuvarlayarak konuşmasından, kıpkırmızı dudakları arasında her zamanki gibi bir sigara olduğunu anlamıştı. Yine de halimden şikâyetçi değilim.

Natasha içini çekti. Sana bir çek gönderirim. Keşke yapabileceği başka bir şey olsaydı. Ama kalkıp yanma da gidemezdi ki...

Sağ ol. Çok iyisin. Sesi birden neşelenmiş-ti. Dinle, seni aramamın asıl nedeni para istemek değildi. Biraz nazik bir konu da... En iyisi, seni arayıp işin içinden sıyrılayım dedim.

Natasha şaşırmıştı. Sözü nereye getirmek istiyordu bu kadın? Nazik bir konu mu?

Evet. Stella sesini alçaltıp devam etti. Dün buraya kim gelip seni sordu, dünyada tahmin edemezsin. Roger Brent!.. Alex'in kardeşi.

Natasha birden telaşlandı. Şey... ne istediğini söyledi mi? Gözlerini açmış, iyi anlamak için almacı iyice kulağına yapıştırmıştı.

Hayır, söylemedi. Yalnızca, seni görüp görmediğimi sordu. Ben de, 'Hayır,' dedim. 'Sevgili Tasha'm artık evine uğramıyor bile. Ünlü bir yıldız olduğundan beri dünyayı dolaşmaktan fırsat bulamıyor ki...' İşte aynen böyle dedim. Sesinde kıskançlığın izleri vardı. Natasha birden ona acıdı. Bu kez ona her zamankinden daha fazla para göndermeliydi.

Birkaç dakika daha konuşup kapattılar. Natasha almacı yerine bıraktıktan sonra, içine sıkıntı veren bir tedirginlikle yatağına oturdu. Roger onu ne için aramış olabilirdi? Onunla konuşmak istediğinden değildi merakı. Yüzünü bir daha görmek istemeyecek kadar kızgındı ona. Ama, Alex'le aynı zamanda ortaya çıkmaları düşündürücüydü.

Masasının başına gidip teyzesi için bir çek imzaladı, içine küçük bir de not yazıp zarfı kapattı.

Natasha, on iki ile on sekiz yaşları arasında teyzesinin yanında yaşamıştı. Annesi ile babası on ikinci yaş gününün hemen öncesinde korkunç bir trafik kazasında ölmüşlerdi.

Natasha birbirine deli gibi tutkun bir anne ile babanın sevgi dolu dünyasına gözlerini açmıştı. On iki yıl bir peri masalında yaşamıştı. Prensesler kadar güzel, iyi yürekli, sevgi dolu annesi, yakışıklı babası, pırıl pırıl gülümseyen aydınlık yüzlü zarif kadınlar, şık erkeklerle dolu bir düş evreniydi bu. Natasha dünyayı, güneşli bahçelerin, mutlu, sıcak günlerin, yumuşak kahkahaların oluşturduğu bir tül perdenin ardından görüyordu.

Sonra annesiyle babası ölmüş, Natasha'nm sırça köşkü bir anda paramparça olmuş, başına yıkılmıştı. Küçük kız, cennetin düş evreninden, katı gerçekler dünyasına yuvarlanmıştı. Babası, ardında bir sürü borç bırakmış, bu nedenle malikâneyle birlikte Natasha'nın güzel elbiseleri, eşsiz oyuncakları, hep satılmıştı. Artık anılardan başka hiçbir şeyi kalmamıştı.

Teyzesi, SteUa Jenkins Londra'nın doğu ucunda, Whitechaf el'da küçük, pis bir evde yaşıyordu. On altı yi şmda, N illwall'da bir dok işçisinden hamile kaldığı için aileden atılmıştı.

Beş parasız ve tek başına kalan Stella dok işçisiyle evlenmiş ve Whitechapel'a yerleşmişti. Yaşadığı cehennem onu iyice bozmuş, sonunda tüm zamanını kenar mahalle birahanelerinde geçiren, kendisine ilgi gösteren her erkeği alıp evine götüren bir kadın olmuş çıkmıştı.

İşte Natasha böyle bir dünyada buluvermişti kendini. Büyüyüp güzelleştikçe Stella ona daha da kötü davranmaya başlamış, kıskançlık iyice hırçınlaştırmıştı onu. Stella'nın eve getirdiği erkek arkadaşları artık daha' çok Natasha'yla ilgileniyorlardı.

On altı yaşındayken bu adamlardan biri sessizce Natasha'nm yatak odasına girip arkasından sarılmış, yeni yeni gelişmeye başlayan göğüslerini okşamaya çalışmıştı. Dehşete kapılan Natasha bütün gücüyle kendini korumaya çalışıyor, bir yandan da avaz avaz bağırıyordu. Neyse ki Stella çarşıdan dönmüş, adamı kovmuştu. Ama sonra bu olaydan Natasha'yı sorumlu tutarak onu suçlamış, Küçük fahişe! diye bağırmıştı.

Natasha bu olayı belleğinin gerilerine itmişti o günden sonra. Ama hâlâ, ne zaman biri gelip sessizce arkasında dursa, bilinçaltı harekete geçiyor, onun korkuyla sıçramasına neden oluyordu.

On sekizine geldiğinde bir tiyatro okulunun uygulamalı sınavlarına girmişti. Tanınmış aktör Alex Brent jüri üyeliğini kabul etmişti. Bütün gözler onun üzerindeydi. Sıra Natasha'ya geldiğinde, genç kız heyecandan eli ayağı titreyerek sınav salonuna girmişti. B.!r oyundan kısa bir parçayı oynarken Alex gezlerini ondan ayırmamış, oyununu hiç karışmadan, sessizce sonuna kadar izlemişti.

Daha sonra okula kabul edildi. | Ona haberi veren de Alex Brent olmuştu. Okula girdiği günden itibaren Alex'le biç ayrılmadılar. Benzersiz bir tutku her ikisini de sarmış, günler, geceler boyu coşku dolu bir sevgiyi yaşamışlardı.

Altı ay sonra evlendiler ve Natasha, teyzesinin evinden karmakarışık duygularla ayrıldı. Hem mutluydu, hem de suçluluk duyuyordu. Alex'in soyadının öğrenim yaşamında kendisine yardımcı olmasını, onun gölgesinde başarıya ulaşmayı istemiyordu. Bu yüzden evliliklerini gizlediler. Roger dışında bu gerçeği hiç kimse bilmiyordu.

Anılardan sıyrılan Natasha giyindi. Alışverişe çıkmaya karar vermişti. Tam resepsiyonun önünden geçerken görevlinin kendisine seslendiğini duydu. Size bir mektup var Matmazel Fox.

Natasha birden durdu. Onun burada olduğunu kim biliyordu? Sakm Roger olmasın? Zarfı alıp titreyen parmaklarıyla açtı, hemen imzaya baktı. Mektup Marney'den geliyordu.

...Bu gece Cannes'da Carlton Otelinde ol. Yapımcı bir yemek veriyor. Şık bir şeyler giy, gazeteciler de olabilir.

Natasha içini çekti. O gece de kafasını din-leyemeyecekti. Ama belki de böylesi daha hayırlıydı. Otelde yalnız kaldığı sürece Alex'in her an odasına gelme tehlikesi vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Carlton'a geldiğinde saat sekiz buçuktu. Cuma geceleri Nice'te taksi bulmanın zorluğu ve yoğun trafik Natasha'yı kırk beş dakika kadar geciktirmişti. Marney, onu uyarmakta haklıydı, otelin önü insan kaynıyordu. Natasha içeri girebilmek için bir yandan kendine yol açmaya çalışıyor, bir yândan da fotoğrafını çeken gazetecilere kısa, zoraki tebessümler dağıtıyordu. Lobiye girdiğinde tanıdık bir yüz görmenin sevinciyle derin bir soluk aldı. Cara! Tanrıya şükür seni burada gördüm, dedi birlikte yemek salonuna doğru yürürlerken. Dışardaki kargaşadan kendimi güçbela kurtarabildim.

Cara Grey de aynı filmde rol alacak aktrislerden biriydi. Otuz beş yaşlarında, uzun boylu, zarif bir kadındı. Havası ve rahat tavırları onun deneyimli, eski bir sinema yıldızı olduğunu bir bakışta belli ediyordu.

Hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştık! dedi Cara. Arkada, gür bir atkuyruğu halinde sımsıkı toplanmış kestane rengi saçları, güzel yüz çizgilerini daha da belirginleştiriyordu.

Natasha sıcak bir gülümsemeyle ona baktı. Kendisinden on iki yaş büyük olmasına rağmen Cara gerçekten iyi bir dosttu. Trafiğin hali bir felaketti. Bir taksi bulabilmek için kendimi caddenin ortasına atıp eteğimi yukarı sıyırmam gerekiyordu herhalde.

Cara bir kahkaha attı. Kadife gibi, hafif boğuk bir sesi vardı. Senin yakışıklı bir şoförle evlenmen gerek. Tıpkı benim gibi. Çevresine bakındı. Ama bunu sakın kocama söyleme, Judd onuruna biraz fazlaca düşkündür.

Özel yemek salonunun önüne geldiklerinde Natasha, Ötekiler de burada mı? diye sordu.

Eh, öyle gibi bir şey. Salonun kapısını açarken kara gözleri için için gülüyordu. Birden bir alkış koptu, Natasha şaşkın gözlerle içeri baktığında, fiim ekibinin tam kadroyla salonda olduğunu gördü.

Cara... diye içini çekti. Marney yalnızca yapımcının verdiği bir akşam yemeğinden söz etmişti!

Cara kıkır kıkır gülerek onu içeri soktu. O sırada B.B. Jackson ayağa kalktı, konuklara hitaben bir konuşma yapmaya hazırlandı.

Ortak çabalarımız ve sinema tutkumuzun bu filmi gerçek bir başyapıta dönüştüreceğine inanıyorum, diye söze başladı.

Cara gözyaşlarını siliyormuş gibi yaparak Natasha'ya göz kırptı. Bu adam yüreğimi paramparça ediyor, dedi masalarına doğru yürürlerken. Şu parlak sözlere gerçekten inanıyor musun?

Natasha gülmemek için kendini zor tutuyordu. Şşş... duyacak! Jackson'a dönüp baktı. Bence çok tatlı bir insan.

Yaa... yaşayan bir aziz! Yalnızca başının üzerindeki halesi eksik.

Natasha birden, puro dumanları arasından kendisini izleyen,bir çift siyah gözü görünce kaskatı kesildi. Ne aptaldı! Alex'in de burada bulunmasının ne kadar doğal olduğunu nasıl düşünememişti?

Nerede ' oturuyoruz? diye sordu Cara'ya, Alex'in bulunduğu yere doğru yürüdüklerini fark etmişti. Bütün gece onunla aynı masada oturmaya katlanamazdı.

Cara uzun, zarif parmağıyla işaret etti. Şurada.

Natasha'nm yüreği ağzına geldi. Evet, Alex'in masasını işaret etmişti Cara. Ama aptallığının ikinci kanıtı, filmin iki başrol oyuncusunun aynı masaya oturtulmasının hem kaçınılmaz, hem de eski bir gelenek olduğunu bile unutmağıydı.

Yanma gittiklerinde AIex ayağa kalktı, oturması için sandalyesini çekerek, Merhaba Natasha, diye mırıldandı. Şaşkınlığıyla sessizce eğlenir gibiydi.

Natasha bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini indirdi, Merhaba, dedi yavaşça.

Merhaba Alex! Cara uzanıp Alex'i yanağından öptü. Sonra başıyla, hâlâ konuşan Jackson'ı göstererek, Yorulmak da bilmiyor, dedi.

Alex gülerek Natasha'mn yanma oturdu, ona bir martini uzattı. Sonra kulağına eğilerek, kimsenin duyamayacağı bir sesle mırıldandı, Geciktin Neden? Ya da, 'kim yüzünden' demem daha mı doğru olur?

Natasha başını öbür yana çevirdi. Alex bu akşam saldırıya erken başlamıştı. Keşke onu durdurabilmek elinde olsaydı! Ama sağduyusu, tepkilerini bastırmasını ve onunla tartışmama-yı öğütlüyordu Natasha'ya.

Yemekler gerçekten çok lezzetliydi. Ama Cara hiçbirini yiyemediği için söylendi durdu. Alex, Sen hiç yemek yemez misin? diye sorunca da, Domuz gibi yerim, dedi.. Zaten onun için ya bütün bu işkence!..

Yemekten sonra orkestra dans müziğine başladı. B.B. Jackson masasından kalktı, elinde kalın bir puro, yanından geçtiği insanların sırtına vurup şakalaşarak piste doğru yürüdü.

Hanımlar, beyler, diye söze başladı. Eminim dans etmek için sabırsızlanıyorsunuz. Dansı açacak çift, iki başrol oyuncumuzdan başka kim olabilir ki? Natasha ile Alex'in masasına döndü. İşte Sabrina ve Lynx! diye onları çağırarak mutlu bir yüzle alkışlamaya başladı.

Natasha çaresizlikle çevresine bakındı. Bir gece önce kendisine söylediği sözlerden sonra AleX'le dans edemezdi! Ama dansı onların açmasından daha doğal ne olabilirdi? Filme gösterilen ilginin odak noktası onlardı.

Haydi gel hayatım, diyerek ayağa kalktı Alex. Herkes bizi bekliyor.

Natasha acıyla, nasıl bir işkencenin içine sokulduğunu kimsenin bilmediğini düşündü. Geçmişte olanları ve aralarında sürüp giden amansız savaşı kimse, hiç kimse bilmiyordu.

Alkışlar arasında bomboş piste çıktılar. Aler kolunu beline dolayıp onu kendine doğru çek- ' tikten sonra dansa başladıklarında, Hâlâ çok güzel dans ediyorsun, diye kulağına fısıldadı.

Teşekkürler. Natasha, ondan hiç beklemediği bu nazik, yumuşak havaya memnun mu olsun, korku mu duysun, şaşırmıştı. Yıllar sonra aralarında oluşan bu yeni ilişkiye bir türlü uyum sağlayamıyordu.

Müzik devam ediyor, Natasha ile Alex, koskoca pistte tek başlarına, üzerlerine düşen spot ışığının altında dans ediyorlardı. Natasha'nın pırıl pırıl altın saçları ve narin güzelliği ile Aîex'in güçlü yapısı, esmer teni, simsiyah saçları ve vahşi çekiciliği hem çarpıcı bir karşıtlık, hem de kusursuz bir uyum oluşturuyordu.

Müzik sona erdiğinde coşkulu bir alkış koptu. Natasha'nın bileğini sımsıkı kavrayan Alex onu, kendisiyle birlikte konuklan selamlamaya zorladı.

Alkışlar son bulup öteki çiftler de dans etmeye başladığında Natasha bir an önce masalarına oturmak için dönmüştü ki, Alex onu tutup yanma çekti. O kadar acele etme. Seninle bir çift laf etmek istiyorum.

Natasha şaşırarak ona baktı. Benimle burada da konuşabilirsin, değil mi?

Ne yazık ki, hayır. AIex onu kolundan tutarak kapıya doğru yöneldi.. Natasha çevrede kilerin meraklı bakışlarını üzerlerine çekmemek için tartışmaktan kaçındı. Yine neler vardı, kapalı bir kutuya benzer kafasında?

Alex salondan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra bomboş koridorda bir omuzunu duvara yaslayarak gözlerini Natasha'nın üzerinde gezdirdi. Bu gece ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?

Natasha tedirgindi. Gözlerini kaldırıp ona baktı. Hayır, ama teşekkürler. Ancak bunun benimle konuşmak istemenle ne ilgisi var, anlayamadım. Akimdan geçenleri anlamaya çalışıyor, ana Alex'in donuk yüz çizgileri hiçbir ipucu veri liyordu.

Alex bir elini cebine soktu, sanki çok doğal bir şey söylermiş gibi, Roger, teyzeni ziyaret etmiş, öyle mi?

Natasha'nm rengi attı. Nereden biliyorsun?

Roger bu sabah telefon etti.

Natasha başını öne eğdi. Bu adam onu hiç rahat bırakmayacak mıydı? Elini birden alev alev yanmaya başlayan yanağına götürdü. Sana ne söyledi?

Alex araştıran gözlerle ona bakıyordu. Hemen hemen hiçbir şey. Sana yeni filmin için başarılar dilememi istedi. Dudakları hafifçe gerilmiş, sesi belli belirsiz sertleşmişti. Sanırım onun için hâlâ önemlisin.

Natasha gözlerinin içine baktı. Ta derinliklerinde bir öfkenin kabarmaya başladığını hissediyordu. Ama o benim için hiçbir şey ifade etmiyor, dedi sinirlerini yatıştırmaya çalışarak.

Alex'in gözleri birden kısıldı, soğuk soğuk parlamaya başladı. Yalnızca bir gönül eğlendirme aracıydı, değil mi?

Natasha bir an soluğunu tutup gözlerini yumdu Kardeşinden söz etmeyi sürdürürlerse, kendini denetleyemeyip öfkesine yenilmekten korkuyordu. Adı bile her şeyi bir anda karıştırmaya yetiyordu. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, dedi gergin bir sesle. Başka bir şeyden söz edemez miyiz?

Hayır, edemeyiz. Alex doğrulup ona doğru bir adım attı. Onunla hâlâ görüşüp görüşmediğinizi öğrenmek istiyorum. Roger'm gerçeği söyleyeceğine inanmıyorum, ama gerekirse bunu senden zorla öğrenebilirim.

Natasha birden kendini kaybetti. Ona çektirdiği bunca acıdan sonra böyle ağır bir suçlama yöneltmesini asla bağışlamayacaktı.

Senin her şeyi bildiğini sanıyordum, dedi öfkeden boğuklaşan bir ses ve nefret dolu gözlerle. Bu sorunun cevabını da bilmen gerekirdi.

Alex parmaklarını etine geçirircesine, bileğinden sımsıkı tuttu. Gözleri Natasha'nın vücudunda, göğüslerinde dolaştıktan sonra tekrar pembeleşen yüzüne çevrildi.

Natasha'nın kulaklarında tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Alex'in, kardeşinin telefonu nedeniyle çok öfkeli olduğunu ve acısını kendisinden çıkarmak istediğini seziyordu.

Kendine hâkim olmaya çalışarak dimdik durdu ve Alex'in saldırgan bakışlarını sakin gözlerle karşıladı. Bitti mi? diye yumuşak bir sesle sordu. Şimdi gidebilir miyim?

Yo, hayır. Sana başka haberlerim de var. Filmde tüm seks sahnelerini oynamamızı istiyorlar... dublörsüz!

Natasha'nm gözleri dehşetle açıldı. Sözleşmesinde kameranın karşısında yarı çıplak olarak bile görünmeyeceği bir önkoşul olarak belirtilmişti. Yanılıyorsun Alex. Böyle bir şey olamaz, dedi sözcükleri dikkatle seçerek.

Neden? diye tek kaşını kaldırarak sordu. Eminim o sahnelerden çok hoşlanacaksın. Doğrusu düşüncesi bile çok heyecan verici.

Seni alçak! diye fısıldadı Natasha dişlerinin arasından. Menekşe gözleri kıvılcımlar saçıyordu. Seninle birlikte hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyorsun.

Alex yüzünü buruşturarak onu duvara doğru itti- Biliyorum güzelim, ama bana kalırsa dokunuşlarımdan zevk alıyorsun.

Natasha karmakarışık duygularla ona baktı. Onu hâlâ höylesine incitmeyi nasıl başarabiliyordu?

Böyle bir şey yapamam Alex, dedi yavaşça. Perdede ya da perde dışında seni yatağımda görmektense cehennemin dibine gitmeyi tercih ederim.

Natasha'rıın ondan kurtulmak için çırpınması Alex'i daha da çileden çıkarmış olmalıydı ki, onu var gücüyle duvara bastırdı, bileklerinden sımsıkı tutarak dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirmeye başladı. Seninle

cehennemin dibine bile gitmeye hazırım, diye fısıldadı. Dudakları, içinde denetleyemediği bir heyecan uyandıran hareketlerle ağzının üzerinde gidip geliyor, Natasha'nm vücudunda tüm engelleri yıkıp aşan bir arzu dalgasmı harekete geçiriyordu. Bütün çabasına rağmen Alex'in ci'nseüi-ğine karşı direnebilmesi olanaksızdı. Yakıcı dudakları boynunda, ensesinde dolaşıyordu. Natasha yumuşak etinde onun beyaz dişlerinin uyarıcı dokunuşlarını hissediyordu.

Hafifçe inledi genç kadın. Başını sağa sola çeviriyor, iradesini toplayabilmek için insanüstü çaba harcıyordu. O sırada Alex'.in dilini boynunda hissedince tüm vücudu titremeye başladı. Alex başını kaldırdı, içini görebilen, duygularını kolayca anlayan gözleriyle ona baktı.

Alex'in dudakları bu kez hızlı hızlı inip kalkan göğüslerinin ipeksi tenine dokunduğunda Natasha sımsıcak bir tutku evreninde kendini kaybetmek üzere olduğunu korkuyla anladı.

Yapma... diye fısıldayarak uzaklaşmaya çalıktı. Hem ona, hem de ona karşı bu kadar zayıf olduğu için kendisine duyduğu öfkeyle tüm duygularını bir çırpıda yalanlayıvermişti. Ona karşı kayıtsız kalmayı bir başarabilseydi!

O sırada arkalarında bir kapı açıldı, Alex doğrularak döndü, siyahlar giymiş bir kat hizmetçisi alışkın gözlerle onlara baktıktan sonra, sanki hiçbir şey görmemiş gibi yürüyüp koridorun sonunda kayboldu.

Natasha fırsattan yararlanarak saldırıya geçti. Beni zerrece ilgilendirmiyorsun artık! Ancak kayıtsızlık zırhına bürünerek gerçek duygularını saklayabilirdi.

Alex'in gözleri kısıldı, dudakları sımsıkı kenetlendi. Eliyle Natasha'nm çenesinin altından yüzünü kavradı, işaret parmağı yanağının yumuşak tenini hafif hafif okşuyordu.

Sana inanmıyorum Natasha. Bana karşı kayıtsız değilsin.

Yanılıyorsun, dedi Natasha sakin bir sesle. İçimde en küçük bir duygu bile kıpırdatamıyorsun.

Alex kaşlarını çatıp başını hafifçe yana eğdi. Öyle mi? Bana karşı gerçekten ilgisiz olsaydın, seni öptüğümde hiçbir şey hissetmezdin. Peki, o zaman neden bu kadar öfkeleniyorsun?

Natasha'nm yüzüne kan hücum etti. Ne olursa olsun savaş alanını terk edip geri çekilmeyecekti. Cevabı yapıştırdı. Aklı bir karış havada olmayan her kadın, sen ellerine sahip olmadığın sürece aynı tepkiyi duyar.

Alex'in yüzü değişti, buz gibi gözlerle Natas-ha'yı süzmeye başladı. Sinir bozucu bir sessizlik çökmüştü. Sonra bir eli Natasha'nın ensesine dolandı, saçlarından kavrayarak yüzünü yavaş yavaş kendine doğru kaldırdı. Araştıran, soran gözleri Natasha'nm yüzünde dolaşıyordu. Dudakları yaklaştı... yaklaştı... Natasha'nın yarı aralık duran, rengi kaçmış dudaklarının üzerine kapandı. Önce yumuşak, sonra onu teslim olmaya zorlayan acımasız

öpüşüne karşı Natasha bu kez tümüyle tepkisiz kaldı. Alex en sonunda başını kaldırdığında duyarsız gözlerle ona baktı.

Görüyor musun? Artık beni etkileyemiyor-sun.

Seni küçük domuz! diye dişlerini sıkarak fısıldadı Alex. Yüzü öfkeden renk değiştirmişti. Gerçekten buz gibi soğuk musun, değil misin şimdi anlarız! Natasha'nm kolundan' tuttuğu-gibi koridorun öbür ucuna doğru sürüklercesine götürmeye başladı.

Alex, dur! Natasha panik içinde adımlarını ona uydurmaya çalışıyor, zaman zaman tökezliyordu. Neden onunla tartışmaya girişmiş, başına bu belayı açmıştı? Ama, öte yandan onun karşısında sürekli susacak, ona hep boyun mu eğecekti?

Otelin lobisine çıkmışlardı. Senin oteline gidiyoruz hayatım,1 dedi Alex, yürümeye devam ederken. Ne derece kayıtsız olduğunu ölçmeye!

Birden otelin önündeki gazeteci kalabalığı çevrelerini sardı. Flaşlar patlıyor, dört bir yandan kimi Fransızca, kimi İngilizce sorular soruluyordu. Alex gergin bir yüzle önüne geleni iterek yol açmaya çalışıyordu.

Bir ara yılan gözlü, dazlak kafalı bir adam önlerine çıkıverdi. Küstah bir tavırla, Miss Fox'la geçmişte bir ilişkiniz olduğu doğru mu? diye sordu. Hâlâ birlikte misiniz?

Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Alex'in yumruğu adamın çenesinde patladı. Adamın ayakları yerden kesilmiş, az ilerde boylu boyunca serilmişti. Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Alex arkasına hiç bakmadan önündekileri itip yürümeye devam etti.

Natasha kıpkırmızı olmuştu. Nereden öğrenmiş olabilirlerdi? Üç yıl önce sona eren bir ilişkiyi basına kim sızdırmıştı?

Mermer merdivenlere geldiklerinde Natasha bu düşüncelerle altüst olmuş durumda, önünü göremeyip tökezledi. Düşeceğini anlayıp, Alex! diye haykırdı.

Alex döndü, Natasha dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken eğilip onu kaldırmak için kolunu omuzuna doladı. Bir an için Alex'in gözleri, kolunun üzerine saçılmış altın saçlarına, iri iri açılmış menekşe rengi gözlerine, korkuyla aralık duran dudaklarına takıldı.

İşte o anda flaşlar patladı. Ve Avrupa ile Amerika'daki tüm derelerde basılan fotoğraf uluslararası bir sansasyon yarattı. Objektiflerin dondurup ölümsüzleştirdi^' o kısacık anda ikisinin de yüzünde Sabrina ile Lynx'in tutkulu aşkları yansımıştı.

Alex onu ayağa kaldırdı, apar topar arabaya soktu. Kendisi de hızla direksiyona geçip motoru çalıştırdı. Araba, lastiklerinden kıvılcımlar çıkararak canhıraş bir fren sesiyle kalktı, karanlık yolda kayboldu.

Nice'e doğru yol alırken sessizliği Natasha bozdu. Nasıl öğrenmiş olabilirler?

Alex hâlâ öfkeden ateş püsküren gözlerini ona çevirdi. Sanırım arkadaşların çenelerini tutamamıştır.
Saçmalama! Benim hiçbir arkadaşım böyle bir şey yapmaz. Natasha kafasını zorluyor, bu işi kimin yapmış olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Alex'le birlikte oldukları sırada ilişkilerini hiç kimse bilmiyordr ki...
Birden, basına haberi kimin sızdırdığını, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde anladı. Roger! dedi, yüksek sesle söylediğinin farkında olmadan.
Alex dönüp ona baktı. Sen deli misin? Roger ne diye böyle bir şey yapsın?
Natasha nedenini çok iyi biliyordu. Roger her zaman aralarında bir çıban başı olmuştu. Yıllar yılı kapkaranlık bir dünyada yaşadıktan sonra tam mutluluğu bulduğunu sandığı bir sırada düşlerini paramparça etmiş, onları birbirinden ayırmış, yaşamını söndürmüştü.
Alex kardeşine inanıyordu. Sevdiği, çok şeyi paylaştığı kadın olan Natasha'ya ise inanmamış, ona güvenmcmişti.
Alex'in annesi öldüğü zaman Roger çok küçüktü. Annesi ölürken onu Alex'e emanet etmiş, ömür boyu ona bakmasını istemişti. Çünkü Alex'in daha güçlü olduğunu biliyordu. Bunun yaşla bir ilişkisi yoktu, doğuştan gelen bir kişilik sorunuydu. Alex annesinin isteğini yerine getirmişti, hem de ne pahasına olursa olsun.
Otele gelip odaya çıktıklarında Alex ışığı yaktı. Şimdi, diye söze başladı yüzünde tek kas oynamadan. Bir iddiaya girmiştik, bakalım hangimiz kazanacağız!
Natasha dehşet içinde geri geri gitti. Gözleri korkuyla bakıyordu. Lütfen bunu yapma Alex, diye yalvarırcasına fısıldadı. Lütfen!
Yalvarışı üzerinde bir ölçüde etkili olmuş gibi Alex durdu, yüz çizgileri sertleşti. Pekâlâ. İlk önce bir şeyler içelim. Belki daha duyarlı olmanı sağlar.
Natasha güçlükle yutkundu, Alex niyetinde gerçekten çok ciddiydi. Ne yapabilir, onu nasıl durdurabilirdi?
Alex buzdolabından bir şişe şampanya çıkardı, açıp iki kristal kadehe doldurdu. Ne de olsa, diye sözlerini sürdürdü, yatağımda soğuk bir kadın istemem.
Natasha titremelerine engel olmak için ellerini birbirine kenetledi. Ben... ben şampanya istemiyorum.
Alex kadehlerden birini eline alıp, ağır ağır yanma geldi .Al, dedi parmağını şampanyaya daldırıp. Belki hoşuna gider. Parmağını yavaşça Natasha'nm ağzında gezdirip dudaklarını şampanyayla ıslattı. Genç kadının irileşmiş gözlerine, dilini dudaklarında gezdirmesine düşünceli bir yüz ifadesiyle baktı.
Daha ister misin?
Hayır! Natasha'nm nabzı sanki kulaklarında atıyordu. Alex, ben sadece yalnız kalmak istiyorum.
Çok basmakalıp bir laf hayatım, dedi Alex, bardakları buzdolabının üzerine koyarken. Daha ilginç bir şey bulsana.

Döndü, tekrar yanına geldi, uzanıp bir tutam saçını eline aldı. Saçların her zaman büyülemiştir beni, dedi kısık bir sesle. Sevişirken parmaklarıma dolamak çok hoşuma giderdi.

Natasha'nın yüreği bir an durdu, sonra tekrar deli gibi çarpmaya başladı. O çok zaman önceydi. Artık her şey bitti. O zaman beni istemedin. şimdi elde etmen ise olanaksız.

Ne kadar yanılıyorsun güzelim, dedi Alex. Natasha'ya dikili gözleri alev alevdi. Seni çok istedim... Hatırlamıyor musun? Genç kadının başını saçlarından kavrayıp geriye doğru çekti, acı acı güldü. Elde etmek için söninle evlenmek aptallığını bile gösterdim!

Natasha bakışlarını kaçırdı. Evet... İstemiştin, ama evlendiğimizi açıklayacak kadar değil. Sevgili kardeşin dışında kimse bilmiyordu.

Bunu telafi edebilirim, ister misin? Nasıl evlendiğimizi herkese açıklayabilirim, dedi Alex alaylı bir gülümsemeyle.

Natasha dikkatle ona baktı. Doğru mu söylüyordu? Ciddi miydi? 'Hayır,' diye karar verdi, yüzünün sert çizgilerini araştırınca. En az kendisi kadar istemiyordu o da, basının bunu bilmesini. Her ikisi de evliliklerinin gizli kalmasını yeğlemişlerdi ama şimdi bu en çok Natasha için önemliydi. Eğer geçmişlerini herkes bilirse, bu işi hiç yürütemezdi. Binlerce meraklı göz onu izleyecek, Alex'in kolları arasına ne zaman düşeceğini, ona nasıl teslim olacağını heyecanla bekleyecekti.

Evlilikleri baştan aşağı büyük bir yanlıştı.
Alex şımarık, hırslı, kıskanç kardeşinin yalanlarına kanmış, karısına inanmamıştı. Güven duygusunun, inancın olmadığı bir evlilik! Bunun için Alex'i hiçbir zaman bağışlamayacaktı. Roger'ı da...

Neden olmasın? dedi Natasha sakin bir sesle. Belki Roger senden önce gazetecilere her şeyi kendi ağzından anlatır.

Kardeşim hakkında böyle konuşma! Olanlar için onu suçlayamam. Daha on yedi yaşındaydı.

Natasha acı acı güldü. Ya, doğru. On yedi yaşında bir çocuk için fazla akıllıydı ama, öyle değil mi?

Ne demek istiyorsun?

Natasha omuzlarını silkti, başını çevirip gözlerini duvardaki tabloya dikti.

Evet? diye üsteledi Alex.

Natasha içini çekti. Birden tüm gerginliği yok olup gitmişti. Bıçağı nereye saplayacağını çok iyi biliyordu, dedi yavaşça. Başını öbür yana çevirdi. Bütün bunları yeniden konuşmakta ne yarar vardı? Beni en iyi nasıl yaralayabileçe-ğini biliyordu.

Gergin bir sessizlik oldu. Yani nasıl? diye sordu Alex.

Göz göze geldiler. Natasha derin bir soluk aldı. Sana benden nefret edecek kadar büyük bir darbe indirerek. Alex'in yüzüne bakınca her zamanki

inanmayan ifadeyi görüp omuz silkti. Bir yararının olmayacağını tahmin etmeliydi.

Döndü, Alex'ten uzaklaştı. Alex'in kolları iki yana düşmüş, onu bırakmıştı. Natasha masaya yürüdü, ellerini masanın kenarına dayayıp gözlerini boşluğa dikti. Bana inanmayacağını biliyordum.

Alex sıkıntılı bir soluk aldı. Sence kardeşim ikimize bu kötülüğü neden yapmış olabilir?

Natasha tekrar omuz silkip, sakin bir sesle cevapladı. Roger seni kıskanıyordu. Büyük bir yıldız olmak istiyordu, kadınlar tarafından senin kadar beğenilmek istiyordu. Bir süre su sup düşündü. Galiba herhangi bir şekilde seni etkilemek de istiyordu.

Alex dikkatle ona bakıyordu. Gözleri düşünceliydi. Bunların seninle ilgisi ne? Tabii eğer sen onun bu kıskançlığını gidermeye çalışma-dıysan...

Natasha suratına bir tokat patlatmamak için kendini güç tutarak dudaklarını ısırdı. Nasıl bu kadar duygusuz olabilirdi? Alex... sorun, kişi olarak benimle ilgili değildi.

Alex başını yana eğdi, ellerini ceplerine sokup kaşlarını kaldırdı. Tabii senin kişiliğin değildi. Onun gerçek istediğinin ne olduğunu ikimiz de biliyoruz!

Natasha yumruklarını hırsla sıktı. O beni istedi, çünkü ben şenindim ve bana sahip olamamıştı.

Alex’in gözlerinde birden kıvılcımlar çaktı. Ama sen hemen buna bir son verdin, değil mi Natasha? Ona acıdın ve istediği şeyi verdin.

Natasha yumruklarını sıkarak onun üstüne yürüdü. Ben ona hiçbir şey vermedim! diye bağırdı.

O kapkara, acımasız bakışlar bir bıçak gibi yüreğine saplandı. Beni aptal mı sanıyorsun? Kendi öz kardeşime değil de, senin gibi bir aşağılık yalancıya mı inanacağım?

O güne kadar hiç duymadığı korkunç bir nefretle Natasha’nın gözleri karardı. Tüm gücüyle kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Odanın ortasında durmuş, gözlerini kırpmadan birbirlerine bakarlarken, her an patlamaya hazır elektrikli bir hava bütün ağırlığıyla üzerlerine çökmüştü.

Natasha içinde bulunduğu durumun umutsuzluğunu bütün açıklığıyla anlayarak gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Yitirilmiş bir aşk, üzerine kilit vurulmuş anılar ve bir ömür boyu acı kalmıştı geriye.

Sen aptalsın Alex! diye fısıldadı acıyla. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Öfke, çaresizlik, nefret birbirine karışmış, yüreğini eziyordu.

Alex’in elleri hırsla omuzlarından kavradı. Seni daha önce uyarmıştım, dedi dişlerini sıkarak. Benimle böyle konuşma!

Gözlerini açsana! diye haykırdı Natasha, Alex’in gözlerinde yansıyan güvensizliğe karşı duyduğu isyanla.

Alex aşağılayıcı gözlerle ona baktı, yüzünü buruşturdu. Gözlerim açık ve gördüğüm şey ise, yalancı bir sürtük! Natasha'yı yolundan itip, kapıyı hızla arkasından çarparak çıktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Natasha ondan sonraki iki gün Alex'i görmedi. Ama buna hiç de şaşırmamıştı. O geceki tartışmadan sonra onun kendisini zorunlu olmadıkça görmek istemeyeceğini biliyordu. Öfkeden yüzünün aldığı korkunç hali hatırladıkça onun kendisine daha sert davranmamak için büyük bir çaba harcadığını anlıyordu. Ama bunun için ona teşekkür de borçlu değildi, çünkü karşı karşıya bırakıldığı haksızlık tüyler ürperticiydi. Alex ile kardeşinin oyuncağı olmuş, iki kardeş onun için acımasız bir savaşa tutuşmuşlar, sonra da olayların nedenini düşünme zahmetine bile katlanmadan onu yaşamlarından çıkartıp atmışlardı. Belki günün birinde Natasha tüm olanları hatırladığında hiçbir üzüntü duymamayı başaracaktı, ama o anda içinde Alex'e ve kardeşine karşı, acı veren, onu yiyip bitiren müthiş bir öfke büyüyor, büyüyordu...

Alex'le tartışmalarından iki gün sonra Mar-ney'yle bir öğle yemeği yediler. Çünkü Natasha. Alex'in seks sahneleri hakkında söylediklerinden ciddi bir biçimde kaygılanmış, gerçeği öğrenmek istemişti.

Marney, Natasha'nin söylediklerini duyunca güldü. Kim söyledi bunları sana? Otelin karşısındaki plajın restoranında oturuyorlardı.

Natasha rahatlamıştı. Demek Alex salt onu tedirgin etmek için söylemişti bu yalanı. Belirli biri söylemiş değil, dedi peçetesiyle ağzını silerken. Yalnızca bir söylenti kulağıma geldi de, doğru olup olmadığını anlamak istedim.

O zaman beni iyi dinle, diye parmağını Na-tasha'nın burnuna uzattı Marney. Ne duyduy-san, hepsini unut. Bu yapımda hiç seks sahnesi yok. Heyecanlı bir aşk ve macera filmi olacak, o kadar. .

Natasha gülümsedi. Zaten beni düşündüren de bu 'macera' özelliği oldu. Bazı yapımcıların ticari kaygılarla filmlerine daha çok seks öğesi katmak istediklerini sen benden daha iyi bilirsin.

Marney ellerini iki yana açıp kaşlarını kaldırdı. Sen bizi ne sanıyorsun, Tanrı aşkına? Güzel bir edebiyat yapıtını oturup yeniden yazar, araya yama gibi bir iki seks sahnesi sıkıştırıp bütün doğallığını bozar mıyız?

Yemeklerini plajın insanı gevşeten sıcak atmosferinde ağır ağır yediler. Tatilin tadını çıkaran otel müşterileri neşeyle denizde eğleniyorlar, kahkahaları, su kayağı yapanları çeken motorların homurtularına karışıyordu.

Alex'le aranız nasıl? diye sordu. birden
Marney.

Natasha gözlerini uzaklara çevirip, plajda güneşlenen insanların üzerinde gezdirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu pek sık görmüyorum.

Marney onu kurnaz bakışlarla süzdü. Sen mi öyle istedin, o mu?

Natasha hafifçe gülümsedi. Galiba ikimizin ortak isteği, dedi yavaşça. Her karşılaşmamızda yaptığımız tek şey kavga etmek. Onun için her ikimiz; de zorunlu olmadıkça konuşmamaya karar verdik.

Marney filozofça başını salladı. En doğrusunu yapmışsınız. Film çalışmalarında senin sinirli ve tedirgin olmanı istemem.

Natasha acı bir ifadeyle ona baktı. İş her şeyden önce gelir, öyle değil mi Marney?

Marney'nin bakışları yumuşak, sevecendi. O kadar da katı değilim küçüğüm. Ama üzülmek, hem üzülüp hem de işsiz kalmaktan iyidir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Anlıyordu. Eğer Alex ona, yapmadığı bir şeyin bedelini ödetmeye kararlıysa, en iyisi kendini çalışmaya vermek, böylece zamanın yaralarını sarmasını beklemekti.

Bu arada, dedi Marney, sıradan bir şeyden söz eder gibi. Geçmişte aranızda ne olup bittiğini bana hâlâ söylemedin.

Hayır, diye yavaşça güldü Natasha. Söylemedim. Sessizce gözlerini kaldırıp Marney' ye baktı. Bu bakış sözcüklerin. dile getirebileceğinden çok daha fazla şey söylüyordu. Birbirlerini her zaman çok iyi anlamışlardı. Bu kez de Marney, Natasha ona anlatmaya karar verinceye kadar gerçeği öğrenemeyeceğini çok açık bir biçimde anlamıştı.

Derin bir soluk aldı. Ama bakışları saygılıydı. Eh, anlaşılıyor ki, rahip olup ölüm döşeğinde günah çıkarmanı beklemem gerekecek.

Natasha güldü. Galiba haklıydı Marney. Alex' le aralarında geçenleri hiçbir zaman, hiç kimseye anlatamayacağını hissediyordu.

Yemeğin geri kalan bölümü, havadan sudan konuşarak, Marney'nin anlattığı, 'Şeytanın Sevgilisi' hazırlıkları sırasında olan komik olaylara gülerek geçti.

Mamey gittikten sonra Natasha bir süre daha restoranda tek başına oturdu. Biraz kendini dinlemeye, gergin sinirlerini gevşetmeye çalıştı. Sonra kalktı, plajı yukarıdaki anayola bağlayan taş merdivenlerden ağır ağır çıktı.

'Aman Tanrım! Olamaz!' diye dehşetle söylendi kendi kendine. Alex, güneşin altında pırıl pırıl parlayan siyah bir spor arabaya yaslanmış, az ilerde duruyordu.

Hemen geri döndü, kendisini görmediği umuduyla ters yönde hızla yürümeye başladı. Ama Alex onu görmüş ve peşine düşmüştü.

Az sonra onu omuzlarından yakaladı. O kadar acele etme! Yavaşça kendine doğru çevirdi. Böyle daha iyi, dedi gözlerinin içine bakarak. Seninle her konuşmak istediğimde sırtını görmekten bıktım.

Natasha elini gözlerinin üzerine siper ederek ona baktı. Neden buradasın Alex? dedi sakin görünmeye çalışarak. Oysa içinden, peşini bırakmadığı için ona ateş püskürüyordu.

Söyledim ya, seninle konuşmak istiyorum.

Natasha kaygılı gözlerle yüzünü araştırdı. Davranışlarında, duruşunda öyle garip bir durgunluk, bir gerginlik vardı ki, Natasha, Alex'in kendisine fena halde kızgın olduğunu anladı. Belli ki bir şeyler olmuştu. .

Söyle öyleyse, dedi ellerini iki yana açaraK. İyi ki cadde insanla doluydu da, kendini burada güven içinde hissedebiliyordu.

Burada olmaz, çok kalabalık. Özel olarak konuşabileceğimiz bir yeri tercih ederim.

Ben etmem! Natasha, uzun boylu konuşacak olurlarsa Alex'in yine bir kavga çıkaracağından emindi ve o geceki tartışmanın tekrarlanmaması için elinden geleni yapacaktı.

Alex'in dudakları kasıldı. Bak bu çok kötü, diyerek kolundan tuttu, kaldırım boyunca yürümeye başladı. Fazla zamanım yok ve olanını da seninle sokak ortasında tartışarak harcamak istemiyorum.

Natasha geri geri giden ayaklarını sürüyerek peşinden gidiyordu. Birden siyah spor arabayı görüp kolunu çekti. Yo, hayır! Seninle birlikte o arabaya binmeyeceğim. Beni bindire-mezsin!

Alex dönüp ona baktı. Bindiremez miyim? diye yapmacık bir yumuşaklıkla sordu.

Sesinin tonunda bir şeyler Natasha'yı dikkatle ona bakmaya zorladı. Yüzünde ürkütücü bir kararlılık, keskin çizgilerinde tehlikeli bir ifade vardı. Eğilip arabanın kapısını açtı, Gir, dedi sert bir sesle. Natasha, tepemi attırma!

Bakışları kısa bir süre karşılaştı, sonra Natasha yenilginin Öfkesiyle dudaklarını ısırarak arabaya girdi. Alex bu haldeyken onunla tartışmak aç bir panterle boğuşmaktan farksız olurdu.

Alex direksiyona geçip, tek sözcük söylemeden motoru çalıştırdı. Az sonra sahil yolundaydılar.

Nereye gidiyoruz? diye sordu Natasha ona bakarak. Parlak güneş ışığı, Alex'in profilinin sert çizgilerini daha da belirginleştiriyordu.

Bir telefon bekleyeceğiz, dedi ayrıntıya girmek zahmetine katlanmadan.

Uzun süre hiç konuşmadan yol aldılar. Yarım saat kadar sonra anayoldan ayrılıp, sonunda yemyeşil ağaçlar arasında beyaz bir villanın göründüğü, özel bir yola saptılar. Natasha'nm yüreği birden ağzına geliverdi. Bu ıssız yerde, sessizliğe gömülmüş bu villanın görünümü alabildiğine sinir bozucuydu.

Evin önüne geldiklerinde Alex çıkıp, Natas-ha'nın arabadan inmesine yardım etti. Natasha durup bu sessiz, sahipsiz gibi duran villaya baktı. Buraya neden gelmişlerdi? Derin derin içini çekip onu izledi. Ağır, ceviz kapı açıldı, Natasha, Alex'in arkasından serin antreye, oradan da çevresine bakma bakma soldaki geniş salona girdi.

İçki?

Burada Çok kalacak mıyız?

Alex kendine viski koyuyordu. Omuzunun üzerinden ona bakarak, Duruma bağlı, diye cevapladı, şişeyi bara koyarken.

Natasha kuruyan dudaklarını ıslattı, içindeki tedirginlik büyüyordu. Neye bağlı?

Alex sinirli sinirli güldü. Telefon konuşmasının içeriğine. Natasha'ya baktı. Bir şey içmek istiyor musun, istemiyor musun?

Varsa meyve suyu içerim.

Alex gülümsedi. Akıllıca bir seçim. Meyve suyu başını döndürmez, değil mi? Tekrar bara gidip bir şişe çikardı. Limonata? Natasha'nın başıyla onaylaması üzerine bir bardak daha çıkarıp doldurdu.

Natasha çevresine bakındı. Zevkle seçilmiş eşyalarla, salon lüks bir biçimde döşenmişti. Makramelerde ve duvar diplerindeki saksılarda çeşitli türden yemyeşil bitkiler çevreye dinlendirici bir hava veriyordu.

Kimin evi burası? diye sordu Natasha, geniş camlı pencereye doğru yürüyerek.

Bir arkadaşımın. Birkaç ay kalmam için anahtarını bana verdi. Otel odalarından bıktım.

Natasha döndü. Evet, insan kendini yalnız hissediyor otel odalarında.

Alex içkisini Natasha'ya uzattı, parmakları bir an için birbirine sürtündü. Dilediğin kadar iç. Birazdan daha sert bir şeylere ihtiyaç duyacaksın. Gözleri buz gibiydi.

Neden daha sert bir içkiye ihtiyaç duyacakmışım?

Ağzının sert çizgileri bir gülümsemeyle yumuşadı Alex'in. Kötü haberleri almak için neden bu kadar sabırsızlanıyorsun? Yalnızca birkaç dakika .beklemen gerekiyor.

Natasha'nın bardağı tutan elleri birden kasıldı. Alex... bilmece gibi konuşmayı bırakır mısın lütfen! Beni buraya neden getirdiğini söyle!

Pekâlâ, eğer bilmek istiyorsan, İngiltere'den can sıkıcı haberler aldım.

Natasha'nın kaşları çatıldı. Ne hakkında?

Bizim hakkımızda. Natasha'nın yüzündeki ifadeyi görüp başını salladı, Evet, ikimizin durumu hakkında.

Natasha gözlerini yere indirdi. Birisinin kendileri hakkında basına haber sızdırdığı önceden belli olmuştu zaten.

Gazeteci bir arkadaşım var, diye devam etti Alex. Basın çevrelerinin bu haberle çalkalandığını söyledi. Henüz doğrulanmış değil, ama biraz daha deşerlerse kanıtlanır.

Yani bizim... Cümlesini tamamlamakta zor-, luk çekiyordu. İlişkimizi mi öğrenmişler?

Korkarım o kadar basit değil güzelim. Yoksa seni buraya getirmezdim. Senin bu meseleyle bir ilgin olup olmadığını öğrenmek istedim.

Alex arkasını döndüğü sırada Natasha onu kolundan tuttu. Hangi mesele? Alex, ne oldu?

Alex döndü, üzerinde dolaşan gözleri birer buz parçası gibiydi. Şimdilik hiçbir şey. Ona doğru yaklaştı. Senin iyiliğin için umarım söylentilerden

hiçbiri yayınlanmaz. Yoksa bu işi kimin tezgâhladığını tahmin etmem hiç de zor değil.

Natasha birden tokat yemiş gibi oldu. Anlamıştı. Birisi onun Alex’le evli olduğu söylentilerini kasıtlı olarak Londra’da yaymıştı. Ve bunu yapabilecek tek kişi Roger’dı.

Dehşetle içini çekip gözlerini kapadı. Eğer haber doğrulanıp yayınlanırsa, yaşam ona zehir olurdu. Evliliklerinin tüm ayrıntıları gözler önüne serilecek, Alex yaşadığı her anı onun için bir işkenceye dönüştürecekti.

Alex bir bakışta düşüncelerini okudü. Evet ya. Evliliğimizi öğrenmişler. Birisinden haberi almışlar Natasha. Gözleri bir süre sessizce yüzünde dolaştı. İnşallah o ‘birisi’ sen değilsin-dir.

Natasha çileden çıktı. Aptallık etme! Yüzünden kan çekilmiş, gözleri irileşmişti. Neden böyle bir şey yapayım? Bunu yapabilecek birisi varsa o da sensin, salt beıji ezmek, incitmek için!

Alex gözlerini kırpmadan ona baktı. Benim seni incitmek için daha iyi yöntemlerim var. Yoksa onları sana hatırlatmamı ister misin?

Natasha nefretle onu süzdü. Neden sürekli olarak kendisini yaralamaya çalışıyordu? Oysa o, Alex’i üzecek hiçbir şey yapmamıştı. Eğer Alex kıskanç bir çocuğun yalanlarına inanacak kadar aptalsa, o zaman her şeyi hak etmiş demekti!

Gözlerinde onur kırıcı bir küçümsemeyle ona baktı. Yo, hatırlatılmaya ihtiyacım yok, dedi dişlerinin ârasmdan. Senin yöntemlerini çok iyi biliyorum. Neden yaşlı kadınları dövmediğine de doğrusu şaşıyorum. Eminim ondan da çok zevk alırdın.

Alex’in gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Seni zehir dilli küçük yılan! Onu tutup kendine çekti.

O anda çalan telefon Natasha’ya rahat bir soluk aldırdı. Alex onu bırakıp telefona yürüdü.

Fildişi almacı kaldırıp Evet? dedi, masaya yaslanarak. Karşıdan söylenenleri dinlemeye başladı. Natasha onun gittikçe kararan yüz ifadesini merakla izliyordu.

Eğer bunu basarsan Jack, seni... Karşı taraftan, Alex'in sözünü kesen yüksek sesli bir itiraz Natasha’nm kulağına kadar geldi. Sana kimin söylediği umurumda bile değil. Evet, değil! Sonra sustu, gözleri Natasha’nın gözlerine dikilip birden kısıldı. Kaynağınız kim dedin?>

Natasha başını hafifçe yana eğmiş dikkatle dinliyordu. Belli ki konuştuğu, gazeteci arkadaşıydı. Ve Alex’in halinden, konunun üstüne gittikleri anlaşılıyordu.

Anlıyorum, dedi Alex öfkeyle. Çok güzel, eğer o lanet olası haberi basacaksan hiç durma... Bir süre sustu, dinledi. Bunun, senir işinin gereği olduğunu biliyorum. Ama eğer karşıma çıkacak olursan, beynini patlatırım. Alex gürültüyle telefonu kapattı.

Ne oldu? diye sordu Natasha. Konuşulanları aşağı yukarı anlamıştı,' ama hâlâ, yanılmış olmak için umutla dua ediyordu.

Alex cevap vermeden önce viskisini bir dikişte bitirdi. Haberi basacaklar, dedikten sonra tekrar bara doğru yürüdü.

Eyvah!.. Natasha söyleyecek bir şey bulamamıştı. Olayın sarsıntısıyla uyuşmuş durumdaydı. Şimdi her yerde gazeteler soluk alışlarını bile izleyecek, objektifler sürekli onların üzerinde olacak, soru yağmuru dinmeyecekti. Buna katlanamazdı. Alex de katlanamayacaktı ve bütün öfkesini kimin üzerine kusacağını çok iyi biliyordu.

Evet ya... diye söylendi Alex, bir viski daha doldururken, Eyvah...

Ne yapacağız şimdi?

Alex döndü, öldürecekmiş gibi baktı ona. Ba-sına bu haberi sızdırmadan önce düşünseydin bunu.

Natasha kulaklarına inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. Ama anlamıyorum...

Alex çarpık bir gülümsemeyle sözünü kesti. Bana masum rolü oynama Natasha. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Nasıl bir sonuç bekliyordun? Başıma bu dertleri açınca sözleşmeyi feshedip filmi bırakacağımı mı umuyordun? Seni rahat bırakmamı bu kadar çok mu. istiyordun?

Natasha başını iki yana salladı. Ben yapmadım. Bu işle benim bir ilgim yok.

Alex gözlerini içkisine dikti, bir elini de pantolonunun cebine soktu. Benden, sandığımdan da çok nefret ediyormuşsun meğer, diye mırıldandı. Sonra gözlerini kaldırdı, Natasha' ya baktı. Ona doğru yürüyüp tam önünde durdu. Öyle mi Natasha? Evliliğimizi dünyaya açıklayacak kadar çok mu nefret ediyorsun benden?

Natasha altüst olmuştu. Umutsuzca başını salladı. Neden böyle bir şey yapayım? Bu işten ben, senden daha çok zararlı çıkacağım.

Bir süre sustuktan sonra Alex cevap verdi. Şimdi artık hiçbir şey fark etmez. Elini saçlarında gezdirdi. Haber doğrulanmış. Artık canları istedikleri zaman basabilirler.

Alex, dedi Natasha yalvarırcasına. Baha inanmak zorundasın. Basma ben haber vermedim.

Allah kahretsin! Bardağı şiddetle masaya vurdu. Öfkeden yüzü kararmıştı. Bana yalan söyleme!

Natasha hafifçe geri çekildi, inatla başını iki yana salladı. Yalan söylemiyorum. Ne olur inan bana...

Sana inanmak ha? diye dişlerinin arasından nefretle fısıldadı Alex. Sana neden inanayım? Başından beri bana yalandan başka bir şey söylemedin. Şimdi neye dayanarak sana inanmamı istiyorsun?

Bu doğru değil, diye güçlükle mırıldandı Natasha kuruyan dudakları arasından. Sana hiç yalan söylemedim.

Alex'in elleri omuzlarından sıkıca kavradı, parmakları narin cildini ezercesine kasılmıştı. Onu hoyratça kendine doğru çekti. Tanrım! diye fısıldadı öfkeden kısılmış bir sesle. Sen beni ne sanıyorsun? O kocaman menekşe rengi gözlerinle beni masumiyetine inandıracağını mı? Erkekleri bir bakışta eritiveriyorsun, değil mi? Ama beni değil! Artık aklım başıma geldi. Bir kere becermiştin, ama bir daha beni alda-tamayacaksmU

Natasha birden tüm kanının beynine hücum ettiğini hissetti. Kendini daha fazla denetleye-medi. Aptallık etme! Burnunun dibindeki gerçeği göremiyor musun? Aptal olduğun kadar körsün de!

Yo, hayır Natasha. Kör değilim. Tersine, suçlu bakan gözleri bir bakışta tanırım. O gece yüzüne bir kez baktım ve Roger'm doğru söylediğini anladım. Tiyatro okulu işe yaramadı. Seni, kendi gözlerin ele verdi.

Hayır! Doğru değildi! Natasha haksız yere suçlanmanın korkunç onur kırıklığıyla çırpınarak ondan kurtulfnaya çalıştı, ama boşunay-dı. Alex ondan çok daha fasla güçlü ve daha da kötüsü, aldatıldığına inanan, öfkeden kendini kaybetmiş bir adamdı. Alex!.. Roger yalan söylüyordu, diye umutsuzca onu inandırmaya çalıştı.

Alex'in gözü hiçbir şey görmüyordu. Kendinden emin, başını salladı. Yüzünü gördüm, gözlerini... ona bakışını... Gözleri anıların acısıyla gölgelendi. Ben aptal değilim Natasha. Gördüklerimin ne anlama geldiğini bilirim, insanları da çok iyi tanırım.

Hiçbir umut yoktu. Alex ona hiçbir zaman inanmayacaktı. İkna çabasını bir yana bırakıp elinden kurtulmak için mücadele etmeye başladı. Göğsünü yumruklarıyla itip kendini geriye doğru atmaya çalıştı.

Ama Alex onu sımsıkı tutarak hareketsiz bıraktı. Vücudunu saran kolların çelikten çemberi daha da daralmış, onu geniş göğsüne ezer-cesine bastırmıştı. Natasha'nın yüzü acıyla gerildi.

Bırak beni! diye bağırarak tekrar silkindi, onu iterek vücudunu geriye doğru çekti.

Alex onu duymuyordu sanki. Eli bileklerini kırarcasına sıkıyordu. Öteki eliyle Natasha'yı belinden hızla kendine doğru çekti. Natasha' nın başı dönmeye başlamış, dizleri kendini taşıyamayacak kadar güçsüzleşmiş, soluklan hızlanmıştı. Alex serbest olan kolunu omuzuna dolayarak, çelik gibi gövdesinin ağırlığıyla onu kı-pırdayamayacak duruma getirdi.

Canımı acıtıyorsun!

Alex'in dudaklarına sinir bozucu bir gülümseme yayıldı. Bu güzel işte. Canını acıtmak hoşuma gidiyor. Biraz olsun rahatlıyorum.

Natasha kulaklarına inanamıyordu. Nasıl bu kadar acımasız, bu kadar duygusuz olabilirdi?

Seni yılan! Pembeleşmiş yüzünde gözleri iri ırı açılmıştı.

Sözleri Alex üzerinde en küçük bir etki yapmıyordu. Neden yaptın bunu Natasha? Bana haberin senin tarafından doğrulandığını söylediler. İkimizden

biri doğrulamadıkça haberi basmayacaklarını biliyordun. Zaten ikimizden başka da kimse bilmiyordu ilişkimizi.
Kardeşin biliyordu!
Kimse telefonda kardeşimin sesini senin sesinle karıştıramaz, değil mi? dedi Alex dişlerini gıcırdatarak. Natasha'nm birden yüzü allak bullak oldu, gözleri dehşetle açıldı. Onun bu halini gören Alex devam etti. Evet ya, haberi senin doğruladığını az önce bildirdiler.
Ama... Natasha'nm dili tutulmuştu sanki. İnanamıyordu. Bu işte mutlaka bir yanlışlık ol^ malıydı. Alex böyle bir şeye nasıl inanabilirdi? Alex, onlara ben söylemedim. Bütün gün dışar-daydım.
Alex acı acı güldü. Sana inanmıyorum güzelim. Beni inandırmak için daha çok çaba harcamaksın.
Benden ne istiyorsun? Bütün gün nerede olduğumu kanıtlayan imzalı bir tutanak mı?
Alex'in gözleri Natasha'nm dudaklarına çevrildi, . soluklan hızlanmıştı. Hayır, dedi boğuklaşan bir sesle. Ondan çok daha heyecan verici bir şey.
Natasha ancak bir süre sonra ne demek istediğini anladığında elleri titremeye başladı, onu itmeye çalıştı. Ama Alex hırsla tekrar onu göğsüne bastırdı, elini bluzuna atınca ince poplin bluzun üstten birkaç düğmesi kopuverdi.
Bana karşı direnmeyi bırak! diye mırıldandı Alex, dudakları Natasha'nın dudakları ara sında. Sonra gözleri indi, açıkta kalan göğsüne takıldı. Heyecanla inip kalkan bu yumuşak, beyaz güzelliğe baktı.
Yapma... diye fısıldadı Natasha soluk soluğa. Kalbi deli gibi çarpıyor, kolları, bacakları güçten kesiliyordu.
Alex bir süre çıplak göğsüne baktı, sonra yavaşça öteki düğmeleri de çözüp bluzunu çıkardı, Natasha'yı beline kadar çıplak bıraktı.
Tanrım... diye fısıldadı kısılmış bir sesle. Ne kadar güzelsin! Elleri uzandı, göğüslerinin üzerinde kapandı. Natasha'nın tüm vücudu korku ile karışık davanılmaz bir heyecan dalgasına kapılmıştı. Uzun parmakların göğüs uçlarında gezindiğini hissettiğinde boğazından boğuk bir inilti koptu
Alex'in alev alev dudakları, Natasha'nın dudaklarında kenetlendi. Elleri, gövdesini ürpertilerle sarsan, baş döndürücü hareketlerle çıplak teninde dolaşıyordu. Sonra bir kolu dizlerinin altına doğru kaydı, ayaklarını yerden keserek kucağında salondan çıkardı, yatak odasına götürdü. Natasha'nın dehşetle açılmış gözleri gittikçe kendine doğru, her an biraz daha yaklaşan yatağa korkuyla bakıyordu.
Birden kendini toparlayıp bir çığlık attı. Hayır! Kollarından kurtulup kapıya koştu, ama Alex ona yetişerek hırsla kendine doğru çevirdi ve yatağa fırlattı. Natasha yatağa yuvarlandı, başı yumuşak yastıklara gömüldü.

Aiex’in titreyen parmaklarla gömleğinin düğmelerini çözüşünü izlerken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Alex’in gözleri inanılmayacak bir tutku ve özlemle alev alev yanıyordu.

Yatağın kenarına dizini dayadığı zaman Natasha güçlükle yutkundu. Yapma Alex! diye fısıldadı. Gözlerine yaşlar dolmuştu.

Doğrulmaya çalıştığı sırada. Yat, diyerek onu omuzlarından yatağa bastırdı Alex.

Ağzı dudaklarının üzerine kapandı. İlk başta acımasız bir cezalandırmaya benzeyen hoyrat öpüşü sonra baş döndürücü bir yumuşaklığa, okşayıcı dokunuşlara dönüştü. Elleri tutkulu bir arzuyla çıplak teninde, dokunduğu yeri yakarak geziniyordu. Kalçasına uzandığında Natasha acıyan dudaklarının arasından, Hayır... diye inledi.

Alex başını kaldırdı, siyah gözleri Natasha’ nın gözlerinde parlıyordu. Evet, dedi kısık bir sesle ve dili Natasha’nın dudaklarında dolaşınca Natasha bir heyecan patlamasıyla soluğunun tıkandığını hissetti.

Göğüsleri deneyimli ellerinin altında kabarıyor, sanki büyüyordu. Alex’in ağzı, koyulaşıp sertleşen göğüs uçlarının üzerine kapandığı zaman Natasha’nın vücudu hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde tüm varlığıyla, tutkuyla onun özlemlerine cevap vermeye başladı. İki gövde gittikçe hızlanan, yükselen bir coşkuyla birbirine kenetlendi.

Telefonun zili tam zamanında yetişmişti. Alex başını kaldırıp dinledi, zilin kesilmesini bekledi. Ama hiç durmadan çalıyordu.

Allah kahretsin! diye söylenerek Natasha’ nm üzerinden kalktı, yatağın öbür yanma uzanarak almacı kaldırdı. Evet?

Natasha kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Gözlerini kapatıp tam o anda villaya telefon eden belirsiz kişiye sessizce teşekkür etti. Tam kendini kaybettiği anda yardıma koşmuş, onu denetleyemediği. arzular evreninden gerçek dünyaya getirmişti.

Alex’in alçak sesle sayıp sövdüğünü duydu. Emin misin? diye sordu Alex, almacı kulağına daha da yaklaştırarak. Sonra başını salladı. Tamam. Haber verdiğin için teşekkür: ler. Telefonu kapatıp Natasha’ya döndü.

Natasha onun sevişmeye devam etmek isteyeceği korkusuyla geri çekilerek yatakta büzüldü. Ama Alex soğuk gözlerle ona baktı. Korkmana gerek yok. Çünkü zamanımız kalmadı, dedi kuru bir sesle. Sonra kalktı, gömleğini alıp öfkeyle sırtına geçirdi. Giyinsen iyi olur, diyerek yarı çıplak vücuduna şöyle bir baktı.

Natasha kalktı, uyuşmuş bir halde ona bakıyordu. Kimdi? Bir yandan da bluzunun sağlam kalan düğmelerini iliklemeye çalışıyordu.

Alex gömleğini siyah pantolonunun içine soktu, kemerini bağladı. Nice’ten bir arkadaşım. Burayı hemen terk etmemi öğütledi.

Natasha bluzunun üst kısmını elleriyle kapatarak boş gözlerle ona baktı. Ama neden?

Gazeteciler buraya doğru yola çıkmışlar.
Tam o sırada açık duran pencereden bir flaş patladı. Alex şimşek hızıyla pencereye atılmadan önce görebildikleri tek şey, bir fotoğraf makinesinin ardında kurnazca gülümseyen küstah bir yüzdü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Natasha elleriyle yüzünü kapayarak salona koştu. Şimdi Alex iyice çileden çıkacaktı. Ancak bu kez kendisini suçlayamazdı. Villaya geldikleri andan itibaren Alex'in gözünün önünden ayrılmamıştı hiç.
Bir koltuğa çöktüğünde geniş cam kapıların ardından birtakım yüzler görerek, yerinden sıçradı. Başını arkaya çevirdiği anda flaşlar bir kez daha patladı. Dehşetle salondan fırlayıp pencerelerinden sırıtan yüzler ve fotoğraf makinelerinin görünmediği bir oda bulmak için sağma soluna bakındı. Mutfak emniyetli görünüyordu. Camları sarmaşıklarla kapanmıştı. Alex gelinceye kadar burada ne yapacaktı? Evet... Kendisine güzel bir kahve yapabilirdi.
Büyük bir fincana birkaç kaşık kahve koyup, kahve ibriğine su doldurduktan sonra bunu köşedeki elektrikli ocağın üzerine yerleştirdiği sırada arkasından bir ses duydu.
Alex kapıda duruyordu. Ne yaptığını sanıyorsun sen orada? diye dişlerini sıkarak sordu.
Natasha suçlu suçlu kahve fincanına baktı. Bir sakıncası olduğunu düşünmemiştim. Sonra ona dönüp hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Sen de ister misin?
Alex'in yüzü önce sinirden renkten renge girdi, sonra derin bir soluk alıp eliyle saçını sıvazladı. Ben de içsem iyi olacak, dedi omuz silkip. Başıyla dışarısını işaret etti. Bir süre buradan çıkamayacağız galiba.
Natasha dolaptan bir fincan daha çıkardı? içine kahve koydu. Burada olduğumuzu nasıl öğrenmişler? diye sordu yavaşça.
Alex omuzlarım kaldırdı. Haber çabuk yayılmış. Herkes nerede kaldığımı biliyormuş meğer. Evli olduğumuzu öğrenince anında buraya doluştular.
Natasha, gazetelerde evli olduğu haberinin çıkıp, herkes tarafından okunduğunu düşündükçe yüreği sıkışıyordu. Tekrar Alex'e dönerek, Filmi alabildin mi? diye sordu.
Alex derin derin içini çekti. Hayır.
Natasha başını sallayarak, kaynamaya başlayan kahve ibriğini ocaktan aldı, fincanları doldurdu.
Teşekkürler. Alex uzattığı fincanı alıp tezgâhın üzerine koydu. Onca gazetecinin içinden hangisi olduğunu çıkaramadım, hepsi o kadar birbirine benziyor ki... Hepsinin üzerine teker teker atlayıp makinelerini kıramâzdım. Aslında keşke yapabilseydim, benim için büyük bir zevk olurdu.
Natasha yanakları kızararak yere baktı. Sence o fotoğrafı kullanırlar mı? Eğer resim basılırsa bu, ikisinin ilişkilerini açığa çıkaran en somut kanıt

olurdu. Resmi gazetelerin ilk sayfalarında gözünün önüne getirince korkuyla ür-perdi.

Alex kaşlarım alayla kaldırdı. Ne sanıyordun ya? Elbette e allahm cezası resmi kullanacaklar. Seni burada bulmak gökte aradıkları şeyi yerde bulmak gibi bir şey onlar için.

Natasha onun dik bakışları altında yanaklarına ateş bastığını hissetti. Kendi kendine konuşur gibi, Beni buraya getirmeyecektin, diye mırıldandı.

Alex sinirli bir kahkaha attı. Ya ne yapacaktım? Milletin gözü önünde mi seninle tartışacaktım? O zaman fotoğraf makinesine bile gerek kalmazdı. Herkes gözleriyle görmüş olurdu.

Natasha'nın suçlayıcı bakışları Alex'in üzerinde dolaştı, Onu demek istemediğimi biliyorsun, dedi alçak ama öfkeli bir sesle. Sen adam gibi davransaydın, bunların hiçbiri başımıza gelmezdi!

Alex'in gözleri ateş püskürüyordu. Ben ha? Bak bu güzel işte! İlişkimizi basma haber verip bu yapışkan herifleri başımıza musallat eden sen değil misin?

Natasha kendine güçlükle hâkim olarak ona arkasını döndü. Aslında ne demek istediğini Alex çok iyi biliyor, ama kasıtlı olarak konuşmanın yönünü saptırıyordu. Çünkü onu kendisiyle sevişmeye zorlamaya hakkı olmadığının farkındaydı. Bunu yapmıştı, çünkü o anda Na-tasha'yı istiyordu ve Alex Brent bir şeyi istediği zaman onu mutlaka elde ederdi.

Natasha fincanından iri bir yudum aldı, sıcak kahvenin acımsı tadı sinirlerini biraz olsun yatıştırıyordu.

Alex ayağa kalktı. Burada oturup kalmanın bir yararı yok. Haydi gel, onları yarıp çıkalım. Seni Negresco'ya bırakırım.

Alex mutfaktan çıkarken Natasha dehşetle üzerindeki bluza baktı ve onu kolundan tutup durdurdu. Bu halde dışarı çıkamam.

Alex düğmeleri kopmuş, yırtılmış bluza bakıp kaşlarını çattı. Gerçekten de Natasha o durumda yarı çıplak sayılırdı. Evet, diye mırıldanarak bluzun iki yakasını bir araya getirmeye çalıştı. Yararı yok, dedi uğraşmayı bırakıp. Burada bekle, sana benim gömleklerimden birini getireyim.

Alex döndüğünde, elinde beyaz ipek bir gömlek vardı. Al. Fazla sıcak tutarsa kollarını sıvarsın.

Natasha gömleği aldı, Alex, diye sabırla söze başladı. Bunu giyemem. Kendi giysilerimi burada bıraktığımı anlayıp kafalarında çok güzel senaryolar yazarlar.

Alex yırtık bluzu gösterip kaşlarını kaldırdı. Bununla resminin çekilmesini mi tercih edersin?

Natasha ona hak vermek zorundaydı. Onun gömleğini giymek bu koşullarda daha akıllıca olacaktı. Kendi bluzunun kalan düğmelerini çözmeye başladı. Sonra durup gözlerini Alex'e dikti. Lütfen arkanı döner misin?

Alex şaşırmış gibi ona baktı. Saçmalama! Seni onsuz da gördüm. Unuttun mu yoksa?
Natasha kızardı. Lütfen, diye yalvarırcasına fısıldadı. Alex içini çekerek döndü. Natasha çabucak yırtık bluzu çıkarıp Alex'in ipek gömleğini giydi, kollarını sıvadı. Görünümü biraz olsun kurtarmak için de gömleği dikkatle eteğinin içine soktu.
Dönebilirsin.
Alex döndü. Hiç de fena değil. Birlikte antreye yürüdüler. Hazır mısın? diye sordu Natasha'ya, kapıya geldiklerinde. Sinirleri gerilen Natasha başıyla önayladı.
Haydi öyleyse...
Arabaya doğru hızla yürürlerken deklanşörler makineli tüfek gibi çalışıyordu. Onlara yöneltilen soruları duymazlıktan gelerek arabaya bindiler. Alex motoru çalıştırıp arabayı anayola çıkarırken taştan bir heykel gibiydi.
Hiç konuşmadan hızla yol aldıktan sonra Ni-ce'e ulaştıklarında sahil yolunu izlemeye başladılar. Otelin önü de kum gibi gazeteci kaynı yordu. Ana giriş kapısının dışında dolanıp du ruyorlardı.
Tıpkı sinekler gibi, diye mırıldandı Alex. çenesi kasılmış, arabayı arka kapıya dolaştırırken. Bir anda yüzlercesi birden ürüyor. Ner-den geldiklerini bile .anlamıyorsun.
Natasha korkuyla bakındı. Neyse ki arka ka pı tenha görünüyordu.
Dosdoğru içeri gir, dedi Alex, üzerinden eği lip kapıyı açarken. Ve hiç kimseyle konuş ma.
Arabadan çıkarken Natasha ona baktı. C resmin basılmamasını sağlamak için hiçbir şeı yapamaz mısın? Gözleri bir umut ışığı arar gi bi yüzünde dolaştı.
Hayır, dedi Alex. Eğilip kapıyı kapattı. Kendi kazdığın kuyuya kendin düştün, benim çıkarmamı bekleme. Son bir kez öfkeyle ona baktıktan sonra gaza bastı, araba dar sokakta, Natasha'yı tek başına bırakıp hızla gözden kayboldu.
Natasha kendisini tanıyan meraklı gözleri görmezlikten gelerek odasına çıktı. Kapıyı kapatıp derin bir soluk aldı. Hiç değilse Fransız gazetecilerin sorularından paçayı kurtarmıştı böy-lece.
İçeri girer girmez telefon çalışmaya başladı, ama Natasha cevap vermedi. Kendisini öyle yorgun ve gergin hissediyordu ki, onu ancak sıcak bir banyo kendine getirebilirdi. Dolaptan parfümlü banyo köpüğünü aldı, kocaman küvetin içine boşalttı.
Su dolarken tekrar yatak odasına geçip birkaç giysi çıkardı. O sırada telefon çalmaya devam ediyor, ama Natasha açmamaktan özel bir zevk alıyordu. Onları yok saymakla bir çeşit öç almış oluyordu. Durdu, düşündü. Nereye koymuştu şu kitabı? Odayı altüst ettikten sonra çekmecelerden birinde buldu.

Her zaman böyle olurdu zaten. Eşyalarını kaybetmemek için emniyetli bir yerlere koyar, ama bu yerler öylesine emniyetli olurdu ki, onları sonradan kendisi bile bulamazdı.

Kitabını alıp küvetteki mis gibi kokan, kö- -püklü sıcak suyun içine girdi. Dakikalar geçtikçe sızlayan kasları tek tek gevşiyor, gerilmiş sinirleri tatlı bir uyuşukluğun içine gömülüyordu. Kitabın sekizinci bölümünü bitirip de uyumak üzere olduğunu fark edince artık çıkıp giyinme zamanının geldiğini düşündü.

Giyinirken aklına geldi. Roger, Alex'le evli olduğunu basma neden açıklamış olabilirdi? Bundan ne gibi bir kazanç umuyordu? Beyaz keten elbisesinin düğmelerini iliklerken kaşları çatılmış, alnı düşünceli bir ifadeyle kırışmıştı.

Alex onu gazeteye telefon etmekle suçladığına göre, haber veren kadın olmalıydı. Roger'm bir kız arkadaşı mıydı? Belki. Ama Roger'ı buna iten şey hâlâ belirsizdi.

Çalan telefonlara cevap vermeye karar verdiğinde karşısına Marney çıktı. Ne kadar şaşkın olduğu sesinden kolayca anlaşılıyordu.

Doğru mu? Tanrı aşkına cevap ver, doğru mu?

Natasha gülümsemekten kendini alamadı. Evet Marney, doğru, diyerek yatağa oturdu. Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm, ama o konuda konuşmaya hazır hissetmiyordum kendimi.

Demek hazır hissetmiyordun öyle mi? Sana bir şey söyleyeyim mi, benim küçük prensesim, bana ettiğin en büyük oyundu bu. Bundan böyle reklamdan hoşlanmadığını söylediğin zaman sana hatırlatırım.

Natasha'nm kaşları çatıldı. Ne demek istiyorsun? Sana ne oyun ettim?

Onlara bu gerçeği açıklamandan söz ediyorum elbette!

Natasha dişlerini sıktı. Hayır Marney! Beril açıklamadım. Benim açıkladığımı kim söyledi sana?

Kimse söylemedi. Şu anda önümde açık duran gazetede yazıyor.

Natasha beyninden vurulmuşa döndü. Tanrım! Bu kâbus ne zaman sona erecekti? Hangi gazete Marney?

Standard gazetesi. Yarınki baskısının ilk kopyası önümde duruyor. Başkasından duymaktan-sa kendi gözlerimle okumayı tercih ettim. Ses tonundaki böbürlenme Natasha'yı çileden çıkardı.

Marney, diye söze başladı sakin olmaya çalışarak. Onlara ben telefon etmedim. Bugün Alex bana söyleyinceye kadar olaydan haberim bile yoktu.

Marney kıs kıs güldü. Alex ha? Tanrım, hâlâ inanamıyorum. Gerçekten o senin kocan mı? İkinizin arasında kötü bir şeylerin geçtiğini, bu nedenle de ondan kaçtığını, karşılaşmaktan ödünün koptuğunu biliyordum, ama bu aklımın ucundan bile geçmezdi...

Marney hiç durmaksızın konuşuyor, Natasha ia bu cehennemden nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Gazete, haberi, kaynağını da belirterek oasmıştı. Haberi kendisinin doğruladığına inanıldığına göre, inkâr da etmeyeceklerdi.

Hey, orada mısın? diye bağırdı Marney, telefonun öbür ucundan. Natasha bir düşten uyanmış gibi elindeki almaca baktı.

Evet, buradayım, dedi derin bir soluk alarak. Ama sen lütfen benim söylediklerime man. Bu hikâyeyle benim en küçük bir ilgim yok, anlıyor musun?

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Sahi mi? Burada senin doğruladığın yazıyor, ben de düşündüm ki...

Marney, şimdiye kadar ben sana hiç yalan söyledim mi?

Şey, hayır...

O zaman şimdi de yalan söylemediğime inanman gerek. Ayrıca sanâ bile söyleyemediğim bir şeyi tüm dünyaya nasıl açıklamış olabilirim?

Orası öyle... Marney düşünceli bir ifadeyle onayladı. Yine kısa bir sessizlik oldu. Sonra daha ciddi bir sesle konuşmaya başladı Marney. Bu işi kimin yapmış olabileceği konusunda bir fikrin var mı? Alex olabilir mi?

Hayır, o değil. Ama kimin yapmış olabileceğini tahmin ediyorum. Sen merak etme. Öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim.

Marney telefonu kapattıktan sonra Natasha odasında tek başına oturup Roger'ı düşündü. Roger'ın ona olan kızgınlığı çok önce küllenmiş olmalıydı. Öcünü almıştı, artık ona kin duyması için hiçbir neden kalmamıştı.

Alex'le evlenip onunla yaşamaya başladığı sıralarda Roger ona bitmez tükenmez bir inatla göz koymuştu. Ağabeyi ne zaman arkasını dönse ona kur yapmaya başlıyor, gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Natasha ilk başlarda çok rahatsız olmuş, sonra bu duygu acımaya dönüşmüştü.

Çünkü Roger'ın Alex'e karşı duyduğu kıskançlığı Natasha çok iyi anlayabiliyordu. Alex çok başarılıydı, ünlü bir film yıldızı, çekici fiziğiyle her yaşta kadını peşinde koşturan ender erkeklerdendi.

Kısacası zengindi, yakışıklıydı ve ünlüydü. Yani Roger'ın isteyip de sahip olamadığı her şey onda vardı. Üstelik Alex bir de Natasha'yla evlenince Roger onun, hak ettiğinden çok daha fazlasını elde ettiğine inanmaya başlamıştı.

Sonra Alex kısa bir süre için, bir film çalışmasıyla ilgili olarak İtalya'ya gitmiş ve Roger fırsattan yararlanarak ona yaklaşmaya kalkışmıştı. Natasha ilk başta, ağabeyini ne kadar kıskandığını bildiği için onu kırmamaya özen göstererek kibarca kendinden uzaklaştırmaya çalışmıştı.

Bir gece, son bir kez daha reddedilince Roger çirkefleşmiş, saatlerce onu viski bardağının ardından seyrettikten sonra Natasha'ya zorla sahip olmaya çalışmıştı.

O akşam, henüz erken saatlerde Natasha onun fazla içmesine engel olmak istemişti. Kahve yapacağım, demişti doğal görünmeye çalışarak. Bir yandan da yan gözle onun su gibi viski içişine bakıyordu. Sen de ister miydin?

Roger soğuk pırıltılar saçan gözleriyle ona bakmıştı. Ben aptal değilim! Dili peltekleşmiş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Sevgili ağabeyimin viskisinden daha çok içmemi engellemek istiyorsun, değil mi?

, Natasha telaşla dudaklarını ısırmış, Yeterince içmedin mi Roger? demişti.

Roger boşalan bardağını doldurduğu şişeyi masaya çarptı, yüzü öfkeden pancar kesilmişti. Galiba benim henüz küçük olduğumu düşünüyorsun. Bilmiş ol, değilim. İçecek kadar büyüdüm. Kadınlarla yatacak kadar da büyüdüm! Yalpalayarak ayağa kalktı, Natasha'yı omuzlarından tuttu.

Natasha sıçrayarak geri çekildi. Ne yapacağını şaşırmıştı. O kayınbiraderiydi, üstelik henüz on yedi yaşındaydı. Nasıl bir tavır alarak onu kendinden uzaklaştırabileceğim bilemiyordu.

Roger, lütfen sinirlenme, dedi, panik içinde, dilini kuruyan dudaklarında gezdirerek.

Roger'ın içkiden kızarmış gözleri bu hareketi kaçırmadı, aç bakışlarını dudaklarına dikti. Bu çok güzeldi işte. Bir daha yapsana!

Natasha güçlükle yutkunarak titreyen ellerini birbirine kenetledi. Artık yatsan iyi olacak Roger, dedi sakin bir sesle. Gözlerinde bu zavallı çocuk için duyduğu keder vardı.

Roger'ın yüzü çarpık bir gülümsemeyle çirkinleşti. Pis pis sırıtarak, Ne güzel fikir! dedi. Her zaman yaptığı gibi, konuşmasını komik bir biçimde Alex'e benzetmeye çalışıyordu. Neden birlikte yatmayalım? Elini uzattı, Natas-' ha'nın göğsünü tuttu. Genç kadın utanç ve öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Git yat Roger!

Roger'm dudakları yine yılışık bir gülümsemeyle yayıldı. Gözleri de hafifçe kayıyordu. Yalnız mı? Ne kadar saçma! Sarhoş sarhoş güldü. Bahse girerim sen de çıldırıyorsundur. Ne kadar zamandır kocan yok? İki buçuk hafta?

Natasha öfkeyle soludu. Böyle iğrenç konuşma!

Ama Roger onu dinlemedi bile. Zavallı küçük Natasha... Tek başına odasına kapanmış... Ona daha da yaklaştı. Artık Natasha duvara yapışmıştı. Roger tekrar sırıttı Neden senin odana çıkmıyoruz? Ona bir şey söylemediğimiz sürece ruhu bile duymaz.

Natasha onu itip r^çmek istedi, ama Roger yaşına göre çok güçlüydü, hırsla Natasha'yı duvara bastırdı. Bak çok kötü işte! Artık kötü kötü bakıyordu. Fenden kaçmaya çalışmayacaktın!

Natasha kocaman kocaman açılmış gözlerinde dehşetle ona baktı. Kes artık Roger, dedi sakin görünmeye çalışarak. Eğer bana dokunursan Alex seni gebertir.

Bunu söylemekle hata etmişti, çünkü Roger’ in yüzü, kıskançlık ve öfkeyle allak bullak olmuş, gözü iyice dönmüştü. Onun adını duymaktan bıktım, anlıyor musun? Bir daha onun adını ağzına alayım deme! Herkes onu müthiş erkek sanıyor, ama değil! Sesi boğuklaşmıştı. Bak, ben de en az onun kadar iyiyim, sana gösterebilirim, ondan gencim.

Islak, pis pis alkol kokan dudaklarını Natas-ha’nın dudaklarına bastırdı. Natasha tiksintiyle silkindi, yüzüne birkaç tokat attı. Ama Roger hırsla onu kendine çekip öpmeye, bir yandan da elbisesini çıkarmaya çalışıyordu.

Natasha, Bırak beni! diye haykırarak iki elini yüzüne bastırıp var gücüyle itti. Roger dengesini kaybedince kapıya, oradan da yukarı odasına koştu. Roger de peşindeydi, ama sarhoş olduğundan yalpalıyor, tökezliyordu. Natasha odasının kapısını kilitledi. Dışardan Roger’m küfürlerini, sağa sola savurduğu eşyaların gürültüsünü dinlerken titriyordu. En sonunda Roger bitkin bir durumda odasına çekildi.

O geceden sonra bir hafta boyunca' Natasha sürekli ondan kaçtı, yüzünü bile görmemeye çalıştı. Ama aklı karmakarışıktı. Alex’e kardeşinin durumunu anlatıp anlatmamakta tereddüt ediyordu. Öte yandan, olanlardan sonra Roger’ la aynı evde kalması da olanaksızdı.

Ama sorun artık onun denetiminden çıkmıştı. Roger onun geceliğini ve birkaç parça giysisini alıp kendi odasına saklamış, kendi giysilerinden birkaçını da Natasha’nm gardırobunun bir köşesine koymuştu. Alex geldiğinde onları kanıt olarak ortaya çıkardı. Alex beyninden vurulmuşa dönmüş, yüzü bir anda, aldatılmanın acısıyla on yaş birden ihtiyarlamıştı.

Roger, Alex’in önünde Natasha’yı o iğrenç yalanla suçlayınca, genç kadının yüzü önce sararmış, sonra o gece olanların utanç verici anısıyla kıpkırmızı kesilmiş, kekeleyerek masum olduğuna Alex’i inandırmaya çalışmıştı.

Ama Alex’i suçluluğuna inandıran da o yüz ifadesi olmuştu. Natasha deli gibi kendisini savunmuş, suçsuzluğunu haykırmış, ama hiçbir şeyi değiştirememişti.

Ve ertesi gün Natasha evi terk etmişti. Duyduğu acıdan tüm vücudu uyuşmuş gibiydi. O günden sonra tüm çabasını eğitimine ve mesleğinde ilerlemeye harcamış, geçmişteki günlere bir kez dönüp bakmamıştı. Alex’le karşılaştığı o güne kadar...

Natasha ondan sonraki üç günü basından ve tanıdıklarından kaçmakla geçirdi. Arkadaşlarına saatlerce geçmişini anlatmak ve neden sakladığını açıklamak istemiyordu. Zaten yeterince sıkıntılı ve gergindi, bir de böylesi ek bir yükü taşıyamazdı.

Cuma günü Paris’e üçtu. Filmdeki kostümlerinin son provası yapılacaktı. Kostümleri hazırlayan telaşlı, asabi görünümlü Fransız kadın giysileri her giyip çıkarışında küçük çığlıklar atıyor, çevresinde dönüyordu.

Oh, hayatım, diyordu yarı İngilizce, yarı Fransızca. Elleri havada daireler çizdikçe kollarındaki bilezikler çeşitli tondan seslerle şıngırdayıp duruyordu. Bu muhteşem bir şey!

Natasha üzerindeki omuzlarını açıkta bırakan parlak kırmızı elbiseye baktı. Benim rengim için biraz fazla göz alıcı değil mi?

Hayır' diye bir çığlık âttı kostümcü, siyah buklelerini dalgalandırarak. Baş döndürücü bir görünümün var. Dünyanın dört bir yanındaki kadınlar seni görünce kıskançlıklarından çıldıracaklar.

Natasha bundan kuşkuluydu, ama kadına hafifçe gülümseyerek elbiseyi çıkardı. Paulette ipek elbisenin kıvrımlarını, çocuğunu okşarmış gibi sevecenlikle düzeltti.

Şimdi. dedi işleri bittiğinde. Bir şeyler yemenin zamanı geldi de geçiyor bile. Ama önce birkaç dostuma telefon edip onları da çağıracağız.

Natasha karşı koydu. Aç değilim Paulette, dedi elbisesinin fermuarını kapatırken. Kentte biraz dolaşmak istiyorum.

Paulette’in elleri kuşlar gibi kanat çırptı havada. Aç değil misin? Aman Tanrım! Paris’tesin ve yemeği geri çeviriyorsun ha? Ayıplar gibi başını salladı, siyah bukleler bir kez daha dalgalandı. Paris'teysen bir Fransız gibi yemek yemelisin! Sonra telefona gidip bir numara çevirdi.

Natasha kulak kesilip, Pauiette’in, küçük kırmızı dudaklarından bir şelale gibi dökülen Fransızca sözcükleri anlamaya çalıştı. Boşuna... Parisliler makineli tüfek gibi konuşuyorlardı. Ne yazık ki Natasha- onları anlamayı hiçbir zaman başaramayacaktı.

Her şeyi ayarladım, dedi Paulette masasına gidip ceketini alırken. Maxim’de buluşacağız, Az önce Coco Chanel’in butiğinden çıkmış gibi duran bu kadın gerçekten Fransız şıklığının canlı bir simgesiydi.

Natasha’nm gözleri açıldı. Maxim mi? Kadına dönüp sormaktan kendini alamadı. Hesabı kim ödüyor?

Paulette küçümseyici bir edayla elini salladı. Para! Her zaman parayı düşünürsünüz siz. Bürodan çıkarken zarif bacaklarıyla seke seke yürüyordu. Eğer çok merak ettiysen, söyleyeyim. Mösyö Jackson ödüyor.

Paulette’in küçücük Renault 5’iyle arabaların arasından hoplaya zıplaya baş döndürücü bir hızla restorana giderken Natasha koltuğuna yapışmış, içinden sağ salim arabadan inebilmek için dua ediyordu.

Paulette, Concorde meydanından dönüp Ma-xim’in önündeki araba kuyruğuna girerek bir Rolls Royce’un arkasında park etti. Anahtarını verirken kapıdaki görevliyi bir kaşı havada kısaca selamladı. Lütfen ilgileniverin, diyerek içeri girdi.

Maxim tam da Natâsha’nın belleğinde kaldığı gibiydi. Üzerinde ‘Maxim’ yazılı, kalın perdeli pencereleri ceviz panolarla çevriliydi. Masaların etrafında siyah papyonlu, smokinli garsonlar dolaşıyordu. Altı kişilik bir masada, birlikte yemek yiyecekleri kişiler çoktan gelmişler, onları bekliyorlardı. İpek

masa örtüsünün üzerinde kocaman bir şişe şampanya masaya daha da görkemli bir hava vermişti.
Natasha, Paulette'le birlikte onlara doğru yürüyüp, yerine oturdu.
Seni tekrar görmek ne güzel Natasha, dedi B.B. Jackson, ona göz kırparak. Yoksa seni artık Mrs. Brent diye mi çağırmalıyım? Ardından göbeğini hoplata hoplata güldü.
Natasha derin bir soluk aldı, bu yemeğin nasıl geçeceğini önceden tahmin etmeliydi. Yemek boyunca kendisine yöneltilen soruları sabırla geçiştirmeye çalıştı. Karşısında oturan, kıtlıktan çıkmışa benzeyen bir Fransız daha Natasha tek bir patatesi bitiremeden koca bir bifteği mideye indirivermişti bile.
Yemek sona erdiğinde Natasha paçayı kurtardığına seviniyordu. Paulette'i, oteline yalnız başına gidebileceğine inandırmak için epeyce uğraşması gerekti.
Restoranın önünde son bir kez ona döndü. Bir taksi bulmakta güçlük çekmem, inan Pau-lette, diye üsteledi.
Hah ha!.. diye bir kahkaha atarak yüzünü buruşturdu Paulette. Bizim taksi şoförlerini tanımıyorsun galiba. Her biri gerçek birer kurttur. Ellerini kaldırıp, bileziklerini şakırdatarak iki yana açtı. Ama madem bu kadar kararlısın, o halde ben güven içinde evime gidip seni burada kaderinle baş başa bırakıyorum.
Bir sıçrayışta arabasına atladığı gibi gaza bastı, yoğun trafiğin içinde kayboldu. Natasha gülerek arkasından onu izliyordu.
O sırada arkasından restoranın kapısının açıldığını duydu, elinde olmadan dönüp baktı.
Yüzü bir anda sapsarı oldu. Rogerl diye fısıldadı. Kapıdan çıkan Roger Brent'ti.

ALTINCI BÖLÜM

Roger değişmişti. Olgunlaşan yüz çizgilerinde acı bir pişmanlığın izleri seziliyordu. Gözlerine düşen koyu kahverengi saçlarını eliyle arkaya atarak Natasha'ya doğru yürürken ilk bakışta Alex'i hatırlatıyordu. Kahverengi gözleri tedirgin, kaygılı, Natasha'nm yüzünde dolaştı.
Merhaba Natasha, dedi yavaşça.
Natasha bakışlarını telaşla başka bir noktaya çevirerek güçlükle Merhaba, diyebildi. Bir anda kafasına yüzlerce soru üşüşmüştü. Onu Paris'te göreceğini ummuyordu. Londra'da olduğunu ya da, başlarına bunca işi o açtığına göre, Nice'e gittiğini tahmin etmişti. Burada ne yapıyorsun? diye sordu gözlerini ondan kaçırarak. Hâlâ yüzüne bakacak gücü bulamıyordu kendinde. O yüzde unutmak istediği tüm acı anıların izlerini görüyordu.
Roger omuzlarını silkti. Pek bir şey yaptığım yok. Parlak güneşin altında gözlerini kırpıştırdı. Bir tatil yapayım dedim. Uzun süredir Paris'e gelmemiştim, özlemişim.

Natasha gözlerini kaldırıma dikerek hafifçe başını salladı. Şey, benim gitmem gerek. Yapacak işlerim var

Dur, gitme, diyerek kolunu tuttu Roger. Natasha döndü, yüzüne baktı. Roger suçlu suçlu gülümseyerek, 'Seninle konuşmak istiyorum, dedi.

Natasha’nm yüzü sertleşti, dik dik kolunu tutan ele bakınca Roger’m eli yanına düştü.

O sırada bir taksi geçiyordu, Natasha el sallayarak durdurdu. Penceresine eğilerek, Tertre meydanı lütfen, dedikten sonra arabaya bindi. Taksi uzaklaşırken Natasha kaldırıma dönüp baktı. Roger hâlâ orada duruyor, başını yana eğmiş, düşünceli gözlerle arkasından bakıyordu. Natasha birden içini bir acıma duygusunun kapladığını hissetti. Ama sonra birden gözlerinin önünde canlanan başka görüntülerle yüz çizgileri gerildi, hızla başını çevirdi. Arkasına yaslandığında hâlâ aynı soru kafasını kurcalıyordu. Roger neden Fransa’daydı?

Başına daha başka dertler açmak için mi? Kaşları çatıldı. Zaten öyle bir şey yapmıştı ki, ömür boyu acısını çekecekti. Herhalde yaşamını şimdi olduğundan daha fazla karartamazdı.

Araba Montmartre’a doğru yol alırken, Natasha kafasından Roger’ı atıp, gergin vücudunu gevşetmeye çalıştı. Sacre Coeur’ü görmeyeli uzun bir zaman olmuştu. Roger’m hayalinin bu kısa gezisini daha fazla berbat etmesine izin vermeyecekti.

.Nice’e ertesi gün döndü. Uçak yolculuğu onu yormuştu.

Dosdoğru oteline gitti ve üzerini değiştirmeden önce, sıcak bir banyo aldı. Saat birde Cara ile öğle yemeği yiyeceği için acele etmesi gerekiyordu. Beyaz bir pantolon ve siyah üzerine ince lame çizgileri olan bir yelek giydi. Hava çok sıcak olduğundan yeleğin içine gömlek giymesi gereksizdi. Aynaya baktığında yansıyan görüntüden merhnun kaldı. Özentisiz, yalın ama şıktı.

Tam zamanında aşağı indi, Cara’yı beklemek üzere mermer salondaki koltuklardan birine oturarak, otele girip çıkanları seyre koyuldu.

Az sonra Cara her zamanki zarif görünümü ve çekici havasıyla kapıdan girdi.

Geciktiğim için çok özür dilerim, dedi, bir yandan kendisini tanıyıp hayran hayran bakan insanlara nazik tebessümler dağıtarak. Judd beni getirmemekte direnince bir taksi bulmak zorunda kaldım.

Yemekte daha çok, yakında çekimleri başlayacak olan filmden söz ettiler.

Başrol arkadaşınla aran nasıl? diye sordu Cara, kahveli dondurmayı kaşıklarken. Başrolü paylaştığı kadın yıldızların epey canını yakmış diye duydum.

Natasha şaşırdı. Bu, Alex’in onunla evlendiği zamanki kişiliğine pek uymuyordu. Doğru, güçlü ve canlı bir cinsel yaşamı vardı her zaman, ama genellikle her önüne gelen kadınla yatan erkeklerden değildi o.

Doğrusunu istersen, dedi doğal görünmeye çalışarak, kutlama gecesinden sonra onu çok az gördüm.

Cara tek kaşını kaldırıp elini saçında gezdirdi. Kestane rengi gür saçları her zamanki gibi, belirgin yüz çizgilerini ortaya çıkaracak şekilce sımsıkı geride toplanmıştı. Bir arkadaşım, onun başrolü paylaştığı istisnasız-bütün kadın oyuncuların başını döndürdüğünü söylemişti. Eski karısını mutlaka yeniden elde etmek istetil

yaptığı gibi birden konuyu değiştirdi. Dondurmasına bakıp yüzünü buruşturdu. Kanıma girme, şeytan! diyerek dondurma tabağını itip bir sigara yaktı. Natasha'ya gülerek baktı. Bu gidişle şişmanlayacağım.

Natasha da gülümsedi, ama içini bir sıkıntı kaplamıştı. Cara'nın söyledikleri, tam da unutmaya çalıştığı sırada ona Alex'i hatırlatmıştı. Üstelik bir gün önce Roger'la karşılaşması bütün acı olayları bir kez daha canlandırmıştı belleğinde. Oysa hepsini geçmişin karanlıklarına gömmek istiyordu. Ancak en umulmadık sırada, en beklenmedik bir söz, bir raslantı tüm çabalarını boşa çıkarıveriyordu. Sanki her şey Natasha'ya karşıydı, ona acı' çektirmek için eh birliği etmişti herkes.

Şimdi geliyorum, dedi Cara birden, ayağa kalkarken. Gidip makyajımı tazeleyeceğim. Natasha'ya göz kırpıp zarif bir hareketle döndü, tuvalete doğru yürüdü.

Natasha kahvesini bitirip Cara'yı beklemeye başladı. Acaba Roger gerçekten Paris'e yalnızca tatil için mi gelmişti, yoksa başka kötü bir niyeti mi vardı? İnşallah Nice'e gelmeye kalkışmazdı. Ürperdi. Eğer yine peşine düşecek olursa, Alex onu doğduğuna pişman ederdi.

Dalgın düşünürken birisinin masaya geldiğini fark ederek gözlerini yukarı doğru kaldırdı. Alex! dedi şaşkınlık içinde. Bir çift siyah göz dik dik ona bakıyordu.

Biraz oturabilir miyim? dedi Alex kısaca. Sonra cevabını beklemeden karşısındaki sandalyeye oturdu, ellerini masanın üzerine koydu.

Natasha telaşla Cara ya bakındı Alex nereden çıkmıştı böyle birdenbire? Herhalde bir süredir aynı restoranda oturuyor olmalıydı. O zaman neden onu daha önce görmemişti?

Alex aklından geçenleri bir bakışta anlamıştı. Şurada oturuyordum, diye arkasındaki bir masayı gösterdi. Cara'nın yerinde oturuyor olsaydın beni görecektin.

Natasha gözlerini indirdi. Cara mutlaka onu görmüş ve onları yalnız bırakmak için özellikle tuvalete gitmişti. Ama onu suçlayamazdı. Natasha'nm Alex'ten bucak bucak kaçmasının nedenlerini Cara bilemezdi. Aklınca onları birleştirmek için yardımcı olmak istiyordu.

Dün Paris'teydin, değil mi? dedi Alex, kısık gözlerle onu süzerken.

Natasha birden gözlerini kaldırdı. Onu Ro-ger'la görmüş müydü yoksa? Evet, dedi yavaşça. Kostüm provaları için Paulette'e gitmiştim.

Alex gergin bir ifadeyle gülümsedi. Ben de... Sesi bir şeyler ima eder gibiydi. Ama öğleden sonra gittim. Masadan bir kaşık alıp, sinir bozucu bir tavırla parmaklarını yavaş yavaş üzerinde gezdirdi. Saat tam üçte arabayla Maxim'in önünden geçiyordum.

Natasha'nm yüreği bir an durdu. Gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı. Roger sokakta onun yanma gelme aptallığını nasıl yapabilmişti? Bütün ters rastlantılar gelip onu buluyordu.

Paulette beni yemeğe götürmüştü, dedi hafifçe kekeleyerek. Mümkün olduğu kadar onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra yine AleX'in sesi duyuldu. Demek birden sokakta Roger'la karşılaştın, öyle mi? Buna inanmamı mı istiyorsun?

Natasha dimdik Alex'in gözlerinin içine baktı. Evet, aynen öyle oldu! dedi dişlerini sıkarak.

Balığın kavağa çıktığını söyle de inanayım. Alex'in yüz çizgileri sertleşmişti. Galiba uygunsuz bir zamanda geçtim oradan. Tam da öpüşmeye hazırlanıyordunuz. Dokunaklı, ama mide bulandırıcı, iğrenç bir sahneydi.

Bu haksız suçlama, Alex'in hep kötüye işleyen mantığı Natasha'yı çileden çıkardı. Masanın üzerinden ona doğru eğilerek, Onu öpmedim, dedi öfkeden kısılmış bir sesle. Hemen oradan geçen bir taksiye atlayıp Montmartre'a gittim. Onunla konuşmadım bile.

Ayağa kalkmaya çalıştığı sırada Alex bileğinden yakaladı. Yalan söjdüyorsun, dedi onu tekrar yerine oturtarak. Benim gözlerim kör değil. Sokağın ortasında, eli senin kolunda, göz göze duruyordunuz.

Natasha sinirden ellerinin titremeye başladığını hissetti. Bu konuyu seninle daha fazla tartışacak değilim, Alex, dedi sesini yükseltmeden. Çünkü seni ilgilendirmez.

Alex'in çenesi kasıldı. Bana bak, dedi dişlerinin arasından. Elbette beni ilgilendirir. Sevgili kardeşimle senin dün öğleden sonra yattığınızı düşünmek çok mu hoşuma gidiyor sanıyorsun?

Bırak beni Alex, dedi Natasha alçak, ama sinirli bir sesle. Söylenecek başka bir şey yok.

Alex'in gözleri birden delice bir öfkeyle parladı, o anda Natasha bir an için kendisine vuracağını sandı. Ama Alex birkaç saniye içinde kendini toparladı, sert bir hareketle bileğini bırakıp masadan kalktı, arkasına bakmadan uzaklaştı.

Natasha'nm eli ayağı kesilmişti. Artık bu konuşmadan sonra Alex'le aralarında her şey bitmişti. 'En sonunda bu iş de böyle sona erdi,' diye düşündü, yüreğine bir bıçak gibi saplanan sızıyla. Gözleri, güç tuttuğu yaşlarla alev alev yanıyordu.

Çekimin ilk günüydü. Natasha giyinirken tüm sinirlerinin ayaklandığını hissediyordu. Telefonun zili, güneşin ilk ışıklarıyla onu uyandırmıştı. Dış

sahneler çekileceğinden gün ışığının bir tek zerresini bile kaçırmak istemiyorlardı.

Son birkaç haftadır Alex'i ne görmüş, ne de ondan bir haber almıştı.

Saat altıda otelin lobisine inip arabayı beklemeye başladı. Yönetmen her gün onu getirip götürmesi için bir şoförle bir araba vermişti. Natasha çekim yerinin uzakta olduğuna da çok memnundu.

Araba geldiğinde şoföre gülümseyerek selam verdikten sonra arkaya bindi. Alex! Natasha şaşkınlıktan düşüp bayılacaktı. Arabadan. fırlayıp kaçmamak için kendini zor tuttu.

Günaydın hayatım, dedi Alex donuk bir sesle. Araba oteli geride bırakmış, hızla yol alıyordu. Eminim bugün çekilecek olan aşk sahnemizi sabırsızlıkla bekliyorsundur.

Natasha ona buz gibi gözlerle baktı. Marney'yle sözünü ettiğin seks sahneleri üzerinde konuştum, dedi sakin bir sesle. Ve senin yalan söylediğini öğrendim.

Alex sinir bozucu bir kahkaha attı. Yoksa bana inanmış mıydın? Gözleri alaycı bakışlarla üstünde dolaştı. Senin bu kadar kolay kandırılabileceğini sanmazdım. Yüzü alabildiğine ifadesizdi. Natasha nedense soğuk bir ürpertinin vücudunda dolaştığını hissetti.

Yolun geri kalan bölümünde hiç konuşmadılar. Natasha dakikalar geçtikçe sinirlerinin daha çok gerildiğini hissediyordu. Çekimin yapıldığı yere geldiklerinde araba bir kenara park etti. Çevre teknisyenler, elektrik kabloları, kameralar ve treylerlerle dolu, tam bir ana-baba günüydü.

Natasha alelacele arabadan çıktı, peşinden de Alex inerek yanma geldi. Çenesinden tutmak için elini uzatıp alaylı bir sesle sordu. Aşk sahnemizin bir provasını yapmaya ne dersin? Natasha başını hızla çevirerek elini yüzüne dokundurmadı. Gözleri ateş püskürüyordu.

Alex soğuk soğuk güldü. Aynı treyleri paylaşmamamız ne kadar kötü! Provamızı orada yapardık. Ama nasıl olsa daha önümüzde haftalar var. Bir yol(unu buluruz, değil mi?

Natasha dişlerini sıkarak, öfkeden kararmış gözlerle ona baktı. Defol git buradan Alex!

Alex döndü, hiçbir şey olmamış gibi rahat adımlarla oradan uzaklaştı. Natasha arkasından sinirden eli ayağı titreyerek bakıyordu. Bitmez tükenmez günler boyu bu asap bozukluğuna nasıl dayanacaktı? Arabadaki konuşma zaten bütün sinirlerini yay gibi germişti. Peki, onunla haftalar boyu çalışmanın sonucunda ne hale gelecekti? 'Belki de zamanla alışırım,' diye düşündü kendi kendine, treylerine doğru yürürken. Oysa kendisi de çok iyi biliyordu ki, insanın acıya, kedere alışması olanaksızdı...

Treylerin kapısını açtığında, içerde Paulette. kafese kapatılmış kaplan gibi dört dönüyordu. Hayır! diye bağırıyor, bir yandan da elleriyle, kanat çırpan kuşlar gibi kostümün üzerindeki görünmeyen toz parçacıklarını silkiyordu.

Ben senin, Natasha'nın saçını bitirmeni bekleyecek değilim. Sen benim işimi bitirmemi bekleyeceksin, tamam mı? Önce ben, sonra sen!

Kuaför Freddie'nin yine huysuzluk nöbeti tutmuş, sarı kafasını inatla iki yana sallıyor, tiyatroculara taş çıkartacak usta bir oyuncu edasıyla gözlerini yuvarlıyordu. Ciddi söylüyorum, dedi Natasha'dan güç alarak, ben elimden geleni yaptım, bu kadına laf anlatmak deveye hendek atlatmaktan beteî. Bu iş de burada biter!

Natasha gülerek kavgalarını izliyordu. Paulette ile Freddie'nin durumu köprüden aynı anda geçmeye çalışan iki inatçı keçinin durumuna benziyordu. İkisi için de bir adım geri atmak ölüm demekti. Galiba bu küçük kavgalardan hoşlanıyorlardı da. Natasha onlara baktıkça, başka türlü bir ilişkiyle bu işten zevk alamayacaklarını düşünüyordu.

Kollar yukarı! diye emretti Paulette, Natasha'ya. Sonunda kavgaya ara vermişler, Natasha'ya kostümünü giydiriyorlardı. Natasha, Pau-lette'e uyarak kollarını kaldırdı, öteki de elbiseyi başından geçiriverdi.

Kafan nerde, hey aptal kız? Paulette, bir Kumaş yığını halindeki elbiseyi karıştırıp duruyor, ama bir türlü Natasha'nın başını bulamıyordu. Başını kaybettim! Freddie kızın kafasını görebiliyor musun?

Benden yardım bekleme! diye cevabı yapıştırdı Freddie. O aptal kostümünle kızın saçını bozdun. Kafasını da kendin ara bul!

Sonunda Natasha, Paulette'in yardımıyla başını elbisenin boynundan çıkardı, gün ışığını görünce derin bir soluk aldı. Elbisenin içinde boğuluyordu neredeyse. Dev bir mantar tarafından yutulmuş gibi oldum!.. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Natasha, Paulette'6 karşı korkunç bir pot kırdığını anladı. Ama artık çok geçti, geri dönemezdi.

Paulette bir horoz gibi kabararak gözlerini, yiyecekmiş gibi Natasha'ya dikti. Demek, kreasyonumu mantara benzetiyorsun ha? Görürsün sen!

O sırada treylerin kapısı çalındı. Haydi, hazır değil misin hâlâ? Marney'nin kafası kapıda belirdi. İlk günden, her şeyin plana uygun yürüyüp yürümediğini kontrol etmek için sete gelmişti. Henry, beş dakika içinde işinizi bitirmezseniz kulaklarınızı keseceğini söylüyor, haberiniz olsun.

Freddie saçlarını yaparken Natasha sabırla aynanın karşısında oturup bekledi. En sonunda hazırlığı tamamlandığında, treylerden çıkarken Freddie ile -Paulette yeni bir kavgaya tutuşmuşlardı. 'Hiç değilse film setine bir canlılık getiriyorlar,' diye düşündü Natasha. Kavgalarını seyretmek gerçekten çok eğlenceli oluyordu. Onlarsız burası mutlaka çok daha sıkıcı bir ye olurdu. En azından Natasha için...

Sete geldiğinde, Alex yönetmenin yanınd; bekliyordu. Üzerinde, cinselliğini vurgulaya: uzun deri çizmeler, konçlarının içine sokulmu dar siyah bir pantolon, düğmeleri beline kada açık beyaz ipek bir gömlek vardı. Natasha bi çimli çizgileri iyice belirginleşmiş bu erkeks gövdeden gözlerini telaşla kaçırdı.

Yönetmen Henry Maitland, gür kara kaşla rının altından çevresindeki herkese keskin ba kışlar fırlatıyordu. En sonunda gelebildin, di ye ters ters karşıladı Natasha'yı. Neden ge kaldın? Sel felaketi mi oldu, yoksa deprem fa lan mı?

Natasha, yanakları hafifçe kızararak gülüm semeye çalıştı. Hayır, saçım ve makyajım bi raz uzun sürdü, dedi yönetmene. Henry'nin yü zü daha da korkunçlaştı.

Demek bu işin altında Freddie var. O tembel kaplumbağanın kulaklarını kesmekten büyük zevk alacağım. Çevresindekilere kartal gözleriyle baktı, ellerini beline koydu. Eee? Ne bekliyoruz? Sesi bu kez şakacıydı. Yukarıdan ilahi bir işaretin gelmesini mi?

Natasha, Alex'le durması gereken yere doğru yürürken gizli gizli gülüyordu. Henry bugün formdaydı. Keskin diliyle çevresine emirler yağdırıyor, bundan da büyük bir zevk alıyordu. Her şeyin kusursuz olmasını ister, onun ölçülerini tutturamayanın da gözünün yaşına bakmazdı. Kendisi bir kral, sinema dünyası da onun krallığıydı. Ama Henry'nin işini kusursuz yaptığı ve gerçek bir yetenek olduğu hiç kimsenin yadsıyamayacağı bir gerçekti.

Alex ile Natasha, o gün çekilecek ilk sahneyi defalarca oynadılar, ama her seferinde bir terslik oluyor, beklenmedik bir aksaklık ortaya çıkıyordu. Hiçbiri olmazsa Henry, çıkardıkları oyundan memnun kalmıyordu. İki saat aynı sahneyi tekrarladıktan sonra Alex'in de, Na-tasha'nm da sinirleri bozulmuştu. Sankiv ikisi de o sahneyi oynamak için duygusal olarak hazır değillerdi. Öte yandan, sinemada çok değerli olan zaman da sürekli akıp gidiyordu.

Rezaleti diye bağırdı Henry, on dördüncü çekimden sonra. Birâz oynadığın şeyi içinde duyamaz mısın, azıcık tutku yok mu senin içinde Natasha? Şu anda bir fasulye sırığında, sende olduğundan daha çok duygu vardır!

Natasha çok utanmıştı. Alex yönetmenin söylediklerini büyük bir zevkle dinliyordu. Ama Natasha yönetmenin haklı olduğunu da biliyordu. Çünkü Alex kendi rolünü kusursuz oynuyordu. Başaramayan Natasha'ydı. İçinde bir şoy kendini rolünün havasına kaptırmasına engel oluyor, Alex'le uyum içinde oynamasını önlüyordu.

Sahne yeni baştan alındı ve bu kez Natasha, Alex'in delici, şahin bakışları altında kendini tümüyle rolünün havasına kaptırmış buldu. Alex gözlerini ondan ayırmıyor, yüz ifadesiyle, ses tonuyla, Natasha'nın duygularını uyarıyor, tepkilerini yönlendiriyor, kendisine büyük bir doğallık ve coşkuyla cevap vermesini sağlıyordu.

Sahnenin gerilim açısından en yüksek noktasına yaklaşıyorlardı. Natasha birden kendi kimliğinden sıyrıldığını hissetti. Artık Sabrina olmuştu Tüm benliği, çiçeğin güneşe dönmesi gibi Lynx'p ve onun kendisine

söylediklerine yönelmişti. Alex öfkeyle ona yaklaşırken yürek atışlarının hızlandığını hissetti.

Seni hiçbir zaman sevmeyeceğim, Lynx, dedi Natasha. Onun karşısında geri çekilirken sesi gergin, gözleri iri iri açılmıştı. Sesi gerçek, korkusu gerçekti. Çünkü Alex'in bakışlarındaki anlamı sezmişti.

Alex ona yaklaştı, siyah gözleri tehlikeli pırıltılar saçıyordu. Belki haklısın, dedi sözcüklerin üzerine basa basa. Ama vücudun benim olacak. Uzandı, onu yakalayıp hırsla kendine doğru, uçurumun üzerindeki kayanın üzerine çekti. Gözleri Natasha'nın gözlerinin içinde alev alev yanıyordu. Natasha'nın çırpınışı gerçek, gözlerindeki dehşet içtendi.

Ben başkasına aitim, diye soluk soluğa fısıldadı, güçlü kollan arasında direnirken. Senden nefret ediyorum, Lynx! Senden her zaman nefret ettim! Niyetinin ne olduğunu anlamıştı. Onu rol gereği değil, gerçekten öpecekti! Natasha o anda ona engel olabilmek için her şeyi yapabilirdi.

O zaman, dedi Alex, beyaz dişlerini göstererek, seni yatağıma götüren, bu nefret olacak.

Ağzı yüzüne doğru yaklaşırken, Natasha umutsuzca çırpındı. Dudaklarını acımasızca ezen, canını acıtan öpüşünden kurtulmak için var gücüyle omuzlarından itip başını geri çekmeye çalıştı, panik içinde onu yumruklamaya başladı. Alex'in güçlü parmaklan boynunda kenetlenmiş, başını kıpırdatmasina bile izin vermiyordu.

Çok güzel! diye mırıldandı Alex, kimsenin duyamayacğı bir şekilde. Devam et, hep bu tekniği kullanacağım!

Natasha çileden çıkmıştı, Alex'e bakan gözleri nefret ve öfkeyle renkten renge giriyor, öpüşü uzadıkça iki katı- çabayla ona karşı direniyordu. Bu şekilde, günler, haftalar boyu onunla çalışmaya devam edemez, sinirleri dayanamazdı. Şimdiden belli olmuştu bu.

Stop. Baskıya verin! Henry zevkten uçuyordu. Çekimden çok memnun kaldığı, gözlerindeki pırıltıdan belli oluyordu. Natasha içinden, bu sahneyi bir an önce bitirmesi için dua ederek ona baktı.

Alex yavaşça onu serbest bıraktı, ama hâlâ kollarının arasında tutuyordu. Yavaş yavaş iyi bir oyuncu olmaya başlayacaksın, Natasha, dedi. Gözleri Natasha'nın. perişan haline için için gülüyordu. Öfkeden patlamak üzere olduğunu gizleyemeyen güzel yüzüne sessizce gülümseyerek baktı.

Natasha kendini toparlamaya, yüzüne sakin bir ifade vermeye çalışıyor, ama pek bir yararı olmuyordu. Tüm ekibin önünde kendisini öyle öptüğü için onu boğabilirdi. Artık herkes evli olduklarını biliyor ve bu yüzden onlardan bu sahneyi daha iyi oynamalarını bekliyordu. Ama evliliklerine ilişkin ayrıntıları, geçmişlerindeki acılı olayı hiçbiri bilmiyordu.

Natasha, Alex'e ateş püsküren gözlerle baktıktan sonra onu itip geçti. Arkasından onun güldüğünü duydu, ama dönüp bakmadan yürümeye devam

etti. Onu daha fazla öfkelendirip, herkesin içinde kendisini rezil etmesine izin vermemeliydi.

Öğleden sonra çekim olaysız geçti. İlk aşk sahnesinden sonra, yalnızca ikisinin arasırrdaki konuşmaları içeren sahnelerin çekimi yapıldı. O gün başka öpüşme sahnesi olmadığı için Natasha daha gerilimsiz, daha rahattı. Çalışmalar ilk gün için, oldukça şaşırtıcı bir şekilde düzenli ve sorunsuz ilerliyordu. Çünkü genellikle tüm aksaklıklar ilk gün ortaya çıkar, herkesi canından bezdirirdi. Natasha'nın içinde, ertesi gün her şeyin ters gideceğine ilişkin bir önsezi vardı. Ama bundan kimseye söz edip morallerini bozmamayı yeğledi.

Saat dörtte, Kahve molası! diye seslendi Henry. Herkes konuşup gülüşerek, kameralardan uzaklaştı, ağaçların gölgesine ya da treylerlere çekildi.

O sırada Paulette, yerden bitmiş gibi Natas-ha'nin karşısına çıkıverdi. Bana bak, elbiseni kirleteyim deme, diyerek ince, zarif parmağını Natasha'nın burnuna doğru salladı. Kreasyonlarımı rezil etmene göz yumamam! Gülerek uzaklaşan Natasha'nın arkasından homurdanarak baktı ve ters yöne doğru yürüdü.

Natasha treylerinin arkasına doğru yürüyüp bir sandalyeye oturdu. Çevrede kimseler yoktu. O günkü çalışmasından memnun kalmıştı. Gerçekten iyi bir oyun çıkarmış, Henry bile memnun kalmıştı, ki bu oldukça güç bir şeydi. Çünkü Henry, her şeyin kusursuz olmadığı sürece yaptığı işten bir türlü tatmin olmazdı.

Yalnız başına olmak, sakin kafayla düşünmek Natasha'ya iyi gelmişti. Alex'İe karşılaşmak. onunla konuşmak zorunda kalmak korkusundan ekibin diğer elemanlarından da uzak duruyordu.

Birden yeşilliklerin arasından bir hareket gözüne çarptı, eğilerek dikkatle baktı. Kim olabilirdi? Birkaç saniye sonra, ağaçların arasından çıkan kişiyi görünce donakaldı. Roger! Eliyle ağzını kapayarak dehşet içinde ona baktı. Buraya izinsiz nasıl girebilmişti? Ve hepsinden önemlisi, neden buradaydı?

Merhaba Natasha, dedi Roger. Gözlerinde açık bir tedirginlik ve endişe okunuyordu. Belli ki, onun tarafından nasıl karşılanacağını kes-tirememişti.

Natasha - içindeki paniği sesine yansıtmamaya çalıştı, ama bu çok zordu. Neden buraya geldin Roger? O anda içinden geçenler olduğu gibi yüzüne vurmuştu. Evliliğini yıkan oydu, bu yüzden onu ömür boyu bağışlamayacaktı. Başıma daha çok dert mi açmaya niyetlisin, yoksa tek amacın beni tedirgin etmek mi?

Roger'ın yüzü birden kıpkırmızı kesildi, bakışlarını Natasha'dan kaçırdı. Bunu hak etmiştim, dedi yavaşça. Sonra ne diyeceğini bilemez gibi, dudaklarını ısırdı. Tekrar Natasha'ya baktı, gözlerinde genç kadının alışık ol-, madiği bir içtenlik vardı. Buraya seninle konuşmak zorunda olduğum için geldim.

Natasha derin bir soluk aldı. Yine ona acımaya başlamıştı. Orada, öyle ne yapacağım bilemez halde dururken, o kadar çaresiz bir görünümü vardı ki... Zaten o hep öyleydi. Natasha acı acı düşündü. İnsanlara acımak, onlar için üzülmekten ne hallere düşmüştü! Sonunda hep kendisi zararlı çıkmamış mıydı?

Bütün olanlardan sonra söylenecek bir şeyin kaldığını sanmıyorum, dedi sakin bir sesle. Konuşmak için çok geç kaldın.

Roger irkilerek ona baktı, yüzünde derin bir keder vardı. Natasha ona arkasını dönerek, uzaklaşmak üzere bir adım attı. Böyle bir konuşmadan hiçbir yarar ummuyordu.

Roger ona yetişip kolundan tuttu. Yüzünde gerçek, içten bir kaygı vardı. Natasha... lütfen gitme, dedi yalvarırcasına. Natasha şaşırarak. döndü. Roger sanki, ona tüm bunların, bu konuşmanın bile ne kadar acı verdiğini anlamış, geçmişe ilişkin tek bir sözcük bile söylemek ya da dinlemek istemediğini sezmiş gibi acı acı gülümsedi. Senin için kolay olmayacağını biliyorum, ama seninle konuşmak zorundayım, inan bana. Beni dinlemeye katlanabilecek misin?

Natasha sarsılmıştı. Neden kendisini böylesi-ne küçültüyordu? Üç sene önce yaptığı için ona kızmış olabilirdi, ama onu aşağılamıyor, ya da ondan nefret etmiyordu. Onun için her zaman üzülmüştü, tepkilerinin .davranışlarının nedenlerini anlayabilmişti. Elbette davranışlarından hiçbir zaman hoşlanmamış, onaylamamıştı, ama öyle davranmasına yol açan nedenleri anlayabilmişti.

İçini çekti. O zaman acele etmelisin, dedi, korkuyla çevresine bakınarak. Alex'in onları görmesi durumunda başlarına gelecekleri düşünüp ürperdi.

Roger bir süre duraksadı, sonra başını iki yana sallayarak, Daha çok zamana ihtiyacım var, dedi. Natasha'ya bakan gözleri ondan yardım ister gibiydi. Bu gece benimle buluşabilir misin?

Aptallık etme! Senin burada olduğunu, benimle konuştuğunu öğrenirse, Alex'in tepkisinin ne olacağını bilmiyor musun?

Roger iki eliyle saçlarını sıvazladı. Elbette biliyorum, dedi derin bir soluk alarak. Ama seninle burada konuşamam. Hiçbir yararı olmaz. Bazı şeyleri açıklamam gerek. Bunun için de daha çok zamana ihtiyacım var. Lütfen bu gece buluşalım.

Natasha'mn kaşları çatıldı. Roger'm bir konuda onunla konuşmayı çok istediği belliydi. Natasha aslında ona bir tek saniye bile ayırma-sa haksızlık etmiş olmazdı, bunu çok iyi biliyordu. Çünkü ona hiçbir şey borçlu değildi. Ama sesindeki kederli, yalvaran ifade onu bir an düşünmeye itti. Belki de yaptıklarını onarmak istiyordu. Ama basma haberi sızdıran da o değil miydi?

O sırada Paulette'in sesi duyuldu. Natasha! Natasha korkuyla bakındı. Eğer Alex bu yakınlardaysa, başları çok kötü derde girerdi.

Gitmelisin, dedi Roger'a dönüp. Bu gece beni otelden ara. Saat dokuz civarında otelde olurum. Çevreye bakındığında, ağaçların arasında Paulette'in yaklaşmakta olduğunu gördü. Negresco'da kalıyorum, diye ekledi aceleyle.

Roger rahatlayarak derin bir soluk aldı. Kuvvetle elini sıkıp, Çok teşekkür ederim. Dokuzda arayacağım, dedi.,

Natasha dudaklarını ısırdı, Paulette'in iyice yaklaştığını duyunca Roger'ı itip, Haydi, git, diye fısıldadı. Çabuk! Roger koşarak ağaçların arasında kayboldu.

O akşam gün ışığının son pırıltılarından da yararlanabilmek için saat sekize kadar çekime devam ettiler. Çalışmalara o gün için son verildiğinde Natasha yorgun argın treylerine gidip makyajını sildi, kostümünü çıkarıp kendi giysilerini giydikten sonra, set dışında bekleyen arabaya yürüdü.

Alex ortalarda görünmüyordu, arka koltuğa oturup beklemeye başladı. Belki de o gün kente onunla birlikte dönmeyecekti. Natasha tüm yüreğiyle bunu dilemesine rağmen, Alex'i de tanıyordu. Gerçekten de on dakika sonra, treylerinden çıkan Alex uzaktan göründü. Siyah saçları hafif rüzgârda uçuşuyor, kara,gözleri günün solan ışıklarında çelik pırıltılar saçıyordu. Natasha başını öbür yana çevirdi. Neden hâlâ ona bakmak bile duygusal dengesinin altüst olmasına yetiyordu?

Alex arabaya binip yanına oturdu. İyi akşamlar Natasha, dedi gözlerini ağır ağır üzerinde dolaştırarak. Bugünkü çalışmayı nasıl buldun?

iyiydi. O günkü çekimler hakkında konuşmak istemiyor, bunu onun da anlamasını istiyordu. Alex bütün gün onu kızdırmak için elinden geleni ardına koymamıştı. Ama o, özellikle alaylı bakışlarını, iğneleyici davranışlarını görmezlikten gelmişti.

Alex şoförle aralarındaki cama vurarak, Gidelim, dedi. Araba hareket etti, Nice'e doğru yöneldi.

Alex sürekli onu inceliyordu. Aç mısın? diye yavaşça sordu. Natasha'nm başıyla onayladığını görünce gülümsedi. Neden birlikte yemek yemiyoruz?

Natasha ters ters ona baktı, Hayır, dedi kısaca. Sonra aceleyle ekledi. Teşekkürler, ama kendimi yorgun hissediyorum. Bir an önce yatsam iyi olacak.

Alex kaşlarını kaldırdı. Saçmalama, dedi dikkatle yüzüne bakarak. Bütün gün doğru dürüst bir şey yemedin. Yarın aÇ karnına çalışamazsın.

Natasha ne yapacağını şaşırdı. Onunla yemeğe çıkamazdı. Çünkü Roger'a kendisini otelden aramasını söylemişti. Eğer Roger otele geldiği zaman Alex de orada olur ve onu görürse, bu kez başı ciddi bir biçimde belaya girerdi.

Başını iki yana salladı, elleri tedirgin bir biçimde çantasının sapıyla oynuyordu. Yo, bana bir şey olmaz, dedi güçlükle yutkunarak. Daha önce de aç kamına çalıştım. Bu doğruydu, tiyatro okulunda çok parasızlık çekmiş, daha önemli şeylere para ayırabilmek için bütün bir günü tek bir sandviçle geçirdiği olmuştu.

Alex. elini tuttu, yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle, Ama ben ısrar ediyorum, dedi. Sesi yumuşak ve sevecendi.
Natasha elini çekti, kaşları çatılmıştı. Ne olursa olsun Alex onu otele bırakmalı ve bir daha dönmemeliydi. Natasha onun Roger'la karşılaşması, hatta kendisinin Roger'la görüştüğünü öğrenmesi olasılığını düşündükçe iliklerine kadar ürperiyordu. Bu tam bir felaket olurdu. Söz konusu- Natasha olduğunda, Alex kardeşinin de gözünün yaşma bakmaz, rahatlıkla kaba kuvvete başvurabilirdi.
Alex'in yüzü ciddileşti, gözleri hafifçe kısıldı. Çok sinirli görünüyorsun, dedi gözlerini dikkatle yüzünde gezdirerek. Neler oluyor? Yoksa bu akşam başka biriyle mi çıkacaksın?
Natasha gökte ararken yerde bulduğu bu bahaneye dört elle sarıldı. Evet, dedi kirpiklerinin arasından Alex'e bakarak. Başka biriyle randevum vardı, özür dilerim.
Alex'in gözleri daha da kısılıp kaşları çatıldı. Birkaç saniye hareketsiz durup baktı, sonra, Kiminle? Ben tanıyor muyum? diye sordu.
Natasha'nın sırtından aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Ya o akşam kiminle buluşacağını öğ-renseydi! Kıskançlıktan gözünü kan bürür, aklını, mantığını bir yana bırakırdı. Natasha onu, kardeşini ayağının altına almış çiğnerken gözünün önünde canlandırdı, sırtındaki ürperti bütün vücuduna yayıldı.
Hayır, dedi sakin bir sesle. Tanımıyorsun. Söylemek için başka bir şeyler aradı, ama kafası darmadağınık olmuş, hiçbir şey bulamıyordu. Hem, sözü uzatırsa, pot kırma olasılığı da artardı. 'En iyisi konuyu böylece bırakmak,' diye düşündü.
Yolun geri kalan bölümünde hiç konuşmadılar. Geniş bir araba olmasına rağmen Natasha, Alex'le yan yana oturmaktan müthiş bir tedirginlik duyuyordu. Sanki aç bir kaplanla aynı kafese kapatılmış gibi hissediyordu kendini.
Araba otelin önünde durduğunda can havliyle kendini dışarı attı. İyi akşamlar, dedi yavaşça pencereden.
İyi akşamlar, diye ağzının içinde mırıldandı
Alex, gözleri ve aklı başka yerlerde...
Natasha odasına çıkar çıkmaz günün yorgun-uğunu, güneş altında yoğun çalışmanın yapış mpış terini atabilmek için çabucak ılık bir duş ddı. Vücuduna çarpan basınçlı su hem onu yeliliyor, canlandırıyor, hem de gergin sinirlerini atıştırıyordu. On iki saati aşkın bir süredir .etteydi ve yorgunluktan her yeri sızlıyordu.
Duştan çıktı, üzerine rahat bir elbise giydi. Fatağına bir süre uzanıp gözlerini yumdu, Ro-îer'ı beklemeye başladı.
Saat tam dokuzda telefonun zili yüreğini ağ-.ına getirdi. Hemen doğrulup açtı.

Benim. Roger'ın sesini duyunca Natasha de-in bir soluk aldı. Bir an için Alex sanmıştı.
Neredesin? diye sordu. Herhalde herşeyi te-efonda konuşabileceklerini düşünüyor olamazdı toger.
Lobideyim.
Natasha gözlerini yumdu. Alex'in onu tam amanmda bırakıp otelden ayrılması ikisi için e büyük şanstı. Biraz gecikselerdi Alex kuşku-uz Roger'ı görecek ve dillere destan bir reza-et çıkaracaktı.
Yukarı gelebilir miyim? diye sordu Roger. Fazla kalmayacağım. Seninle gerçekten konuş-nam gerek Natasha. Açıklamak istediğim önem-' şeyler var.
Natasha içini çekti. Pekâlâ. Yukarı gel. 515 numaralı odadayım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Natasha taş gibi hareketsiz, gözleri pencere den uzaklara dikilmiş, Roger'ı bekliyordu. Oda ya sinir bozucu ağır bir hava çökmüştü. Roge kendisiyle ne konuşmak isteyebilirdi? Evlilikle rini yıkmış, onları ayırmıştı. Natasha bu kötü lüğü neden yaptığını çok iyi anlayabiliyor, arm yine de onu bağışlayamıyordu. Kişi bağışlanma yı hak etmeliydi her şeyden önce. Oysa insan larm mutluluğunu yıkmak, onların yaşamlarıy la oynamak ve bunu bilerek yapmak her türli hoşgörünün üstünde bir şeydi. Roger aptalc. davranmış, kendi mutsuzluğunun sorumluluğu nu suçsuz insanlara yüklemeye, kendi zayıflığı nm, başarısızlığının cezasını onlara çektirmeye kalkışmıştı. Ve işte şimdi Natasha ile Alex bu nun bedelini ödüyorlardı. Acılı yaşamlarının tef sorumlusu Roger'dı.
Kapı çalınınca Natasha başını çevirdi, bir sü re boş gözlerle baktıktan sonra ağır ağır kapı ya yürüyüp açtı. Roger çekingen adımlarla oda nm ortasına doğru yürüdü.
Kısa kesersen memnun olurum, dedi Natas ha. Sesi elinde olmadan sert çıkmıştı. Oysa da ha yumuşak olabilmeyi isterdi. Çok yorgunum üstelik yarın da yoğun bir çalışma beni bekliyor.
Roger başıyla onayladı. Tabii. Elimden gelil!
diğince kısa keseceğim. Ellerini cebine soktu, gözlerini ayakkabılarının pırıl pırıl cilalı burunlarından ayıramıyordu. Natasha düşünceli gözlerle ona baktı. Belli ki konuşmak ona çok zor geliyordu. Sonra kendini toparladı Natasha. Hayır, ona acımamalı, onun için üzülmeme-liydi! 'Herkes davranışlarının, yaptıklarının sorumluluğunu taşımalı ve gerektiğinde bedelini ödemeli,' diye düşündü.
İçini çekti, eliyle koltuğu göstererek, Otursa-na. dedi.
Roger biraz rahatlamış olmalı ki, çekinerek hafifçe gülümsedi. Teşekkürler, diyerek çabucak oturdu. Eliyle saçını arkaya atarak derin bir soluk aldı. Asabi bir ifadeyle, Nereden başlayacağımı bilemiyorum, dedi. Natasha aniden içine saplanan keskin bir acıma duygusunu bastırabilmek için gözlerini yumdu.

Roger derin bir soluk alıp doğrudan konuya girdi. Haberi basma veren bendim. Onlara evli olduğunuzu açıkladım, çünkü böylelikle işleri düzeltebileceğimi sanıyordum. Başınıza dert açmak istemedim. Yalnızca bir şeyler yapmak, yardım etmekti amacım. Başını kaldırıp Natasha'ya baktı.

Natasha'nın kaşları çatılmıştı. Ne yardımından söz ediyordu bu çocuk? Sen olduğunu biliyordum, dedi açıksözlülükle. Bunu hemen anlamıştım.

Roger hafifçe, suçlu suçlu gülümsedi. Daha doğrusu gülümsemeye çalıştı. Düşündüm ki, belki evli olduğunuzu açıklarsam, tekrar bir araya gelebilirdiniz. Bu, yeniden birleşmenize yardımcı olabilirdi. Gözlerini Natasha'dan kaçırıp tırnaklarına bakmaya başladı. Sanırım yanılmışım. İşleri düzelteyim derken, daha beter bozdum.

'Evet ya, daha beter bozdun,' dedi içinden Natasha. Bu onları bir araya getirmek yerine aralarını iyice açmış, ufak bir birleşme umudu varsa, onu da yok etmişti.

Roger, Natasha'nin çatık kaşlarını görmüş, kederli bir yüzle ona bakıyordu. Biliyor musun, sizi ayırmakla ne kadar yanlış hareket ettiğimi, ne büyük bir kötülük yaptığımı çok zaman önce anlamıştım. Kendini savunmak istercesine omuzlarını kaldırdı. İlk başta çok zekice hareket ettiğimi sanmıştım. Şey... İkinizden de öyle nefret ediyordum ki... acısını da senden çıkarmak istedim.

Natasha acı acı gülümsedi. Biliyorum, dedi yavaşça. Kıskançlıktan gözün hiçbir şey görmez olmuştu.

Roger kıpkırmızı oldu, gözlerini Natasha'dan kaçırarak başını öne eğdi. Sıkıntılı, tedirgin bir halde, ellerini dizlerinin üzerinde kenetlemişti. Kendini gerçekten, son derece güvensiz hissettiği belliydi. Ağabeyinde her zaman dikkati çeken kendine güvenli havadan Roger yoksundu. Çünkü hep ağabeyinin gölgesinde yaşamıştı.

Sonuç olarak, diye sözlerini sürdürdü Roger kısık bir sesle, İkinizi de üzmek, yaralamak istemiştim. Başardır, d ' Devam edemedi. Sanki boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Gözlerini kaldırıp yalvarırcasına Natasha'ya baktı. Ama şimdi gerçekten çok, çok üzgünüm. Bu kötülüğü yapmamış olmak için neler vermezdim...

Natasha ona inanıyordu. Sesindeki içtenlik, gözlerinde yansıyan pişmanlık duygularını doğruluyordu. Natasha birden ona karşı, kardeşçe bir sevginin yüreğini sardığını hissetti. Karşısında ona en büyük kötülüğü yapan kişi değil, yalnız, sevgiye, ilgiye, güvene muhtaç, büyümemiş bir çocuk vardı o anda. Kendine bir yol çizemediği gibi, yakınlarının başarısını ve mutluluğunu da içine sindirememiş bir insandı.

Ağır ağır başını salladı. Sana inanıyorum. Roger, dedi yumuşak bir sesle. Neden yaptığını da anlayabiliyorum. İnan bana, olanları değiştirmek elimde olsaydı, her şeyi yapardım.

Roger içini çekti, sinirli bir hareketle saçlarını düzeltti. Ama şimdi basına açıklama yapma planım felaketle sonuçlandığına göre... Çaresizlikle ellerini iki yana açtı. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Natasha gözlerini ona dikti. Yüzü alabildiğine ciddi ve düşünceliydi. Ona söylemelisin, dedi yavaşça. Roger'm yüzündeki dehşet ifadesini görmezlikten gelerek tekrar etti. Alex'e gerçeği anlatmalısın.

Roger'ın yüzü büyük bir korkuyla allak bullak oldu. Gözleri büyümüş, ağzı açık, bir süre hiçbir şey söyleyemeden Natasha'nın yüzüne bakakaldı. Konuşacak gücü bulduğunda, ağzından birbiri ardından, soluksuz dökülen sözlerle Na-tasha'yı serseme çevirdi.

Ya... yapamam, diye kekeliyordu. Eğer söylersem beni öldürür! Ayrıldığınızdan beri eski Alex değil. Her zaman sinirli, her zaman burnundan soluyan bir adam oldu çıktı. Beni her gördüğünde kan beynine sıçrıyor. Benimle konuşmak zorunda kaldığında sanki boğazıma sarılmamak için kendini zor tutuyor gibi. Dehşetle başını iki yana salladı. Ona anlatamam Natasha. Ne olur anla beni, bunu yapamam.

Natasha onu dinlerken içinde dayanılmaz bir öfkenin kabardığını hissediyordu. Demek kaçıyorsun, öyle mi? Her şeyi kendin berbat ettin, dünyayı başımıza yıktın, sonra da bizi kendi yarattığın cehennem azabında bırakıp, arkanı dönüp kaçıyorsun!

Ateş püsküren gözlerini kırpmadan Roger'a bakıyordu. Kıskançlığı, tüyler ürpertici yalanlarıyla iki insanın yaşamını karartmıştı. Şimdi, yaptığını düzeltmeye çalıştığını söylüyor, ama bu kez de küçültücü bir korkaklık gösteriyordu. Verdiği zararı gerçekten onarmak istiyorsa, özveride bulunmak zorundaydı!

Roger onu inandırmak için parçalanıyordu. Natasha... eğer söylersem bana ne yapacağını bilmiyorsun! Sesi korku ve dehşetle kısılmıştı.

Natasha yumuşamadı, başını dimdik tutarak ona bakmaya devam ediyordu. Yo Roger, biliyorum, dedi buz gibi bir sesle. Seni öldürür.

Gerçekten yapardı da, Alex'in her an patlamaya hazır bir yapısı vardı. İçi sürekli kaynayan, derinliklerindeki ateş hiç sönmeyen bir yanardağa benzerdi o. Hele öfkelendiği zaman o yanardağ püskürmeye başlar, kolayca cinayet işleyebilecek bir adam olur çıkardı. Bunu Natasha son olaylarda çok daha iyi anlamıştı. Gerçekten, eğer Roger'ın yaptıklarını öğrenirse, gözü hiçbir şey görmez, kendini kaybedebilirdi. Ama Roger'm onlara, en azından bir dürüstlük borcu vardı. Yeniden birleşmeseler bile, bütün bu yaptıklarından sonra hiç değilse gerçeği açıklamak dürüstlüğünü göstermeliydi.

Ama Roger, görünüşe göre bunu yapabilecek güçte değildi. Gözlerini açmış, inatla başım sallıyordu. Ne istersen yaparım. Yaran olacağına inandığın ne varsa, söyle, yapayım. Ama bunu yapamam. Lütfen bunu benden isteme.

Natasha eski günlerdeki nefret duygularıyla baktı ona. Her zamanki gibi bencildi, hiç değişmemişti. Hep almak, ama hiç vermemek istiyordu. En iyi

olduğu zaman bile elinden ancak bu kadarı geliyordu. Ona arkasını dönüp boş gözlerle pencereden uz^dara baktı. Vücudu kaskatı kesilmişti.

Git buradan Roger, dedi alçak sesle.

Roger duraksadı, ayağa kalkıp arkasında tedirgin adımlarla bir süre dolaştı. Natasha, ne olur inan bana, gerçekten yardım etmek istiyorum, ama elimde değil. Ona söyleyemem. Bunu anlamıyor musun?

Anlıyordu, ama anlamak bir işe yaramıyordu ki... Beni anlamak için kılını kıpırdatmayan insanlara anlayış göstermekten bıktım artık, dedi Natasha. Elleri, önünde duran sandalyenin arkalığını sımsıkı kavramıştı. Git buradan. Çok yorgunum ve seni daha fazla dinlemek istemiyorum.

Roger'm ne yapacağını bilemez halde, ağzında bir şeyler gevelemesi Natasha'nın daha da sinirine dokundu. Roger!.. diye öfkeyle ona döndü. Roger başını önüne eğdi, sessizce kapıya doğru yürüdü ve çıktı. Kapı hafif bir sesle arkasından kapandı.

Natasha derin bir soluk alıp koltuğa oturdu.
Eaşını ellerinin arasına aldı. Bitkin bir haide gözlerini ovuşturdu. Artık kaldıramayacaktı. Roger'ın gelip onun sinirlerini daha da bozmaya ne hakkı vardı? Zaten iki kardeş de yeterince acı çektirmişti ona. Daha ne istiyorlardı?

Ayağa kalktı, yüzünde sonsuz bir keder, derin bir acı vardı. Tüm enerjisi harcanıp gitmiş, içindeki yaşama gücü yok edilmişçesine yorgun ve bitkin hissediyordu kendini. Bilinçsizce pencereye doğru gitti, gözlerini denize dikti. Düşünceleri denetimsiz akıp gidiyordu. Ne güzel olurdu, suyun alıp onu uzaklara, sessiz, huzur dolu bir dünyaya götürmesi... Hiç acı çekilmeyen, haksızlıkların, aşağılanmaların olmadığı bir dünyaya...

O sırada göz ucuyla aşağıda koyu bir şeyin hareket ettiğini gördü, baktı. Aman Tanrım! Alex'in arabası!.. Roger tam da o sıralarda otelden çıkacak ve Alex'le burun buruna gelecekti.

Roger'ı durdurması gerekti. Kapıya koştu, uçarcasına koridoru geçip merdivenlerden lobiye indi. Gözleri deli gibi geniş salondaki insanların üzerinde dolaşıyor, ama Roger'ı bir türlü göremiyordu. Hızla kapıdan çıkıp, mermer merdivenlere fırladı. Evet, Roger kaldırımdaydı.

Roger! diye seslendi. Geri dön, Alex orada! Roger ilk önce bir şey anlamadan Natasha'ya döndü, sonra aklı başına gelince caddenin karşı tarafına baktı ve siyah spor arabayı gördü.

Dönüp Natasha'ya doğru yürümek istedi, ama artık çok geçti. Alex kapıyı açmış, çileden çıkmış bir yüzle arabadan iniyordu. Kapıyı kilitledi, öfkeden tüm kaslarının nasıl gerildiği caddeyi uzun, sert adımlarla geçişinden belliydi.

Merhaba Alex, dedi Roger kekeleyerek, elinde olmadan birkaç adım gerilemişti. Natasha' yı görmek için bir uğrayayım demiştim de---Yeni filmi için başarılar dileyecektim. Tedirgin, ürkek gözlerle bakıyordu.

Demek randevun Roger'laydı, dedi Alex, Natasha'ya dönüp. Yüzü gergin, gözleri kurşun gibiydi. Ben de kiminle çıkacaksın diye merak ediyordum.

Natasha sakin görünebilmek için insanüstü çaba harcıyordu. Ama patlamaya hazır bir bomba gibi duran Alex karşısında bu gerçekten çok güçtü. Hayır, dedi soğuk bir sesle. İçindeki paniği gizlemeyi başarabilmişti. Yalnızca Roger kısa bir süre için bana uğradı. Çıkmak için söz-leşmemiştik.

Alex gözlerini kıstı, aşağılayıcı bakışlarını bu kez, kalın kaşlarının altından kardeşine yöneltti. Acaba bu buluşmanın nedeni neydi? Yüzüne asabi bir gülümseme yayıldı. Bir olup evliliğimizi basma açıklamanızdan sonra, planınızın bundan sonraki aşamalarını mı kararlaştıracaktınız? Başıma ördüğünüz çorap yetmedi demek?

Roger yardım ister gibi Natasha'ya baktı, dili tutulmuş gibi, hiçbir şey söyleyemiyordu. Ama Natasha istese bile bir şey yapamazdı. Alex'in o anda öfkesini göğüsleyebilmek, çağlayarak akan bir nehre tek başına karşı koymak kadar olanaksızdı. Tek çare vardı, o da Roger'ın yürekli bir çıkış yaparak tüm gerçekleri Alex'e anlat-masıydı.

Ama Natasha, Roger'm bunu yapamayacağını biliyordu. Ondan böyle bir şeyi ummak bile hayalcilik olurdu. Onun için yapacak bir tek şey kalıyordu: Alex'i sakinleştirmek, yanlış sonuçlar çıkarmasını önlemek.

Dosdoğru Alex'in gözlerinin içine baktı. Lütfen burada olay çıkarma Alex, dedi alçak bir sesle. Roger' Nice'te bulunduğu için beni ziyaret etmek istemiş, o kadar.

Alex kaşlarını kaldırdı. Sahi mi? diye alaylı bir ifadeyle sordu. Böyle ziyaretleri sık sık yapıyor mu, yoksa son üç yıldır düzenli olarak buluşuyor musunuz?

Roger ağabeyine döğru bir adım attı, yüzü korku ve üzüntüyle karmakarışıktı. Natasha ile ben, siz ayrıldığınızdan beri birbirimizi görmedik, dedi. Natasha'yı şaşırtan, görünüşüne hiç de uymayan bir cesaretle konuşmuştu.

Alex delici gözlerini ona çevirdi. Ne dedin sen? dedi dişlerinin arasından.

Roger onun öldürücü bakışları karşısında geriledi, yutkundu. Şey, ben demiştim ki... diye sözcükleri ağzında gevelemeye başladı.

Alex buz gibi bir ifadeyle onu susturdu. Yıkıl karşımdan. Gözüm görmesin seni, dedikten sonra başını çevirdi. Roger tokat yemiş gibi oldu, yüzü bembeyaz, dönüp koşarcasına merdivenlerden indi, caddeye açılan sokaklardan birine saptı, kayboldu.

Alex, Natasha'yı kolundan tutup otelden çıkardı. Natasha kolunu ondan kurtarmaya çalışıyor, yürümemek için direniyordu. Nereye gidiyoruz? diye bıkkın bir ifadeyle sordu.

Villaya. Alex arabanın kapısını açıp onu zorla içeri soktu. Benimle konuşurken ses tonuna da dikkat et. Seni uyarıyorum, yoksa çok kötü olur. Arabanın çevresinde dolaşıp direksiyona geçti, kontağı çalıştırarak gaza bastı. Az sonra sahil yolunda uçarcasına gidiyorlardı.

Natasha kuruyan dudaklarını ıslattı, başını pencereden dışarı çevirdi. Hızla geçip giden palmiye ağaçlarına, yüksek binalara görmeyen gözlerle bakıyordu. Onu böyle itip kakmaya, istemediği şeyleri zorla yaptırmaya Alex’in hakkı yoktu. Ama Natasha ona karşı nasıl direnebilir, ne yapabilirdi? Alex ondan çok daha güç-lüydü, Natasha’nın onu durdurabilmesi olanaksızdı,

Odanda ne kadar kaldı? diye sordu Alex, sinirli bir hareketle vitesi değiştirirken. Esmer, iri eli vites kolunu hırsla kavramıştı. Motorun sesi daha da güçlenmiş, öfkeli bir homurtuya dönüşmüştü.

Natasha hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. On beş... belki de yirmi dakika. Gerçeği söylüyordu. Roger saat dokuzda gelmişti. Saat daha yeni dokuz buçuk olduğuna göre, en fazla yirmi dakika kalmış olabilirdi otelde.

Alex karanlıkta çelik gibi parlayan gözlerini ona çevirdi. Yalancı! dedi yüzüne tükürür gibi. Natasha şaşırmıştı, başını hafifçe yana eğerek ona baktı. Roger’ın kaçta geldiğini nerden bilebilirdi? Ayrıca Roger otele saat dokuzda geldiğine göre, odasında daha fazla kaldığını nasıl iddia edebilirdi?

Alex, Roger otele saat dokuzda geldi, dedi Alex’in gergin yüz çizgilerini inceleyerek.

Alex sinirli sinirli güldü. Onu saat tam sekiz buçukta otele girerken gördüm. Natasha kendini koltuğa bıraktı, başını arkaya yasladı.
Kulaklarına inanamıyordu.

Alex, ' Natasha’yı bıraktıktan sonra otelden saat sekizde ayrılmıştı ve bildiği kadarıyla doğru villaya gitmişti. Yoksa hemen kendi arabasıyla geri dönüp pusuya yatmış, Natasha’yla buluşmak üzere kimin geleceğini gözlemiş olabilir miydi? Evet, ona biriyle sözleştiğini söylemişti, ama Alex onun kiminle buluşacağını öğrenmek için gizlice gözetleyecek kadar ileri gitmiş olabilir miydi?

Kırk beş dakika yukarıda ne yaptınız? Alex’ in ses tonu aşağılayıcıydı. Konuştunuz mu? Sözcükler dişlerinin arasından bir tokat gibi çıkıyordu. Natasha’nın dudakları sımsıkı kenetlendi. Cevap vermeyecekti. Alex, savcı işlevini de yüklenmiş bir yargıç gibi, cevaplarını önceden kendisinin belirlediği sorular soruyor, aldığı cevaplara da doğal olarak inanmıyordu. Aslında hiçbiri gerçek soru değil, yalnızca suçlamaydı.

Birden araba ileri doğru atıldı ve korkunç bir süratle bir yanı uçurum olan virajlı dağ yolunda uçarcasına kilometreleri yutmaya başladı. Natasha koltuğuna sımsıkı yapışmıştı. Alex sanki öfkesini, arabayı deli gibi sürerek yatıştırmaya çalışıyordu.

Bir viraja geldiklerinde direksiyonu sert bir hareketle çevirirken tekrar sordu. Eminim şimdi yalnızca yakın birer dost olduğunuzu söyleyeceksin, övle değil mi?

Sana hiçbir şey söyleyecek değilim.

Alex dönüp yan gözle ona baktı. Bir insanın gözleriyle birini öldürmesi mümkün olsaydı, o anda Natasha ölebilirdi. Ben de söyleyebileceğini ummuyordum. Suçüstü yakalandığın zaman sinirlerin bozuluyor, değil mi Natasha? Ama hem erkeklerle gönlünce yatıp, hem de masum kadın kimliğini koruyabildiğin zaman keyfine diyecek yok. Alex dişlerini sıkıp, gözlerini karanlık yola dikti. Lanet olsun! Artık gerçek yüzünü gördüm. Beni bir kez aldatmayı başardın, ama bundan böyle gözlerim açıldı.

Natasha'nın kulakları uğulduyor, beyni karıncalanıyordu. Onunla böyle konuşma cesaretini nereden buluyordu? Buna asla hakkı yoktu. Kendini verdiği tek erkek oydu, tüm yaşamı boyunca tek sevdiği erkek o olmuştu. Oysa Alex onu nelerle suçluyordu!

Villaya geldiklerinde Alex arabayı sert bir frenle durdurdu, sonra dönüp Natasha'ya baktı. Şimdi ödenen fiyatın karşılığını verme zamanı geldi Natasha, dedi hakaret dolu bir sesle. Eğer vücudunu önüne gelen erkeğe veriyorsan, ben de payıma düşeni almak isterim.

Natasha bir kâbusta yaşıyordu sanki. Kulaklarını tıkamak ve hiçbir şey duymamak istiyordu. Bir süre konuşamadı. Sonra titrek, zor duyulan bir sesle mırıldandı. Sana verecek hiçbir şeyim yok. Gözleri dayanılmaz bir acıyla irileşmişti. Sen hiçbir şeye.değmezsin.

Öyle mi? Alex uzandı, Natasha'yı omuzlarından kavrayıp kendine doğru çekti. Senin vermediğini ben almasını bilirim!

Natasha dehşet içinde kendini onun kollarından kurtarmaya çalışıyor, çılgın gibi göğsünü yumrukluyordu.

Bir ara, Natasha'nın var gücüyle savurduğu yumruğu başına gelince Alex sersemledi, Natasha fırsattan yararlanıp kapının koluna yapıştı.

Kapıyı açmayı başarmıştı, kendini arabadan dışarı attı, karanlığın içinde deli gibi koşmaya başladı. Hafif eğimli bir tepeye doğru çıkıyordu. Karanlık onun için, çalılar, ağaçlar, çukurlar gibi bir sürü görünmeyen tehlikeleri barındırıyordu.

Arkasında Alex'in ayak seslerini duyuyordu. Onun adımlan kendisininkinden daha uzun, bacakları daha güçlüydü. Natasha yüreğinin deli gibi çarptığını, soluğunun tıkanmak üzere olduğunu hissediyordu. Arkasındaki ayak sesleri ona yaklaşan tehlikeyi haber veriyordu. Eğer bir yakalayacak olursa, Natasha için en onur kırıcı şey gerçekleşecek, Alex onu villaya götürüp, tüm çabasına rağmen önüne geçemediği duygularından yararlanıp ona sahip olacaktı.

O sırada karanlıkta, devrilmiş bir ağaç kütüğü önüne çıktı. Natasha son anda görebilmiş, ama iş işten geçmişti. O hızla koşarken ayağı takılınca birden kendini havada buldu ve şiddetle yere çarptı. Ani düşmenin şaşkınlığıyla to-.parlanıp ayağa kalkmaya çalıştı, ama becereme-den Alex ona yetişti.

Ayağa kalk, diye soludu, kolundan tutup kalkmasına yardım ederken. Omuzlarından tutup yüzünü, üstünü araştırdı. Bir yerine bir şey oldu mu? İyi misin?

Natasha gözlerini ondan kaçırarak, başını salladı. ıBacakları titriyordu. İyiyim. Karanlıkta göremedim, ayağım takıldı. Sanki bütün suç ondaymış gibi yerdeki kütüğe öfkeyle baktı. Alex'in elinden kurtulmanın mutlaka bir yolunu bulmalıydı.

Koşarak nereye varacağını sanıyordun? diye sordu Alex. Bu bomboş arazide ilerdeki denizden başka hiçbir şey yok. Deli gibi nereye koşuyorsun? -

Natasha ağlamamak için kendini zor tutarak başını ona doğru kaldırdı. Seninle olmaktansa kendimi denizin dibinde bulmayı tercih ederim, dedi. Doğruydu da. O serin mavi suların huzur . verici sessizliği o anda Natasha'ya. Alex'in onu ezen, kişiliğini, onurunu ayaklar altına alan baskısından kurtarabilecek tek sığınak gibi geliyordu.

Beni böyle çocukça tehditlerle korkutamazsın Natasha. Canından asla vazgeçemeyeceğini çok iyi biliyorum. Yaşamın senin için her şeyden önemli. Sen kendinden başka hiç kimseyi, hiçbir şeyi düşünmezsin. Başka insanların duygularına zerrece önem vermeden, bildiğin yolda yürümek, istediğini elde etmek senin kişiliğinin ayrılmaz bir parçası.

Natasha'nın gözleri acıyla kısıldı, bakışlarını uzaklara çevirdi. Seni tehdit etmiyordum, diye mırıldandı. Senden kaçmak, seninle birlikte olmamak için her şeyi yapabileceğimi anlatmak istedim yalnızca.

Omuzlarında, Alex'in parmaklan daha da kasıldı. Yüzünün sert ifadesine bu kez acı karışmıştı. Doğru söylüyor olamazsın, dedi neredeyse fısıltıyla. Beni sevmiyor olabilirsin, ama en azından bir şeyler duyduğunu inkâr edemezsin. Bana karşı hiçbir şey duymasaydın, böyle tepki göstermezdin.

Natasha yavaş yavaş başını kaldırıp ona baktı, yürek atışları birden hızlanmıştı. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?

Kısa, gergin bir sessizlik oldu. Gecenin karanlığında Alex daha esmer, daha korkutucu görünüyordu. Natasha onun cevabını beklerken yoğun sessizlik tüm ağırlığıyla üzerine çökmüştü.

Evet, dedi Alex, acı çeken bir insanın kısık, boğuk sesiyle. Bunun benim için ne ifade ettiğini sen çok iyi biliyorsun.

Karanlıkta, siyah bir gölge halindeki başı ağır ağır yaklaştı, ağzı Natasha'nm dudaklarına kenetlendi. Baş döndürücü öpüşleri Natasha'yı tutsak alıyor, bastırmaya çalıştığı, yıllardır içinde biriktirdiği özlemi, kabuğunu kırıp gün yüzüne çıkıyordu. Elleri yavaşça Alex'in boynuna dolandı, gür siyah saçlarının arasına gömüldü.

Alex dudaklarını gittikçe hızlanan, daha derinlere işleyen hareketlerle Natasha'nm dudakları üzerinde gezdiriyor, genç kadını belinden tutup sımsıkı vücuduna bastırıyordu.

Natasha, diye fısıldadı, solukları birbirine karışırken. Natasha, bir sarmaşık gibi Alex'in gövdesine dolanmış, uzun yılların özlemiyle onu kucaklamıştı. Damarlarındaki kan alev olmuş yanıyor, yüreği zincirlerinden boşanmışçasına deli gibi çarpıyordu.

Öpüşmeleri hiç bitmeyecekmiş gibi gittikçe artan bir tutkuyla sürerken Alex'in parmakları altın sarısı saçlarına gömülmüş, yumuşak hareketlerle ensesinde dolaşıyor, Natasha'nm tüm bedenine ürpertiler yayıyordu.

BiHen Alex başını kaldırdı, Natasha'nın gözlerine baktı. Gözlerinde bin bir çelişkili duygunun kaynaştığı seziliyordu. Neden yaptın Natasha? dedi kırık bir sesle. Gözlerini yüzünden ayırmıyor, omuzlarını acıtırcasına sıkıyordu.

Natasha hâlâ öpüşmelerinin büyüsünden kurtulamamış, gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Neyi neden yaptım?

Alex eliyle saçlarım sıvazladı, derin bir soluk aldı. Roger. Bu gece otelde... Öfkeyle başını yana çevirerek dişlerini sıktı. Kırk beş dakika otelde kaldığını biliyorum. Onca zaman ne yaptınız? Yalnızca konuştuğunuza inanmamı bekleme benden!

Natasha yavaş yavaş kendine geldi ve acıyla, Alex'in hâlâ kendisine kızgın olduğunu anladı. Oysa o öpüşle Natasha tüm acılardan, kırgınlıklardan kısa bir süre için bile olsa arınmış, Alex'in de aynı duyguları paylaştığını sanmıştı. Gerçekte var olmayan bir olay nedeniyle sürdürdüğü bu çılgınca kıskançlık hiç bitmeyecek miydi?

Kaşlarını çattı, merakla yüzüne baktı. Neden dışarda bekledin, Alex? Oysa vereceği cevabı çok iyi biliyordu. Alex bunu kıskançlık duygusuyla yaptığını itiraf edemeyecekti. Edemezdi, çünkü bunu yapamayacak kadar gururluydu.

Alex'in yüzüne kan hücum etti, birkaç saniye sustuktan sonra, Merak ettim, dedi alçak sesle. Kiminle çıkacağını öğrenmek istedim.

Hayır, kıskanmıştın, diye fısıldadı Natasha. Kendini tutamamıştı.

Alex ellerini cebine sokarak Natasha'ya arkasını döndü. Gözlerini sessizce karanlığın uçsuz bucaksız derinliklerine dikti. Natasha başını hafifçe yana doğru eğmiş ona bakıyor, tepkisini bekliyordu.

Pekâlâ, dedi sıkıntılı bir sesle. Seni kıskan-mıştım. Bunun için beni suçlayacak mısın? Ayağının altındaki toprağa öfkeyle bir tekme attı. Allah kahretsin! Sırtı karanlıkta, tüm gerginliğini yansıtıyordu. Yıllar önce öz kardeşimi bana tercih etmiştin. Ben ise bu gerçeği kabullenip, geçmişe sırt çevirmeye, seni ve yaptığını unutmaya çalıştım. Ama şimdi, bunca yıldan sonra onunla yeniden ilişki kurdun. Üstelik onunla evlenmedin de. Döndü, gözlerinin içine baktı. Neden?

Natasha gözlerini yere indirdi, kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Ona gerçeği anlatmaya, inandırmaya çalışmanın yararsızlığını, bunca deneyden sonra artık çok iyi biliyordu. Alex söylediği hiçbir şeye zerrece önem vermiyor, her çabasını elinin tersiyle bir yana itiyordu. Yeniden onur kırıcı,

yaralayıcı bir tartışmaya girmemek için ona hiç cevap vermemesi daha doğru olacaktı. Kendini savunmak, yalnızca onun tepkisini artırmaya yarıyordu.
Hâlâ benimle evli olduğun için mi? diye sordu Alex, sözlerini sürdürerek. Onunla evlenmemenin nedeni bu mu? Gerçekten öyleyse, söyle bana. Birden yüreğine ani bir sancı saplanmış gibi acıyla gözlerini yumdu. Seni boşayabilirim, eğer istediğin buysa... Sesi boğuklaşmış, güçlükle konuşuyor gibiydi. Sana daha fazla engel olmam, yolundan çekilirim.
Natasha'nın yüreği paramparça oldu, yıllardır içinde kök salmış aşkının tüm özlemiyle ona uzanmak, yüzüne dokunmak istedi. Alex bir kez onu dinleyebilseydi! Onu kollarının arasına alır, onu ne kadar çok sevdiğini, ondan başka hiç kimseyi sevmediğini söylerdi, anlatırdı her şeyi. Ama biliyordu... Onu dinlemeyecek, hiçbir söylediğine inanmayacaktı.
Uzun bir süre bir şey söyleyemedi. Sonra, Senden boşanmayı hiçbir zaman istemedim Alex, diyebildi. Gözlerinde, bu sözlerinin aralarındaki o görünmez duvarı aşıp Alex'e ulaşamayacağını bilmenin kederi vardı. Her şeyden önce, seni terk etmeyi ben istememiştim.
Bu sözlerinin ardından, kurşun gibi ağır bir lıava çöktü gecenin sessizliğine. Birden Alex kendini kaybedip yanındaki ağaca çılgın gibi bir yumruk indirdi, sonra ağaca yaslanarak çenesini yumruğuna dayadı, öylece kaldı. Dişlerini sıkılı yumruğuna geçirmiş, kaşları acıyla çatıl-mıştı. Natasha onun bu halini yüreği ezilerek seyretti.
Lanet olsun! diye dişlerinin arasından fısıldadı Alex. Neden bana karşı dürüst değilsin? Bana o kadarını bile çok mu görüyorsun? Yüzünü ona doğru çevirdi. Şimdi simsiyah gözleri inanılması güç bir keder, derin bir umutsuzlukla bakıyordu. Sana her şeyimi... sahip olduğum her şeyi verdim. Sense bunun karşılığında beni arkamdan hançerledin. Neden Natasha? Neden yaptın bunu bana?
Natasha rüyada gibi başını iki yana salladı. Konuşamıyordu. Ağzından tek bir sözcük çıkmıyordu. Oysa söylenecek ne kadar çok şey vardı... Ama biliyordu ki, söyleyeceği hiçbir şey Alex'in çevresine ördüğü o çelik zırhı delip içine İşleyemeyecekti. Aralarına yalanlardan, güvensizliklerden, yanlış anlamalardan oluşan öyle geçit vermez bir ağ örülmüştü ki, bu ağ her geçen gün daha da daralıyor, soluk almalarını daha da güçleştiriyordu. En sonunda ikisini de boğacaktı.
Sessizliği Natasha bozdu. Bana inanmanı sağlamak için ne yapsam başaramıyorum, dedi yavaşça. Gözlerini yüzüne kaldırdı, tek tek çizgilerini dikkatle araştırdı. Tek yapabildiğim, senden uçak durmaya çalışmak.
Alex göz alabildiğine uzanan karanlık boşluğa bakmaya devam ediyordu. Benim sana veremediğim bir şeyi mi vermişti? dedi alçak sesle. Yoksa yalnızca özgürlüğünü mü yaşamak istedin?
Natasha gözlerini kapatıp acıyla derin derin içini çekti. Eliyle, yüzüne düşen altın sarısı saçlarını geriye attı. Işıkları sönük villa, yoğun bir karanlığa

gömülmüştü. Gözlerini villaya dikip ilişkilerinin nasıl böyle bir noktaya gelebildiğini düşündü. Keşke Alex'le bir daha hiç karşılaş-masaydı bunca yıldan sonra. Bu konuşmalar onun için gerçek bir işkenceydi. Aiex'in söylediği her şey yüreğinde derin yaralar açıyordu.

Tanrım! Natasha... diye fısıldadı Alex. Sesinde birbiriyle savaşan bin bir duygu yüklüydü. Ona âşık olsaydın, buna katlanabilirdim. Ama senin yaptığın... Ne diyeceğini bilemez halde elini saçlarında gezdirdi. Onu gerçekten istemiyorsun bile. Üç yıl önce onu gerçekten istediğin için bunu yapsaydın, benden ayrılıp ona giderdin. Oysa değil onunla evlenmek, onunla yaşamak gereğini bile duymadın. Yalnızca ortadan kayboldun.

Natasha kanatırcasına dudaklarını ısırdı.
Onu hiçbir zaman istemedim. Benim istediğim yalnızca şendin. Gözlerini indirdi, ellerine baktı. Ne yaptığının farkında bile olmadan ellerini eviriyor, çeviriyor, birbirine kenetleyip sıkıyordu.

Alex yumruklarını sıktı, dudaklarının kanı çekilmiş, düz bir çizgi halinde birbirine kenetlenmişti. Hâlâ vazgeçmiyorsun, değil mi? dedi dişlerinin arasından. Gerçek ortada, bütün kanıtlar onu doğruluyor, hâlâ masum olduğun yalanında diretiyorsun.

Natasha başını çevirdi, yüzünü ateş basmıştı. Onu ikna etmeye çalışmanın boşuna olacağını biliyordu. Aralarında bu türden konuşmalar binlerce kez geçmiş ve hepsi aynı biçimde sonuçlanmıştı. Roger her şeyi ağabeyine açıklama yürekliliğini göstermedikçe bu sorun hiçbir zaman çözümlenmeyecekti.

Senin bu masum kadın rollerinden bıktım usandım artık! Çünkü öyle olmadığını biliyorum. Gözleri küçümseyici bakışlarla Natasha' nın vücudunda dolaştı. O beyaz danteller ve iri menekşe rengi gözlerinin ardında alev alev yanan tutkulu bir kadın var. Ben beyaz danteller görmektense o kadını görmeyi tercih ederim.

Alex'in gözlerindeki ifade Natasha'yı ürküttü. Korkudan gözleri iri iri açılmış, güçlükle yutkunarak geri geri gitti. Her şeye rağmen yüzündeki sakin ifadeyi koruyabilmek için olağanüstü çaba harcıyordu.

Beni otele götür Alex, dedi yavaşça. Sakin bir sesle konuşarak onu yatıştırmaya çalışmak en akıllıca davranış olurdu o anda. Bu konuşmanın Alex'i sandığından çok daha fazla etkilediğini ve öfkelendirdiğini şimdi daha iyi an-liyordu.

Alex ağır ağır başını iki yana salladı, Hayır, dedi sesini yükseltmeden. Ellerini omuzlarına koydu. Bu gece, yıllar önce yatağımı paylaşan kadını bir kez daha bulmak istiyorum. Bir kez daha kollarımda mutluluktan kendini kaybettiğini görmek istiyorum, Natasha. Seni bu gece istiyorum.

Natasha'nm kalbi deli gibi çarpıyor, Alex'i itmeye çalışan elleri titriyordu. Zor kullanman gerekecek Alex, dedi titrek bir sesle. Gözlerindeki ifadeyi görünce yüzüne bir ateş yayıldı. Bana kendi isteğimle sahip olamayacaksın.

Ama daha şimdiden tüm vücudunu bir heyecan sarmıştı. Ona karşı direnemeyeceğini biliyordu. Ne yazık ki, Alex'in dokunuşlarına son derece duyarlı olan vücudu, akima, mantığına, hatta onuruna karşı başkaldırıyor, onların emirlerini dinlemiyordu bile.

O zaman zor kullanırım. Alex'in eli Natas-ha'nm dizlerinin altına kaydı, ayaklarını yerden kesti. Hem de büyük bir zevkle, diye tamamladı sözlerini. Ağzı Matasha'mn dudaklarını tutsak aldı. Genç kadın yıllar öncesinden çok iyi tanıdığı bir sıcaklığın tüm bedenine yayıldığını, zaten çok zayıf olan direncinin tümüyle kırıldığını hissetti.

Seni benim bir parçam haline getirmek için her şeyi yapacağım. Alex'in sesi Natasha'nm dudakları arasında kayboldu,

Alex onu çabucak eve getirdi, yatak odasına sokup yatağa yatırdı, yanma uzandı. Dudakları tutkuyla Natasha'nm ağzı üzerinde gidip geliyor, genç kadının içinde yıllardır kendinden bile sakladığı özlemi derin uykusundan uyandırıyordu. Elleri Alex'in boynuna dolandı, gür siyah saçlarında kayboldu.

Alex'in ince uzun parmakları göğüslerinin üzerinde geziniyor, işaret parmağı ince kumaşın altından, damarlarında hızlanan kanla sertleşmiş, küçük tomurcukları andıran göğüs uçlarını okşuyordu. Sonra Alex elbisesini sıyırıp çıkardı, yere fırlattı. Titreyen elleriyle kendi gömleğinin düğmelerini çözerek onu da bir yana attı.

Natasha'nın parmakları, Alex'in sert göğsünü kaplayan koyu renk tüylerde geziniyor, parmak uçları alev alev yanan tenini okşuyordu.

Natasha... diye fısıldadı Alex, dudakları genç kadının ağzında, soluğu onun soluğuna karışarak.

Birbirlerine sımsıkı sarılıp yatakta birkaç kez döndüler. Alex'in sık tüylerle kaplı bacaklarını kendi bacaklarının narin teninde hissetmek Natasha'ya uzun süredir özlemini çektiği heyecanın benzersiz tadını yeniden yaşatıyor, çıplak gövdesinde dolaşan sıcak elleri yavaş yavaş onu bu dünyadan alıp bambaşka bir evrene götürüyordu.

Alex'in başı aşağı doğru uzandı, ağzı, pembe beyaz bir çiçeği andıran göğsünün yumuşaklığında gezindi. Dudakları duyarlılığı doruğa ulaşmış tenini küçük dokunuşlarla okşuyordu. Ancak Alex'in doyurabileceği bir özlemle yıllardır baş başa yaşadıktan sonra doyum anı bir patlamaya benzeyecek, duyduğu haz ise acı veren bir işkenceden farksız olacaktı.

Alex gövdesinin ağırlığını Natasha'nın vücudu üzerine bırakırken, îşte benimsin... diye fısıldadı. Gözlerinde ürpertici bir tutku, sönmeyen bir ateş parlıyordu. Natasha'nın tırnakları Alex'in sırtına gömüldü. Soluğu kesik kesik, iniltiler halinde çıkıyor, nabzı tüm vücudunda atıyordu.

Senden nefret ediyorum, dedi Alex, boğuk bir sesle, soluğu hızlanmış, yürek atışları göğsünü, parçalayacakmış gibi sarsıyordu. Senden öyle nefret ediyorum ki...

Natasha içinden bir şeylerin yüksekliğini hissetti, vücudu yumuşak hareketlerle Alex'in vücuduna doğru gidip gelmeye başladı. Başı dönüyor, kollarının, bacaklarının güçsüzleşip eridiğini hissediyordu. Alex, diye içini çekti bilinçsizce. Alex...

Sonra Alex'in gövdesi hareket etmeye başladı. Coşkuların doruklarına yükseldikçe sürekli Natasha'nın adını sayıklıyordu. Yaşamın, ölümü yenen sonsuz gücü Alex'in gövdesinden Natasha'ya geçiyor, avnı coşkuyu paylaşan iki beden birbirini bütünlüyordu.

Sonra fırtına yavaş yavaş dindi, doyumun getirdiği mutluluk bütün güzelliğiyle her şeye egemen oldu. Aralarındaki bitmeyen öfke ve nefreti artık ancak zaman geri getirebilirdi. O an için tüm acılar, tüm kırgınlıklar silinip gitmişti. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. Sanki bir an bile bırakacak olsalar, birbirlerini kaybedecekler, yeni buldukları mutluluğu ellerinden bir kez daha kaçıracaklardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Natasha gözlerini kırpıştırdı, terden gözka-pakları ağırlaşmış, nemli kirpikleri birbirine yapışmıştı. Omuzunda yatan Alex'in başına, karışmış siyah saçlarına baktı. Nasıl oluvermişti her şey birdenbire? Dışarda, bitmez tükenmez bir öfkeyle kavga ediyorlardı. Sonra her şey değişivermişti. Aslında Natasha o konuşmanın nerede son bulacağını çok iyi biliyor, ama doğal akışın yönünü değiştirecek gücü bulamıyordu kendinde.

Aralarındaki eşine az rastlanır tutkulu, yoğun arzu daima patlamaya hazır, elektrik yüklü bir hava gibi onları sarıyordu. O şiddetli tartışma yalnızca onu körüklemeye, bir kıvılcım bekleyen fitili ateşlemeye yaramış, her ikisini de tüm engelleri yıkıp geçen bir coşku dalgasının içine yuvarlamış, yepyeni doruklara çıkarmıştı.

Alex, Seni, benim bir- parçam hâline getirmek için her şeyi yapacağım, derken yalan söylemiyordu. Gerçekten Natasha'nm tüm benliğini ele geçirerek kendine tutsak etmiş, Alex'e yeniden kavuşma, ihtiyacı ile her şeyi yapabilecek duruma getirmişti. Ama şimdi Natasha yalnızca yüreğini parçalayan bir acı duyuyordu. Çünkü Alex kısa bir süre sonra yine onu suçlamaya başlayacaktı. Natasha'ya duyduğu güvensizlik, aldatılmış olmanın bilinci Alex'i çok daha fazla yaralıyordu. Natasha en azından haksız yere suçlandığını biliyor, doğruyu söylemenin, dürüst olmanın verdiği iç huzurunu duyuyordu. Oysa Alex, gözlerinin önünde, karısını bir başka erkeğin kollarında canlandırmanın çektirdiği cehennem azabını yaşıyordu. Bu, Natasha'nm hayal edebileceğinden çok daha büyük bir işkence olmalıydı Alex için.

Alex başını kaldırdı, duygularını yansıtmayan gözlerle Natasha'ya baktı. Dingin, ama anlaşılması güç bir ifade vardı yüzünde.

Natasha’ya yüzyıllar gibi gelen birkaç saniye hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Kendini nasıl hissediyorsun? Alex’in gözleri, ağırlaşan gözkapaklarımn altında, çok uzaklardan bakıyor gibiydi.
Natasha gözlerini indirdi, İyiyim, dedi yavaşça. Hâlâ Alex’in omuzlarında duran ellerine baktı.
Alex’in gözleri araştıran bir ifadeyle Natas-ha’nın yüzünde dolaştı. Seni hırpalamadım ya? diye sordu yavaşça. Natasha ağır ağır gözlerini onun yüzüne doğru kaldırdı, dilini kuruyan dudaklarında gezdirdi.
Biraz, diye itiraf etti, yumuşak bir sesle. Giysilerini hoyratça üzerinden çıkarıp atışını hatırlamıştı. İlk başlarda, diye ekledi. Ama o ilk saldırgan başlangıçtan sonra yumuşak, sıcak bir mutluluk her şeye egemen olmuştu.
Bağışla beni, dedi Alex, sonra kederle gülümsedi. Kendimi denetleyemediğim kısa bir andı o.
Natasha da elinde olmayarak, tatlı bir tebessümle onun gülümseyişine cevap verdi. Farkm-daydım. Sesi, Alex’in ona sahip olduğu anda nasıl coşkuyla, üst üste adını tekrarladığını hatırlayarak farkında olmadan yumuşamıştı. O anlar Natasha için çok şey ifade ediyordu.
Yine bir sessizlik oldu. Alex yavaşça sırtüstü dönüp Natasha’yı kollarına aldı, başını göğsüne bastırdı. Natasha kollarının arasında kendini sıcak bir güven içinde hissediyordu. Yıllar öncesinin mutluluğu geri gelmişti sanki. Belki Alex onu bağışlayabilir, belki ona geri dönebilirdi. Ama bütün bunları düşünmesine rağmen, olanaksızlığını da biliyordu. Umduklarının hiçbiri gerçekleşmeyecekti. Alex çok fazla gururluydu. Onuru onun için her şeyin üstündeydi. Natasha’ya geri dönebilmesi için, onun kendisini hiçbir zaman aldatmadığı gerçeğini öğrenmesi gerekliydi. Eğer Roger tüm yaptıklarını itiraf etmezse bu da olanaksızdı.
Natasha, başı Alex’in göğsünde, elleri omuzlarında, alçak sesle sordu. Peki, şimdi ne olacak?
Alex derin bir soluk aldı. Bilmiyorum Natasha. Şu anda her şey o kadar yeni olup bitti ki, düşünecek durumda değilim. Natasha’yı kollarının arasında sıkı sıkı tutuyor, saçlarını okşuyordu. Gel uyuyalım şimdi. Sabah bu gece olanların etkisinden arınmış olarak, daha soğukkanlı düşünebiliriz.
Natasha gözlerini kaldırdı, Alex’in gözünün içine baktı. Ben şimdi konuşmak istiyorum Alex, dedi alçak ve yumuşak bir sesle.
Natasha’nın saçını okşayan el kısa bir süre için durdu. Ne yararı olacak? Söylenecek her şey söylendi. Üç yıl önce olanları hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini ikimiz de biliyoruz.
Beni bir kez dinlesen, her şey çözümlenebilir. Natasha’nm sesi, birden içini kaplayan kederle titredi. Ama beni dinlemek yerine hiç durmadan suçlamaya devam ediyorsun.
Bir süre sessizlik oldu, sonra Alex kısık bir sesle mırıldandı. Bu gece çok güzeldi. Tartışarak bu güzelliği bozmayalım. Kollarının arasında yatan

Natasha’ya baktı. Tartışarak hiçbir şey elde edemeyiz, hatta şu anda sahip olduklarımızı bile yitirebiliriz.

Yitireceğin hiçbir şey yok Alex. Farkında değilsin. Benim hakkımda çok önce edindiğin önyargıya dayanıyorsun hâlâ. Ama ben hak etmediğim halde her şeyimi yitirdim. Ve şimdi bir kez daha elimdeki mutluluğu kaçırmamı istiyorsun.

Aynı sessizlik bir kez daha tüm ağırlığıyla üzerlerine çöktü. Natasha, başı Alex’in ağır ağır inip kalkan göğsünde, soluk alışlarını dinliyordu. Ona sonsuzluk gibi gelen uzun bir süre Alex’in cevabını bekledi. Ama Alex elini uzatıp ışığı söndürdü.

Haydi uyu Natasha, dedi yavaşça. Böylece konuyu daha açılmadan kapatjnış oluyordu.

Natasha, açık gözleri karanlığa dikili, uzun süre uyuyamadan yattı. Alex yavaş yavaş uykuya daldı, gecenin sessizliğinde düzenli soluklarını duyabiliyordu. Natasha hiç kıpırdamadan yatıyor, sessizliği ve Alex’in hafif soluklarını dinliyordu. Odada her şey güzel beraberliklerinin canlı tanığıydı. Oysa Natasha’nin içinde gittikçe keskinleşen bir acı büyüyor, büyüyordu.

Sabaha karşı üçte, yavaşça Alex’in kollarının arasından sıyrıldı, kalktı. Sessizce giyinip villadan çıkıp, gecenin karanlığına daldı. Anayolu izleyerek, yalınayak, en yakın kasabaya doğru yürümeye başladı. Çıplak ayaklarının altında küçük taşları, sert zemini hissetmek sanki içindeki acıyı hafifletiyor gibiydi.

Bir taksi bulup arka koltuğa otururken yüzü heykel gibi hareketsiz, donuk, yüreği taş gibiydi. Ancak Nice’e vardıklarında tek bir damla gözyaşının yanağından yuvarlanarak dudaklarını ıslattığını hissetti.

Titremeye başlayan dudaklarını ısırarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı. O tutku, duygu dolu güzel sevişmelerinden sonra Alex'in daha duyarlı, daha yumuşak ve kendisine karşı daha anlayışlı olacağını umuyordu. Ama yanılmıştı. Güneşin ilk ışıkları onlara, yeni tartışmalardan başka hiçbir şey getirmeyecekti.

Otel odasına döndüğünde gitmesi gerektiğini anlamıştı. Alex’le çalışamayacaktı. Onun yüzüne bakamazdı artık. Alex kendisinden nefret ediyordu. Her fırsatta onu cezalandırmayı, sözle, bakışla, davranışla yaralamayı sürdürecekti. Yaşlarla dolu gözlerini kapatıp, ‘Londra’ya dönmeliyim,’ diye düşündü. O sırada şafak söküyor, günün ilk ışıkları pencereden içeri süzülüp odayı aydınlatıyordu.

Saatler sonra uyandığında, film setine yetişe-meyecek kadar geç olmuştu. Kendisini rahatsız etmemeleri için telefonun fişini çekmişti. Film ekibi telefonla kendisine ulaşamayınca adamlar gönderip odasının kapısını uzun süre aşındırmış, Natasha kapıya inen yumruklara rağmen hiç cevap vermemişti.

Saat on birde kalktı, çabucak giyindi. Gidip Marney'yle konuşması gerekiyordu. Ona 'Şeytanın Sevgilisi'ni neden bırakacağını açıklamalıydı. Aslında Marney'ye çok daha açık ve içten davranması gerekirdi, ama Alex'le aralarında olanları anlatması da olanaksızdı.

Bir süre sonra Marney'nin geçici bürosunday-dı. Adam çılgına dönmüş, hop oturup hop kalkıyordu. Sen' delirdin mi? diye bağırıyordu, odada bir aşağı bir yukarı yürürken. Sigaraların birini yakıyor, birini söndürüyordu. Sanki tatilini yarıda keser gibi filmi orta yerinde bırakamazsın! Bu iş dünyası Natasha. Peri masalı değil!

Natasha başını önüne eğdi, omuzlarını kaldırdı. İçi bomboştu. Çok üzgünüm Marney, ama sana söylemiştim. Onunla çalışmam olanaksız. Yalvaran gözlerle ona baktı. Sözleşmeyi feshedip bu yapımla ilişkimi kesmek istiyorum.

Ne! Marney o anda kalp sektesinden gidiyordu. Yüzü önce kızardı, sonra morardı. Bana bunu yapamazsın! Beni çarmıha gererler, ciğerimi söküp köpeklere yedirirler!

Ben senden daha iyi bir durumda değilim şu an, inan bana, dedi Natasha titrek bir sesle. Doğruydu. Artık bir gün bile Alex'le çalışacak hal kalmamıştı genç kadında.

Marney durdu, dudaklarını ısırdı, derin bir soluk alarak sandalyeye çöktü. Sandalye de onunla birlikte çöküyordu neredeyse. Anlaşıldı, diye mırıldandı. İnşallah ne yaptığının far-kmdasmdır.

Londra'ya dönüyorum, dedi Natasha ayağa kalkarak. Zamanımı senaryolar okuyarak geçiririm. Belki üstünde durmaya değer bir iki tane bulurum.

Şaka mı ediyorsun? Eğer bu filmi bırakacak olursan, en az altı ay sana kimse iş vermez. Hiç fikrini değiştirme umudu yok mu?

Hayır. Marney, yok. Öte yandan seni güç durumda bıraktığım için de çok üzgünüm. Bu işin içinden nasıl çıkacaksın bilemiyorum. İnan bana, bunca sorunu senin omuzlarına yükleyip gitmek istemezdim. Ama bilirsin, para ve hukuk işlerinden hiç anlamam.

Marney içini çekerek kalktı, bir sigara daha yaktı. Kül tablaları tepeleme izmaritle dolmuştu.

Bu kadar çok sigara içme, kendini öldürmek mi istiyorsun? dedi Natasha üzgün bir sesle.

Marney bir bomba gibi patladı. Ben zaten ölmüşüm, farkında değil misin? Çifte enfarktüs krizi geçiriyorum. Bana ne yaptığını biliyor musun sen?

Natasha utanç içinde gözlerini yere indirdi. Gerçekten bu Marney'ye karşı büyük bir haksızlıktı. Ama Natasha'nm da başka çaresi yoktu.

Ceketini alıp giydi, kapıya doğru yürüdü. Uçağa yetişmem gerek. Onlara artık eski kocamla çalışamayacağımı söylersin. Parayı geri ver. Ne istiyorlarsa ver. Para umurumda değil. Ben yalnızca eve dönmek istiyorum.

Para umurunda değilmiş! diye sinirli bir kahkaha attı Marney. Dava dosyaları daha önüne yığılmadı da ondan böyle konuşabiliyorsun. Elleriyle saçlarını sıvazlayarak öfkeli adımlarla odada gezinmeyi sürdürdü. Sonra birden durup, gözlerini kısarak Natasha'ya baktı. Eski kocam mı dedin?

Natasha yavaşça başını salladı. Londra'ya döner dönmez ondan boşanmak üzere dava açıyorum.

Marney uzun . bir ıslık çaldı, yüzü birden ciddileşti. Bundan pek hoşlanmayacak, diye mırıldandı, kendi kendine konuşur gibi. Kaygılı gözlerle Nafcasha'ya baktı. Peki, sen ne yapacaksın? Nereye gidiyorsun? Kendi evine mi?

Natasha başıyla onayladı. Eğer beni orada bulamazsan, Ruth'un evinden ara. Natasha'nın en yakm dostu, tek gerçek arkadaşı Ruth, Alex'le başa çıkabilecek tek kişiydi.

Akıllıca bir seçim, diye güldü Marney. Onunla gece sokakta karşılaşmaktan ben bile korkarım. O kız adamı bir sözüyle yere serer.

Natasha gülümsedi. Gerçekten Ruth'un al-tedemeyeceği kimse yoktu. Müthiş zeki, dili keskin, bakışı öldürücü bir dişi panterdi o.

İlk fırsatta seni ararım, dedi Marney'ye, -kapıyı açarken.

Marney sevgiyle yanağını okşadı. İyi şanslar küçüğüm.

Natasha bürodan çıkıp dosdoğru otele gitti. Valizlerini elinden geldiğince çabuk topladı. Resepsiyona telefon edip, kendisine bir taksi çağırmalarını rica etti. Otel görevlisi valizlerini aşağı indirirken, o da bir köşeye oturup sabırla taksinin gelmesini bekledi.

Telefonun zili çaldığında, resepsiyondan taksinin geldiğini haber veriyorlar sanarak hemen koşup açtı.

Evet?

Hangi cehenneme kayboldun sen? Telefonun öbür ucundan Alex'in sesi Natasha'nın kulağında çınladı. Birden yüreği ağzına geldi. Oradan ayrılmak üzere olduğunu öğrenmesinden ve ona engel olmaya çalışmasından korkuyordu.

Bir randevum vardı da... dedi sakin bir sesle.

Kısa bir sessizlikten sonra Alex çok daha değişik bir sesle, Natasha, seni görmem gerek, diye fısıldadı.

Sesinin tonu Natasha'yı çok şaşırtmış, birden kararsızlığa düşürmüştü. Ama hemen sonra o acımasız suçlamaları, hakaretleri aklına geldi, almacı tutan eli acıyla kasıldı.

Güçlükle kendini toparlayarak, Üzgünüm Alex, dedi donuk bir sesle. Ama gitmem gerek. Telefonu kapatırken, hattın öbür ucundan Alex'in hâlâ bir şeyler söylediğini duydu. Gözleri bir süre telefona dikili kaldı. Son anda Alex'in bir şeyler söylemeye çalışan sesi hâlâ kulaklarındaydı.

Az sonra taksi gelmişti. Ağır adımlarla otelin merdivenlerinden indi, kendisini bekleyen taksiye bindi. Kısa bir süre sonra Nice havaalanına doğru yol alıyorlardı.

Londra onu, bir yaz gününün aydınlık sıcağıyla karşıladı. Asfalttan titreşerek yükselen buharlaşmış sıcak havanın ardında binaların bulanık görüntüsü sanki Natasha'ya 'hoş geldin,' der gibi hafif hafif dalgalanıyor, tüm kent gözlerinin önünde bir serabı andırıyordu. Birden Natasha'nın yüreğine bıçak gibi bir acı saplandı. Evet, eve dönmüştü, ama yalnız...

Neyse ki bir taksi bulabilmişti. Bu gerçek bir şanstı, çünkü havaalanının önünde uzun bir kuyruk oluşturan taksiler, öğle saatlerinde sıklaşan uçak trafiği sonucu müşterilerin artmasıyla, birden ortadan yok oluverirlerdi.

Taksinin şoförü pencereden kafasını uzatıp gülümsedi. Hey, siz şu ünlü film yıldızı değil misiniz?

Natasha başıyla onaylayarak gülümsedi ve arabaya bindi. Hızla havaalanından ayrıldılar. Yolun iki yanında göz alabildiğine yeşil çayırlar uzanıyordu.

Şoför aradaki cam bölmeyi açtı. Dün sizi televizyonda izledim, dedi güleç bir yüzle. Filmi pek tutmadım. Karışık bir polisiye öyküydü. Natasha adamı gülümseyerek dinliyordu. Bana sorarsanız, saçma sapan bir şeydi. Ama siz harikaydınız. Dikiz aynasından Natasha'ya bakıp gülümsedi.

Natasha bakışlarını pencereye çevirdi, hızla gelip geçen, sürekli değişen manzarayı seyre daldı. Eve dönmek güzeldi, ama içinde kocaman bir boşluk vardı.

Her şey birden anlamsız gelmeye başlamıştı. Tek istediği, sevdiği ve onu seven bir erkekti. Çok kısa bir zaman için bulmuştu onu. O kısacık süre, şimdi daha iyi anlıyordu, şiir gibi, düş gibi, ödünç verilmiş armağan gibi bir şeydi.

Çok geçmeden sevgileri bir kıskançlık, yalan, iki yüzlülük girdabında boğulup gitmişti.

'Galiba ben tek erkek için yaratılmış kadınlardanım,' diye düşündü, gözlerinin önünde Alex'in yüzü canlandığında. Bir damla gözyaşının kirpiklerinden kopup yanağından süzüldü-ğünü hissedince, elinin tersiyle sildi yüzünü, öfke içinde. Yüreği o boşluk duygusuyla eziliyor, kendini denetleyebilmek için çenesini acıtacak kadar hırsla dişlerini sıkıyordu. O anda bunca emek verdiği mesleği bile tüm değerini yitirmişti gözünde. Dünya ne siyah, ne beyaz, solgun bir griye boyanmıştı, cansız, tekdüze...

Şoförün sesi Natasha'yı kendine getirdi. Onun içir, değmez, güzelim. Sen beni dinle, onu unut... Aynadan, üzülerek, içten bir gülümsemeyle bakıyordu Natasha'ya.

O kadar çok ağladığının bilincinde değildi. Elini yanağına götürdüğünde, yüzünün gözyaşla-rıyla sırılsıklam olduğunu fark etti. Bilinçsizce dilini dudaklarında gezdirdiğinde, ağzına gözyaşlarının tuzlu tadı geldi.

Knightsbridge’e gelmişlerdi. Natasha şoföre evinin adresini verdi. Apartmanın önüne geldiklerinde başını kaldırıp evinin pencerelerine baktı. Ne garip... O anda evi ona hem çok yakın, hem de çok uzak geliyordu. Ayrılalı çok zaman olmamıştı belki, ama tüm yaşamını etkileyecek olaylar olmuş, sanki aradan yıllar geçmişti.

Boşanma işlemleri ertesi gün başladı. Her şey çok kolay olmuştu. Avukatı birtakım özel konulara girme ihtiyacını bile duymadı, uzun süredir ayrı yaşadıkları için tek celsede her şeyin çözümlenebileceğini söyledi.

Ondan sonraki iki haftayı Londra’da alışveriş yaparak, bir iki eski arkadaşını ziyaret ederek ve evde oturup çeşitli senaryolar okuyarak geçirdi.

Bir gün kapı çalındı. O saatlerde bir arkadaşını beklediği için onu bekleyen şoktan habersiz rahat rahat kapıyı açmaya gitti.

Gelen Alex’ti, Bir itişte kapıyı ardına kadar açtı, geniş adımlarla salonun ortasına kadar yürüdü. Natasha şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerle, onun öfkeden karmakarışık olmuş yüzüne bakıyordu.

Bu bir şaka mı? diye sordu Alex, elindeki kalın zarfı telefonun bulunduğu sehpanın üzerine fırlatarak.

Natasha zarfa bakınca, boşanma ilamı olduğunu anladı. Evimi nasıl buldun? diye, elinden geldiğince sakin bir sesle sordu. Çünkü evinin adresini birkaÇ kişi dışında hiç kimse bilmiyordu.

Kuşlar söyledi! dedi Alex öfkeden kısılmış bir sesle. Natasha’ya yaklaştı, ateş püsküren gözlerini yüzünde dolaştırdı. Bu allahm cezası boşanma işi de nerden çıktı?

Natasha denetimini kaybetmemek, sakin görünebilmek için büyük çaba harcayarak, Alex' in tersine, alçak sesle cevap verdi. Uzun süredir ayrı yaşıyoruz Alex, dedi başını dik tutarak. Bu gerekçeye karşı yapacak hiçbir şeyin yok.

Yaa, öyle mi dersin? Alex üzerine yürüyecek gibiydi. Sözleri, sanki Natasha ona hakaret etmiş, ya da açıkça meydan okumuş gibi, Alex’i çileden çıkarmıştı. Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?

Avukatım söyledi. Uzun süredir ayrı yaşamamız yeterli bir gerekçeymiş.

Alex’in gözlerinde birden kıvılcımlar çaktı. Sahi mi? dedi dişlerinin arasından. Bahse girerim evlilik dışı ilişkilerinden söz etmemiş-sindir. Ne de olsa temiz adını lekelemek istemezsin.

Natasha yanaklarına ateş bastığını, yüzünün alev alev yandığını hissediyordu. Bunu söylesem bile pek bir şey değişmeyecekti. İki yıl ayrı’ yaşamak boşanmak için yeterli. Sonra, kendini tutamayarak ekledi. Ayrıca, ben evliliğimize ihanet etmedim.

Alex öfkeli bir kahkaha attı. Yüzü korkunç bir görünüm almıştı. Elbette. Bunu yapamayacak kadar masum ve temizsin! dedi aşağılayıcı, hakaret dolu bir sesle. Gözleri onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. Gerçeği işitmekten, hoşlanmıyorsun. değil mi? Herkese kendini tanıttığın o soylu, namuslu kadın

kimliğinin ardına saklanmak nasıl da işine geliyor. El değmemiş beyaz bir zambak!

Natasha'nm dudakları titremeye başlamıştı. Yumruklarını sıktı. Defol buradan! dedi sinirden güçlükle konuşarak. Defol ve bir daha karşıma çıkma. Gözüme görünmeni istemiyorum, anlıyor musun?

Bak bu çok kötü işte! Alex dişlerini sıkmış, şakakları atıyordu. Çünkü bu işin peşini bırakmayacağım. Benden kolay kolay boşanama-yacaksın.

Bana nasıl engel olabilmeyi umuyorsun?

Alex'in. dudaklarına şeytansı bir gülümseme yayıldı. Mahkemede çıkıp senin nasıl aşağılık bir fahişe olduğunu söyleyeceğim!

Natasha'nın tokadı şimşek gibi Alex'in yanağına indiğinde, çıkan ses bir süre havada yankılandı. Alex'in başı tokadın şiddetiyle yana savrulmuştu. Bir an şaşkınlıktan donakaldı, taş kesildi. Sonra yüzü tüyler ürpertici bir öfkeyle nerdeyse biçim değiştirdi.

Eli havaya kalktı. O an cinayet işleyebilecek bir durumda olduğu gözlerinden belliydi. Natasha onun tokada tokatla cevap vereceğini anlayarak, korkudan bembeyaz bir yüzle geri çekildi.

Allah kahretsin! diye soludu Alex, eli yâna düştü. Dönüp sehpanın üzerinden zarfı aldıktan sonra tek bir sözcük söylemeden kapıyı arkasından çarpıp çıktı.

Natasha, gözyaşları içinde sendeleyerek oturma odasına yürüdü. Bir yandan da bu olayın kendisini perişan etmesine izin vermemesi gerektiğini içinden tekrarlayıp duruyordu. Boşanma davası açtığında Alex'in tepkisinin ne kadar sert olacağını tahmin ediyordu.

Artık evini de öğrendiğine göre, besbelli tekrar gelecekti. Orada daha fazla kalamazdı. Dava sonuçlanıncaya kadar başka bir yerde giz-lenmeliydi.

Yazı masasına gidip Marney'ye bir mektup yazdı, bir süre Ruth'da kalacağını bildirdi. Teyzesine gidemezdi. O evin her odası, her köşesi unutmaya çalıştığı anılarla doluydu.

İki gün içinde hazırlıklarını tamamladı, Londra'da yapması gereken işleri halletti. Ftuth, Londra'nın banliyölerinden birinde oturuyordu ve Natasha zorunlu olmadıkça kente inmemeye kararlıydı.

Rutlı'un evine öğleden sonra, istasyondan bindiği bir taksiyle geldi. Kapı açıldığında şeytan gibi iri kara gözleri, koca kafalarıyla iki oğlan çıkıverdi karşısına. İtişip kakışan çocuklarının arasında Ruth savaştan çıkmış gibiydi.

Hiç gelmeseydin bari! diye selamsız sabahsız çıkıştı Natasha'ya. Çarşıya çıkacaktım, senin yüzünden beklemek zorunda kaldım. Hangi cehennemdeydin?

Natasha gülmeye başladı. Tren gecikti.

Jonathan fırsattan istifade atıldı. Annem senin bir baş belası olduğunu söylüyor. Gelince tavayı kafanda parçalayacağına yemin etti.

Natasha kahkahalarla gülerken Ruth oğlanı bahçeye kovalıyordu.

Ruth'un evinde, kocası, iki çocuğuyla birlikte geçen, kimi zaman neşeli, kimi zaman da anılarla hüzünlenen günler işte böyle başladı. Natasha zamanını çocuklarla oynayarak, onları parka götürüp gezdirerek geçiriyordu. Jonathan ile Sebastian onu arkadaşlarıyla da tanıştırmışlardı. Çocukların dostluğu büyüklerden çok daha farklı, her şeyden önce çok daha içtendi. Onlar büyükierinkinden çok farklı bir dünyada yaşıyorlardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ruth'un evine geleli bir hafta olmuştu. O gün, mutfakta iki arkadaş çaylarını içip konuşurlarken, telefon çaldı. Nerde olduğunu yalnızca Marney bildiğinden, Natasha'nın içi rahat, Ruth'un gidip açmasını bekliyordu.

Telefon eden gerçekten de Marney'ydi. Bir süre masasında yığılan mahkeme dosyalarından şikâyet ettikten sonra, Dinle küçüğüm, dedi, daha ciddi ve sıkıntılı bir ifadeyle. Seni bunun için aramadım. Daha önemli başka bir şey oldu.

Natasha'nın kaşları çatıldı. Ne oldu Marney? Lütfen hemen söyler misin?

Eski kocan. Dün fırtına gibi büroya daldı, sekreterlerimin korkudan dudağı uçukladı. Bana da, eğer senin nerede olduğunu söylemezsem kafamı bir vuruşta karpuz gibi ikiye ayıracağını söyledi.

Peki sen ne yaptın?

Şaka mı ediyorsun? Ona Ruth'un adresini verdim tabii. Bağışla küçüğüm, ama ben canımı sokakta bulmadım.

Marney telefonu kapattıktan sonra Natasha, duyduklarından sersemlemiş bir durumda orada oturup kaldı. Burayı hemen terk etmesi gerekiyordu.

Natasha olanları ve verdiği kararı arkadaşına söylediği zaman, Ruth açtı ağzını yumdu gözünü. Bundan böyle kaçmaması gerektiğini, artık sorumluluklarını göğüslemek zamanının geldiğini, bunlardan birinin de Alex'e en kesin ve açık bir biçimde evliliklerinin sona erdiğini cesaretle söylemek olduğunu bağıra çağıra açıkladı.

Tam onlar kavga ederken kapı çalındı, ikisi de olduğu yerde dondu kaldı. Natasha yalvaran gözlerle Ruth'a baktı. Eğer oysa, ne olur içeri alma!

Ruth bir an sessizce ona baktı, sonra kararlı bir yüzle başını salladı. Dimdik, burnu havada, gözlerinde sert bir ifadeyle mutfaktan çıktı. Natasha birkaç saniye sonra kapının açıldığını ve Ruth'un en sert sesiyle bir şeyler söylediğini duydu.

Alex'in buz gibi bir sesle cevap verdiğini işitince Natasha'nın yüreği ağzına geldi. Kulak kesilip konuşmaları anlamaya çalışıyordu. Alex zorla eve girmeye cesaret edemezdi herhalde!

Salona doğru yürüyen ayak seslerine, Ruth' un öfkeli kükremesi karışıyordu. Eğer erkek olsaydım, senin ağzını burnunu dağıtırdım!

Mutfak kapısı birden açıldı ve Alex kapıda belirdi. Seninle konuşmam gerek, dedi derinden gelen boğuk bir sesle.

Natasha ne cevap vereceğini bilemiyor, panik içinde Ruth'a bakıp ondan yardım istiyordu.
Ruth'un öfkeli sesi havada çınladı. O seninle konuşmak istemiyor! Tek istediği, burdan hemen çıkıp gitmen!
Alex ellerini cebine soktu, gözlerini hâlâ Na-tasha'dan ayırmamıştı. Buraya seninle kavga etmeye gelmedim, Natasha. Seninle konuşmaya geldim.
Natasha başını çevirdi, kafası karmakarışıktı. Onunla tekrar tekrar aynı tartışmalara girmenin ne yararı vardı?
Lütfen... Alex'in siyah gözleri Natasha'ya uzanıyor, dokunuyordu sanki.
Natasha çaresiz kalıp Ruth'a baktı. Arkadaşı omuz silkip, Kendi başının çaresine bak, ne yapalım, diyerek onları yalnız bıraktı, mutfaktan çıktı.
Natasha başını önüne eğdi, kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Boşanma konusunda fikrimi değiştirmeyeceğim, dedi yavaşça. Mahkeme işlemlerini sürdürüyorum.
Alex derin bir soluk aldı. Yalnızca, söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum, dedi gözlerini ondan ayırmadan. Ondan sonra kararını yine sen verirsin.
Natasha kollarını kavuşturup boş gözlerle ona baktı. Fikrini değiştirmesini sağlayacak hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyordu.
Alex sıkıntıyla ellerini saçlarında gezdirdi, başını önüne eğdi. Natasha, diye ağır ağır söze başladı. İki gün önce Roger'la konuştum. Başını kaldırıp dimdik Natasha'nin gözlerinin içine baktı. Artık, ikiniz hakkında yalan söylediğini, senin beni hiçbir zaman aldatmadığını biliyorum.
Natasha'nın gözleri iri iri açıldı, yüreği deli gibi çarpmaya başladı. Bir süre kulaklarına inanamayarak hiçbir şey söylemeden ona bakakaldı.
Na... nasıl öğrendin? diye kekeleyerek sordu. Sana o mu söyledi, gelip tüm gerçeği açıkladı mı? Roger'ın bunu yapabileceğine inana-mıyordu.
Ne yazık ki hayır. Alex acı acı gülümsedi. Ona söyletmek için ağzını burnunu dağıtmak zorunda kaldım.
Natasha'nm gözleri daha da açıldı. Zavallı Roger! Ama ona acımamalıydı, bunu hak etmişti. Çok önce, önünde doğru yolu seçme şansı varken, o, yanlış yolu tutmuştu. Oh, çok hırpalamadın, değil mi?
Alex başını salladı. Hayır, yalnızca hak ettiği kadar. Bize çektirdiği acıları düşünüyorum da, az bile yaptım.
Natasha hâlâ kafasını toparlayamıvor, ne düşüneceğini bilemiyordu.
Alex sözlerini sürdürdü. Nice'te seninle son kez birlikte olduktan sonra, o gece villada seviştikten sonra anladım ki... Bir süre sustu, sesi acılı bir fısıltıya dönüşmüştü. Böyle devam edemezdik.
Natasha başını kaldırdı, bakışları karşılaştı. Ben de aynı sonuca varmıştım. Zaten o nedenle filmi bıraktım.
Seninle bunu ertesi sabah konuşacaktım. Ama uyandığımda sen yoktun. Beynimden vurulmuşa döndüm. Seni otelde bulamadım, sette de yoktun. Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Neler çektiğimi bir bilsen!

Natasha içini çekti. Marney'yle konuşmaya gitmiştim.

Alex her zamankinden çok farklı bir sesle konuşuyordu şimdi. Bana geri dönmeni isteyecektim senden. O geceden sonra, ne yapmış olursan ol, sensiz yaşayamayacağımı anlamıştım. Sensizliğe dayanamayacaktım artık.

Natasha duyduklarına inanamıyordu. Bunları söyleyen Alex miydi gerçekten? İlk şaşkınlığı geçtikten sonra, o koşullarda her ne olursa olsun, kendisine güvenmeyen bir insanla yaşamını paylaşamayacağını düşündü.

Alex pencereye doğru yürüdü, önünde durup düşünceli gözlerle dışarı bakmaya başladı. Sen her şeyi bırakıp gittikten sonra, seni unutmaya çalıştım. Ama yapamadım. Marney'yi arayıp nerede olduğunu sordum, ama o söylemedi. Sonra, boşanma kâğıtları elime geçtiğinde kendimi kaybettim.

Natasha o anları çok iyi hatırlıyordu. Evine geldiğinde deli gibiydi. Gerçekten merak ettiği şeyi açıkyüreklilikle sordu. Benden neden boşanmak istemediğini anlayamamıştım.

Alex bakışlarını kaçırdı. Seni tümüyle kaybetme düşüncesine dayanamıyordum.

Natasha'nm yüreğinde bir kuş kanat çırpıyordu sanki. Birden içini sımsıcak bir mutluluk sarıvermişti. Ama kendini denetlemeli, gerçeği görmeliydi. Her şey, Alex'in onu sevdiğini itiraf etmesiyle çözümlenemezdi. Mutsuzluklarının temelinde yatan, çok daha köklü bir sorundu.

Alex alçak sesle sözlerini sürdürdü. Seninle boşanma hakkında konuştuktan sonra, seni durdurmak için hemen bir şeyler yapmam gerektiğini anlamıştım. İlk uçağa atladığım gibi Fransa'ya döndüm. Sokak sokak arayıp Roger'ı buldum. Sonrasını biliyorsun.

Natasha'nm duyguları, düşünceleri altüst olmuştu. Yine de boşanma davasından vazgeçmenin ne işe yarayacağını anlamıyorum, dedi başını iki yana sallayarak.

Alex'in yüzü allak bullak oldu, bakışları Na-tasha'nın içine işliyordu. Neden?

Bana güvenmeyen, sürekli kuşku duyan bir. insanla yaşamımı paylaşamam. Her an başka bir yalan, başka bir olay yeniden aramızı açabilir.

Alex ona doğru yürüdü, yüzünde yılların acısı, kederi birikmişti. Hayır, buna izin vermeyeceğim. İnan bana, bir kez daha olmayacak. Elini uzattı, çenesinden tutup başını hafifçe yukarı kaldırdı. İkimize de çok acı çektirdiğimi biliyorum. Bütün yaptıklarımı onarmak istiyorum, bunun ne kadar güç olduğunu bilsem bile.

Natasha sessizce bir süre ona baktı, sonra başını iki yana salladı. Hayır Alex, dedi fısıltıyla- Gözlerine yaşlar dolmuştu. Aynı acıları bir kez daha yaşama tehlikesini göze alamam.

Alex'in, Natasha'nm çenesindeki eü kasıldı. Seni seviyorum Natasha, dedi, sesi hafifçe titreyerek. Bana sırt çevirme.

Natasha yılların kederiyle yorgun düşmüş vücudunda bir heyecan ve mutluluk dalgasının kabardığını hissetti. Yüreği bir başka türlü çarpıyor, yaşam gözünde renkleniyordu. Ama mantığının sesi baskın çıktı.

Başka ne yapabilirim? Bana güvenmeyen bir erkeğe nasıl geri dönebilir, mutluluğumu bir kez-daha nasıl tehlikeye atabilirim?

Alex'in gözleri gölgelendi. Sana bütün varlığımla güvenecek ve inanacağım. Biliyorum, sana çok acı çektirdim, ama ben de en az senin kadar acı çektim, bunu görmelisin. İkimiz de aynı işkenceyi yaşadık bunca yıl.

Natasha gözlerini indirdi. Bu doğruydu. Kaç kez Alex'in gözlerindeki öfkenin ardında dayanılmaz bir acının yattığını, onu yiyip bitiren bir mutsuzluğun varlığını görebilmişti. Tüm kabalıklarının, onu incitme, yaralama dürtüsünün kökeninde bunun yattığını önceden de biliyordu.

Karmakarışık duygularla başını iki yana salladı. Bilemiyorum Alex, dedi yavaşça. Her şey o kadar çabuk olup bitti ki, şu anda hiçbir şey düşünemiyorum.

Alex onu elinden tuttu. Benimle gel, dedi, elini dudaklarına götürüp sevgiyle öperek. Sana bir şey göstermek istiyorum.

Natasha şaşırmıştı. Beni nereye götürüyorsun? Alex onu elinden çekerek kapıya doğru götürüyordu. Bana ne göstereceksin?

Alex kapıyı açtı ve pırıl pırıl güneşin parladığı güzel bir günde arabaya doğru yürüdüler. Şurada bir park var, dedi Alex arabaya binerlerken. Buraya gelirken gördüm.

Araba hareket ederken Natasha derin bir soluk aldı. Aynı olayların tekrarlanabileceği korkusu, Alex'e yeniden kavuşmanın mutluluğunu gölgeliyordu. Ona nasıl güvenebilirdi?

Alex parkın önünde arabayı durdurdu, birlikte çıktılar. Haydi gel, dedi Alex onu elinden tutup parka götürürken. Hiç konuşmadan parka girdiler. Natasha ne diye buraya geldiklerini düşünüyor, sonunda ne çıkacağını merak ediyordu.

Alex... diye kaşlarını çatarak söze başlamıştı ki, Alex elini dudaklarına bastırarak onu susturdu.

Az ilerde durdu, kolunu Natasha'nin omuzuna dolayarak onu kendine doğru çekti. Şunu görüyor musun? diye eliyle gökyüzünü işaret etti.

Natasha gözlerini kırpıştırarak gökyüzüne baktı. Masmavi gökyüzünde güneş tüm görkemiyle parlıyor, dünyayı, insanları ısıtıyor, aydınlatıyordu.

Güneşten mi söz ediyorsun? diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Alex gülümsedi. Evet. Dünya hiç durmadan güneşin çevresinde dönüyor. Güneş olmasa, dünyada yaşam sona erer. Karanlıklar içinde, buz gibi ölü bir gezegen olur.

Eee? Natasha gülümseyen gözlerini Alex'in derin, siyah gözlerine dikmişti.

Alex onu bakışlarıyla okşuyor, sarıp sarmalıyordu sanki. Sen benim güneşimsin, Natasha. Sen olmasan ben de ölürüm. Beni bırakma, yaşamım sensiz karanlıklara gömülür, ben bir hiç olurum.

Natasha yüreğinin heyecanlı çırpınışlarla çarptığını, içinde çocuklar gibi, tüm dünyayı kucaklama isteğinin kabardığını hissetti.

Bunlar çok romantik sözler, dedi gülümsemeye çalışarak. Ama sorunlarımıza çözüm getirmiyor.

Sorunlarımızı birlikte çözümleyeceğiz, dedi Alex, onu omuzlarından tutarak. Sen olmadan, ben hiçbir şeyi çözümleyemem ki...

Natasha gözlerini ondan kaçırdı. Lütfen Alex. bırak böyle konuşmayı, diye yalvardı, titremeye başiayan sesiyle.

Gergin bir sessizlik çöktü. Sonra Alex, Natas-ha'nın çenesini tuttu, kendisine bakması için yüzünü yukarı doğru kaldırdı. Natasha'nın ipek gibi sapsarı saçları rüzgârda pırıltılar saçarak uçuşuyordu.

Alex'in yüz kasları gerilmiş, çenesi sımsıkı kenetlenmişti. Bırakma beni Natasha, dedi ilk kez yalvaran bir sesle. Sana ihtiyacım var. Seni ilk kez gördüğüm anda sevmiştim. O günden bu yana da hep sevdim.

Natasha'nın soluğu tıkandı. Sözleri, gözlerindeki ifadeyle birleştiğinde yüreğini parçalayan bir sızıyla içine işlemişti. Boğazına bir şeyler düğümlendi. Bana böyle baktığın sürece nasıl düşünebilirim? diye fısıldadı. O anda onun kendisini öpmesini ne kadar çok istediğini iliklerinde, tek tek tüm hücrelerinde hissediyordu.

Çok kolay, diye cevap verdi Alex, kısık bir sesle. Düşünme. Yalnızca beni öp. Ağzı Na-tasha'nın dudakları üzerinde kenetlendi. Özlem dolu dudakları Natasha'nın tüm vücuduna bir sıcaklık yayıyor, acıları, kötü anılan alıp götürüyordu.

Bir süre sonra Alex başını kaldırdı, gözlerinde ilk kez bütün duygulan tüm açıklığıyla okunabiliyordu. Beni bağışlayabilecek misin? Natasha'ya bakışlarında reddedilmekten, onun tarafından yüzüstü bırakılmaktan duyduğu korku yansımıştı.

Natasha güçlükle yutkundu. Öyle bir yol ay-rımmdaydı ki, ya o anda kendisine tanınan mutluluk şansına dört elle sarılıp sahip olduğu her şeyi tehlikeye atarak büyük bir kumar oynayacak, ya da o şansa sırtını dönüp tek başına bomboş bir yaşama doğru yürüyecekti'.

Alex'in ondan, sürekli püsküren bir yanardağ gibi yoğun bir öfkeyle nefret etmesinin nedeni onu derin bir, aşkla sevmesiydi. Nefreti de aşkı kadar güçlü ve ateşliydi. Natasha'nın sonunda bir karara varmasına yardım eden de bu oldu. 'Bir erkek bir kadını bu kadar çok severse,' diye düşündü mutlülukla, 'ondan nasıl kopula-bilır?'

Alex tüm varlığıyla Natasha'nın dudaklarından çıkacak sözcüğü bekliyordu. Lütfen... diye fısıldadı.

Natasha bakışlarını ona doğru kaldırdı. Yüreği bir kelebek gibi kanat çırpıyordu. Seni seviyorum Alex, dedi kısaca. Sıcacık gülümsedi gözleri.

Aiex gözlerini yumup. Natasha! diye inledi, onu kollarının arasına alıp sımsıkı sarılarak. Sanki biraz gevşek tutsa, onu elinden kaçırmaktan korkuyor gibiydi. Buna layık değilim.

Evet, değilsin, diye onaylad: onu Natasha, gür siyah saçlarını okşarken.

Alex yüzünü Natasha'nın saçlarına gömdü. Buraya gelmek benim için büyük bir kumardı. Sahip olduğum tek şey umuttu. Çünkü senin de beni sevdiğini bilivordum. Seni ararken beni ayakta tutan tek şey umut oldu. Beni reddedebilirdin.

Ama reddetmedim, dedi Natasha başını kaldırıp gözlerinin içine bakarak. Alex eğildi, tüm çektiklerinin acısını çıkarırcasına, Natasha'yı soluksuz bırakıncaya kadar tutkuyla öptü onu.

Bir süre sonra birlikte parktan çıkarlarken
Natasha başını kaldırıp merakla sordu. Beni buraya neden getirdin? Güneşi bana Ruth'un evinden de gösterebilirdin.

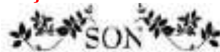
Alex güldü, parkın önündeki tabelayı gösterdi: Parkın adını görüyor musun? 'Dört Yapraklı Yonca Parkı!' Belki bana da şans getirir diye düşündüm.

Natasha kendini tutamayıp gülmeye başladı. Dört yapraklı yonca ha? Alex, sen gerçekten aptalsın!

Alex gücenmiş gibi kaşlarını çattı. Hiç de değil. Bence çok romantik.

Natasha durdu, Alex'in önüne geçip kollarını boynuna doladı. Yüzü mutluluktan ışıl ışıl-dı. Bence senin sorunun ne biliyor musun? diye sordu gülerek, Kocaman, büyüyememiş bir çocuksun.

Öyle mi dersin? diye fısıldadı Alex. Görürüz. Ağır ağır başını eğdi. Dudakları Na-tasha'nm dudaklarına dokunduğunda güneş sanki hiç batmayacakmış gibi gökyüzünde parlıyor, yeryüzünde yeni yeni sevgilerin, sıcak duyguların ve mutluluğun boy atması için bereketli ışıklarını cömertçe yayıyordu dört bir yana.

YALNIZ SEN

Alex Brent ürkütücü, karşı konulması olanaksız, tek sözcükle tehlikeli bir adamdı!

Natasha filmin başrollerini onunla paylaşacağını öğrendiğinde dehşetten tüyleri diken diken olmuştu.

Bir zamanlar benzerine az rastlanır, tutkulu bir aşkı paylaşmışlar, sıcacık bir mutluluğu birlikte yaşamışlardı. Ama Alex, kendisini çekemeyen, çocuk ruhlu kardeşi Roger'ın yalanlarına inanmış, kör bir kıskançlıkla o güzel, sevgi dolu beraberliklerine son vermişti.

Onunla film setlerinde birlikte çalışmak, aralarında sürüp giden, kimsenin göremediği gizli savaşı yeniden yaşamak Natasha için gerçek bir işkenceydi!

150 TL.